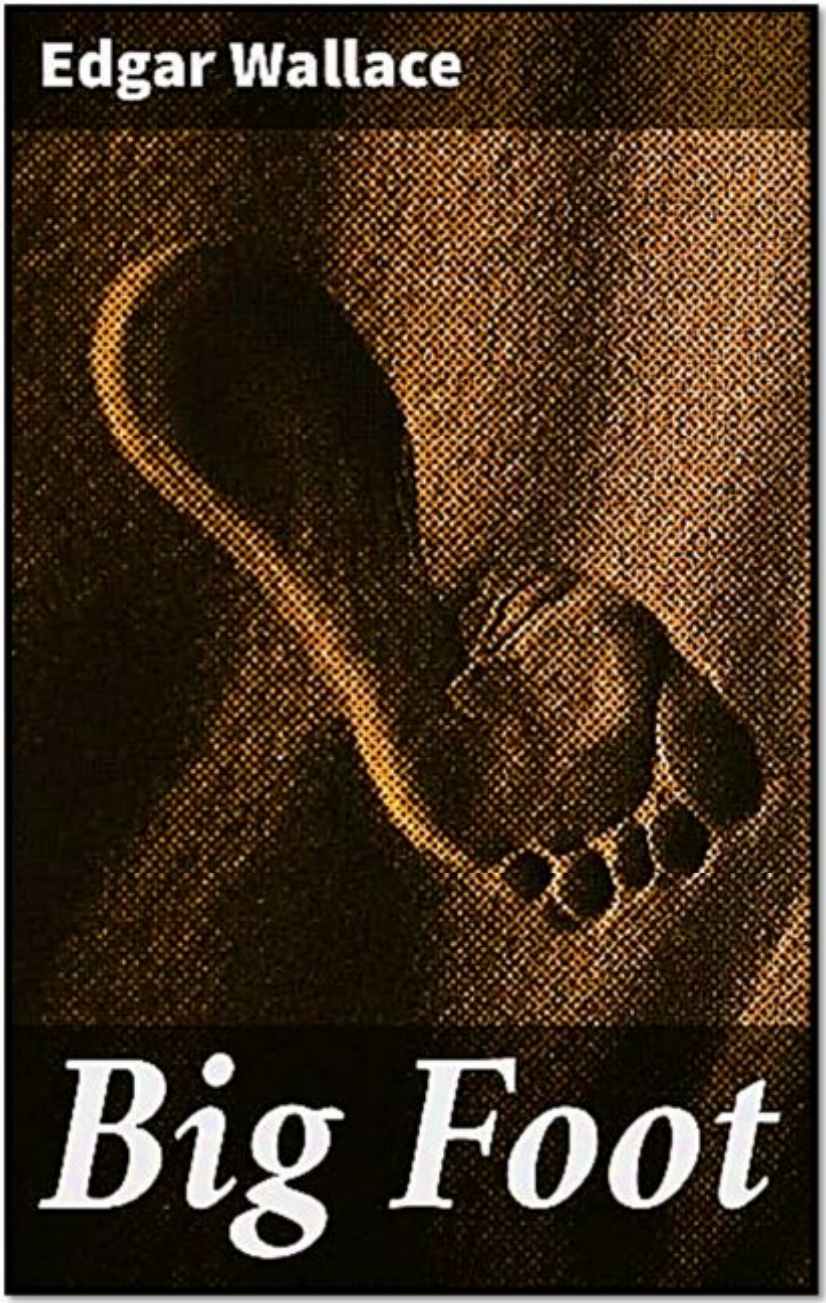
Edgar Wallace
Big Foot

Edgar Wallace

BIG FOOT

Editura TIMPUL S.A.R.
Bucureşti, 1937

Edgar Wallace
© 1937, « Big Foot »
Editura TIMPUL S.A.R.
Big Foot (1927) John Long Ltd., London

Capitolul I

SOOPER

Într-o strălucitoare dimineaţă de primăvară, Sooper, printr-o simplă coincidenţă, opri în faţa vilei Barley Stack, proprietatea lui Cardew. Adevărul adevărat este că, în acest moment, habar n-avea de tentativa de jefuire încercată asupra casei lui Stephen Elson, tot aşa cum nu bănuia nici de existenţa vagabondului Sullivan şi a complicelui acestuia care, leneş şi nepăsător, rătăcea prin câmpia împrejmuitoare, fredonând într-o limbă curioasă şi de neînţeles nişte cântece de dragoste.

Barley Stack îl atrăgea însă pe Sooper tot aşa precum lumina atrage pe fluturi sau, mai bine zis, precum mirosul câmpului de bătaie cheamă calul îmbătrânit în lupte. Şi cu toate acestea era exclus să nu ştie că, la o asemenea oră, Cardew era de mult plecat la oraş. Deşi complet retras din afaceri, acesta păstrase totuşi obiceiul să plece zilnic şi exact la orele nouă dimineaţa spre Londra.

Şi cu toate acestea, Sooper opri la Barley Stack.

Neputând avea cu Cardew una din acele convorbiri în care cei doi bărbaţi se tachinau reciproc, se mulţumea cu gândul că-i rămânea posibilitatea unei anumite satisfacţii, – cu totul de alt ordin, – dintr-o întâlnire cu Hannah Shaw. Această fiinţă, caracterizată printr-o completă lipsă de subtilitate, nu putea de loc suferi pe bătrânul superintendent[1], şi mergea atât de departe cu aversiunea ce simţea atât pentru persoană cât şi pentru funcţiunea lui, încât nici prin gând nu i-ar fi trecut să-şi ascundă dispreţul.

Hannah îşi vedea de treabă în tindă. Era o femeie de talie mijlocie şi destul de corpolentă. Rochia de alpaga, cu care era îmbrăcată, nu-i avantaja de loc frumuseţea: şi era totuşi atrăgătoare, ba chiar plăcută la vedere. Faţa-i, deşi nu prea încântătoare, avea trăsături regulate şi era cu totul lipsită de zbârcituri; iar părul îi rămăsese negru, deşi trecuse de patruzeci de ani.

— E frumos afară, spuse într-o doară Sooper, sprijinindu-se în motocicletă. Şi ce frumoasă-i grădina! N-am văzut încă niciodată atâtea garoafe şi narcise la un loc! Aş paria că aveţi un grădinar grozav de dibaci. E acasă dl. Cardew?

— Nu.

— Pariez că o fi pe urmele vreunui criminal fioros! zise Sooper ridicând capul cu un aer de respectuoasă admiraţie, ceea ce nu-l împiedică să surâdă ironic. E ocupat, probabil, cu furtul de la Boscombe Bank? Cum am văzut daravera asta în gazete, spusesem unui prieten: „Numai un tip cum e Cardew ar putea face lumină într-o chestiune atât de încurcată. Poliţia n-o să facă nici o scofală; n-o să poată găsi nici un indiciu”.

---

[1]Şef al unei brigăzi de inspectori de poliţie, (n.tr.).

— Cum prea bine ştii, Minter (*Sooper* era doar porecla superintendentului), dl. Cardew a plecat la birou, răspunse scurt Hannah. Are el altceva mai bun de făcut decât să se ocupe de afacerile poliţiei. Noi ăştia, contribuabilii, plătim pentru ca poliţia să-şi facă singură datoria, nu? Şi, de fapt, la ce ne serveşte banda asta de oameni prost crescuţi şi scurţi la minte?!

— Nu poate fiecare să fie chiar perfect de tot, răspunse melancolic Sooper. Fii mai rezonabilă, d-nă Shaw...

— Domnişoară Shaw! îl îndreptă Hannah, furioasă.

— Iartă-mă! Când mă gândesc la d-ta, mă gândesc totdeauna ca la o domnişoară... Spuneam tocmai, dăună-zi, sergentului meu: „Cum se face că femeia asta nu este încă măritată? Zău că nu înţeleg; e tânără, e...”

— N-am timp de pierdut, Minter...

— Domnule Minter, rectifică Sooper foarte gentil.

— Dacă ai vreun comision pentru dl. Cardew, să-l fac... dacă nu... am mult de lucru.

— Altfel... nimic nou? Nici un furt! întrebă Sooper în timp ce ea se depărta.

— Nu, răspunse scurt Hannah. Şi chiar dacă ar fi, n-am trimite la voi să vă caute.

— Asta nu mai e nevoie să mi-o spui, declară convins Sooper. Şi pariez că dl. Cardew nu ar avea decât să ia urma hoţului, să arunce o singură privire în cartea-i de... de antro... În sfârşit, puţin importă cum îi zice cărţii; şi, până seara, mai mult ca sigur că nenorocitul de hoţ e băgat la gherlă...

D-ra Hannah Shaw îl străfulgeră cu privirea.

— Dacă ţi se pare, Minier, că eşti inteligent, dă-mi voie să-ţi spun că există persoane la Londra pe lângă care nu eşti decât un fleac. Dacă dl. Cardew i-ar face numai o singură vizită Şefului

Siguranţei şi dacă i-ar povesti numai un sfert din ceea ce spui şi faci, apoi nu ţi-ai mai păstra mult timp uniforma!

Sooper privi foarte mirat manşetele uniformei.

— Dar ce vezi atât de curios la uniforma mea!? se miră el în timp ce Hannah îi închidea furioasă uşa în nas.

Sooper nu surâse, dar nu părea nici rău dispus. Încălecând pe motocicletă, o porni la drum.

Mai târziu cu jumătate de oră, spunea clipind din ochi tânărului ofiţer de poliţie care şedea pe un scaun în faţa lui:

— Când cineva a ajuns la înălţimile sociale la care mă vezi pe mine, apoi asta dovedeşte că acel cineva posedă un anumit... hm!... temperament. Ei bine, fiule astăzi mai mult ca oricând am temperament. În aer pluteşte un nu ştiu ce primăvăratec; şi aş putea chiar să pariez că am auzit cucul cântând, dumineca trecută! Sau, atunci când cântă cucul şi răsare şi ciuboţica cucului, să ştii că am temperament. De altfel, am avut chiar acum o convorbire cu frumoasa de la Barley Stack şi mi-e capul plin de idei sentimentale... Ziceai că ar trebui să iau interogatoriu vagabondului acela. Ei bine, eu îţi răspund că mai curând m-aş duce să culeg flori pe malul pârâului.

Sooper era înalt de statură, foarte osos şi prea puţin îngrijit de persoana lui. Uniforma care o avea pe el, data încă din-nainte de război; şi de atunci a fost curăţată de nenumărate ori, reparată şi întoarsă când pe o parte când pe alta. Faţa-i slabă şi arsă de soare, sprâncenele cărunte şi sălbatice, îi dădeau o oarecare distincţie care atenua întru câtva halul îmbrăcămintei. De altfel, aluziile pe care Hannah Shaw le făcea cu privire la uniformă, îl amuzau.

Existau mulţi superintendenţi de poliţie; dar când se pronunţa la Scotland Yard numele de Sooper, toată lumea ştia că e vorba de superintendentul Patrick J. Minter.

— Ia singur interogatoriul vagabondului, scumpule!

Sooper ridică mâna cu un gest de mare senior şi urmă:

— Afacerile serioase privesc trecutul meu. Când mi-am dat seama că vine ramolismentul, am cerut să fiu detaşat în acest colţişor de ţară, unde-mi pot permite luxul să cresc iepuri şi păsări, şi să contemplu natura în toată splendoarea şi măreţia ei.

Divizia „I” a poliţiei engleze cuprinde partea cea mare a împrejurimilor Londrei, mărginită de districtul Sussex. Este cunoscută ca o divizie cât se poate de liniştită, care nu cunoaşte altfel de crime decât doar vagabondajul, vânatul de contrabandă şi incendierile căpiţelor de fân. Poliţia acestei regiuni este numită de către inspectorii londonezi, în med ironic, „legiunea pierdută”.

Sooper fusese transferat de către Scotland Yard în acest ţinut liniştit nu în semn de blam – era doar principalul dintre „cei cinci faimoşi” care arestaseră „banda rusă” din Whitechapel – dar (e preferabil să spunem purul adevăr) pentru că era prea greu mistuit de către şefii siguranţei din Londra. Nu respecta pe nimeni, nu era politicos cu nimeni, şi contrazicea pe fiecare. Se ciorovăia cu toţii, argumenta şi, la caz de nevoie, sfida. Pe deasupra, avea mai totdeauna dreptate, ceea ce bineînţeles că nu schimba cu nimic situaţia. Mai mult decât atâta când se recunoştea că nu el ci superiorii erau acei care se înşelaseră, apoi el o striga în gura mare cel puţin fie douăzeci-treizeci de ori într-o singură zi.

— Ce-am să folosesc, adăugă el, dacă mă voi ocupa de vagabond? O simplă întrerupere plictisitoare în cursul studiilor mele. Pariez că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de Lombrozo[2]!!

---

[2] Ezechia Marco Lombroso (Cesare Lombroso 1835-1909) – un criminolog şi medic italian. A fost fondator al Şcolii Italiene Pozitiviste de Criminologie. Este cunoscut pentru teoria pe care a elaborat-o în domeniul criminologiei şi

Ah! Atunci habar n-ai de ceea ce înseamnă creierul unui criminal. Creierele ordinare cântăresc... În sfârşit, am uitat greutatea lor; dar creierul unui criminal este cu mult mai uşor. Adu-mi dacă vrei creierul acestui om şi-ţi voi spune imediat dacă a avut sau nu intenţia să pătrundă în Barley Stack... Apoi piciorul prehensibil!... Ştiai oare că cinci la sută dintre criminali au picioarele prehensibile. Şi... poate că habar n-aveai că, printre criminali, sunt la modă capetele oxicefalice? Atunci s-oştii de la mine că ai pierdut mult. Du-te de examinează pe vagabond şi nu uita să remarci asimetria figurii sale! E mai simplu decât jocul de-a baba oarba!

Sergentul Lattimer era mult prea inteligent ca să-şi întrerupă şeful. În cele din urmă, crezu că poate vorbi.

— Şefule, nu este vorba de un furt obişnuit. După câte spune Sullivan – aşa se numeşte vagabondul – complicele lui nu voia să-l lase să pătrundă în casa d-lui Elson ca să fure bani. Voia cu totul altceva...

— Da, te pomeneşti că o fi vrut să cunoască „faptele de bravură ale strămoşilor familiei” întrerupse gânditor Sooper, sau poate să cerceteze extractul de naştere al moştenitorului! Doar dacă nu cumva Elson, de origină americană, n-a răpit rubinul sfânt care constituia ochiul drept al zeului Hokum şi să fie astfel urmărit de niscai indieni siniştrii care să aştepte prima ocazie de a reintra în posesia bijuteriei! Asta zic şi eu că este o afacere pentru Cardew. Poate vrei s-o descurci singur, sergent! În cazul ăsta, o să-ţi ai mutra în gazete şi vei lua de nevastă o jupânească despre care se va descoperi că este fiica unui duce, răpită de către ţigani pe când era încă fetiţă mică... Hai, cărel!

---

care a avut la bază darwinismul social şi pozitivismul lui Auguste Comte. (n. hy.)

Capitolul II

HANNAH, AŞA CUM NU PUTEA FI BĂNUITĂ

Sergentul continuase să-şi asculte şeful cu o răbdare uimitoare. În cele din urmă, când acesta tăcu, îndrăzni să spună:

— Noaptea trecută l-am arestat pe Sullivan, pe motivul că se culcase în parcul unei case particulare. De altfel, în momentul de faţă, aproape că a mărturisit intenţia ce avusese de a pătrunde în locuinţa lui Elson.

— Hai, cară-te, băiete; şi nu uita, mai ales, să-i cercetezi urechile, urmă Sooper, jucându-se cu un toc de pe masă. Ai observat că urechile criminalilor şi ale paranoicilor sunt totdeauna pleoştite? Am citit asta într-o carte veche; şi cărţile vechi nu mint. Meseria de detectiv nu mai este ce-a fost odată, sergent! Acuma ne trebuie fizionomişti, chimişti. Vrei să ştii cum îmi închipui eu un detectiv ideal? Ei bine, închipuie-ţi un tip aşezat în faţa unui microscop gigantic, într-un laborator imens, şi care, după ce a examinat cu multă minuţiozitate o picătură din

noroiul Londrei, descoperă că bijuteriile au fost furate de un stângaci care conducea un Rolls-Royce de ultimul model, cu caroseria verde. Îl cunoşti pe Jim Ferraby?

— Pe dl. Ferraby, procurorul? întrebă sergentul, interesat deodată la culme. Da, l-am văzut atunci când a fost în vizită la dvs.

Sooper dădu din cap; fălcile i se loviră una de alta, apoi întredeschise buzele într-o strâmbătură extraordinară lăsând să se zărească două rânduri de dinţi albi şi puternici. Asta însemna că surâde.

— Ei bine, Ferraby nu este detectiv, declară el cu emfază. Ferraby nu înţelege decât faptele. Dacă s-ar da însărcinarea băiatului acesta să lămurească misterul dispariţiei brăţării... rajahului din Bongo, de exemplu, şi dacă ar descoperi, să spunem, că brăţara în chestie a fost amanetată unui cămătar de către marele vizir al numitului rajah, el ar aresta pur şi simplu pe vizir. Zău, un adevărat detectiv nu ar proceda astfel. Acesta, prin inducţie sau deducţie, ar bănui imediat că brăţara a fost pierdută de rajah când se aruncase asupra tinerii şi încântătoarei dactilografe, care legată cobză şi ascunsă în dosul unei uşi secrete e gata să fie expediată prin avion cu destinaţia spre un palat din Himalaia construit pe de-a-ntregul numai din marmură. Cardew, din contră, este detectiv. Iată exemplul pe care ar trebui să-l ai totdeauna în faţă, sergent!

Sooper îndreptă vârful tocului spre inferiorul său.

— Omul acesta, mă înţelegi, studiază crima sub toate aspectele. Este un psi... psiho... În sfârşit, asta este. Urechile, fălcile prognate, figurile asi... asimetrice, etc. n-au nici un fel de secret, pentru el. Şi, notează bine că nici nu-ţi pomenesc măcar de biblioteca ce o are la Barley Stack.

Când se întâmpla ca Sooper să înceapă să vorbească despre Gordon Cardew, „acest amator minunat”, era prea greu să-l poţi face să-şi schimbe firul conversaţiei. Sergentul suspină adânc, deşi cu mare respect.

— Nu ai voi să-i iei interogatoriu vagabondului, Sooper! A mărturisit, aproape, că a venit în districtul nostru să fure.

Spre surprinderea lui Lattimer, superintendentul dădu din cap afirmativ.

— Am să-i iau interogatoriul. Adu-mi-l aici!

Sergentul se ridică repede şi ieşi. După câteva minute, se înapoie cu un individ enorm, dar făcut parcă special pentru spânzurătoare.

— Iată-l pe Sullivan, domnule, spuse el.

Sooper lăsă tocul din mână; îşi aşeză ochelarii şi privi ţintă la prizonier.

— Ce e şi cu povestea ceea pe care o îndrugi cu privire la un coleg al tău; cică te-ar fi împiedicat să pătrunzi în locuinţa d-lui Elson, la Hill Brow? întrebă el pe neaşteptate. Dacă ai intenţia să ne minţi, tinere, serveşte-ne cel puţin nişte minciuni demne de crezare!

— Am spus purul adevăr, şefule, răspunse omul cu o voce aspră. Aşa să am eu bine, dacă nu-i adevărat că imbecilul acela m-a reţinut când mă pregăteam să deschid fereastra. Şi totuşi, preparaserăm totul dinainte. El mi-a dat toate lămuririle şi mi-a explicat unde-şi ţine americanul comoara. Aşa să am parte de bine, dacă...

— Nu-i adevărat!, îl întrerupse brusc Sooper.

Apoi, de-odată.

— Sullivan?.. Ia stai... Da! Aşa e! Acum îmi aduc perfect de bine aminte! Ultima ta condamnare a fost de trei ani închisoare

pentru furt calificat. Luke Sullivan, vezi? Îmi reamintesc până şi numele de botez!

Sullivan, foarte încurcat, se scărpină în cap.

— Ce ştii, de fapt despre tovarăşul tău? urmă Sooper.

Sullivan, de fapt, nu ştia prea multe. Pe cel cu pricina îl cunoscuse în Devonshire şi auzise vorbind câte ceva despre el pe tovarăşii săi de vagabondaj.

— E pe de-a-ntregul nebun, şefule; asta n-o spun numai eu, ci şi toţi ceilalţi care l-au cunoscut. Aleargă hai-hui pe câmp şi cântă într-una. Mereu este singur şi vorbeşte tare curios, de parcă-ar avea multă învăţătură în cap. Şi apoi, vorbeşte câte-odată în nişte limbi pe care nu le poţi pricepe.

Sooper se lăsă alene pe spate.

— Asemenea lucruri n-ai putea să le inventezi. De altfel, greutatea creierului tău... Ia spune-mi, unde-ţi locuieşte tovarăşul?

— Oh, peste tot... dar cred că are un anumit loc, pe undeva pe la malul mării, unde stă mai de preferinţă. M-a întrebat deseori căci să vezi, şefule, am trăit o săptămână încheiată laolaltă – dacă-mi plac vapoarele. Îmi spunea că stă zile întregi privind cum trec vapoarele şi întrebându-se care dintre ele se vor scufunda sau nu... Când spuneam că-i nebun!... Şi după ce hotărâsem să călcăm casa aceea, ştiţi ce-a făcut? A început să se învârtească în jurul meu ca un câine turbat şi să-mi strige: „Pleacă! pleacă! mâinile tale nu sunt atât de curate ca să îndeplinească...” Nu-mi mai aduc prea bine aminte ce a mai spus, dar era vorba ceva despre dreptate... Hotărât lucru că-i nebun!

Superintendentul fixă timp îndelungat privirea-i asupra vagabondului care începuse să şi piardă cumpătul.

— Minţi, ca un câine blestemat! spuse el în cele din urmă. Şi e imposibil, de altfel, să spui adevărul, pentru că ai nişte ochi tare ciudaţi! Du-l înapoi la carceră, sergent. O să-l spânzurăm, şi gata!

Sullivan fu dus la loc în celulă. Sergentul aproape că-şi terminase de-acum masa, şi Sooper încă nu se mişcase din loc. Sta nemişcat, tăcut şi ţinând mereu tocul în mână. În cele din urmă se ridică, strâmbă din gură, îşi scoase pantofii pe care-i îmbrăca de câte ori sta la cancelarie şi, mormăind, îşi trase cizmele în picioare.

Lattimer începuse a doua plăcintă cu mere, când bătrânul poliţist intră în popota sergenţilor.

— Ştii ceva despre americanul ăsta, despre Elson? îl întrebă el. Stai jos, sergent, şi mănâncă-ţi plăcinta.

— Nu, şefule... decât doar că e foarte bogat... după câte se spune...

— Deducţia asta coincide cu a mea, constată Sooper. Când cineva trăieşte într-o vilă atât de mare şi frumoasă, când are patru automobile şi douăzeci de servitori, poţi foarte uşor presupune că are şi mult bănet... şi, dacă-i vorba aşa, o să-i fac o mică vizită.

Sooper avea o motocicletă, căreia nu i se putea găsi perechea în tot ţinutul, fiind, faţă de orice altă motocicletă, ceea ce un bordei din crengi uscate este faţă de Buckingham Palace. În fiecare primăvară, Sooper o demonta piesă cu piesă şi, sub ochii holbaţi ai sergentului Lattimer, o monta la loc în aşa fel încât oferea o aparenţă cu totul nouă. Probabil însă că această aparenţă nu era decât o simplă iluzie datorită schimbării de colorit pe care poliţistul o impunea în fiecare an maşinii sale. Trecuse succesiv de la albastru deschis la tango şi de la verde la roşu-aprins. Partea cea mai curioasă era însă că motocicleta se dovedise mai

mult decât excelentă şi, printr-o minune de neînţeles, capabilă să furnizeze nişte viteze cu totul impresionante.

Lui Sooper nu-i trebuiră decât doar câteva minute ca să ajungă la Hill Brow. Lăsându-şi maşina rezemată de un copac, se îndreptă alene spre vila măreaţă a lui Stephen Elson.

În vestibul nu era nimeni; dar auzi două voci, una de femeie şi alta bărbătească. Păreau să vină dintr-o odaie care da în vestibulul a cărui uşă era întredeschisă. Apăru o mână, care apucă marginea uşii vrând parcă s-o deschidă. Sooper era tocmai să apese pe soneria de la intrare când...

— Sau căsătoria, Steve[3], sau dacă nu, mai bine nimic! A trecut prea mult de când tot aştept ţinerea promisiunilor. M-am săturat de promisiuni. Cât despre bani... ce vrei să fac cu ei? Nu suntem oare la fel de bogaţi?

În acest moment se deschise uşa, şi Sooper zări persoana care vorbise. Deşi n-o văzu decât din spate, superintendentul recunoscu totuşi pe Hannah Shaw.

O privi doar timp de o secundă, apoi se depărtă fără zgomot şi sări uşor peste balustrada peronului. Hannah nu-i zărise nici măcar umbra.

Ca să fie şi mai sigur că prezenţa lui la Hill Brow va trece nici măcar bănuită, Sooper îşi duse motocicleta cu mâna mai mult de doi kilometri.

[3]diminutival pentru Stephen, (n.tr.)

Capitolul III

UN RECHIZITORIU CURIOS

După ce trecuse prin Temple-Gardens cu pasul unui om căruia nu-i displace plimbarea, Jim Ferraby privi încă odată, şi nu fără plăcere, argintiul mişcător şi întunecat al Tamisei, intră apoi într-o clădire mare ale cărei scări neluminate le urcă maşinal şi se opri în faţa uşii mari şi negre a biroului său.

Vâra tocmai cheia în broască, când uşa opusă, din cealaltă parte a coridorului, se deschise. Se întoarse şi surâse tinerei fete care apăruse.

— Bună ziua, domnişoară Leigh, spuse el vesel.

Ea făcu un semn din cap.

— Bună ziua, domnule Ferraby.

Avea o voce frumoasă, extrem de dulce şi mângâietoare. De fapt, la început vocea Elfei Leigh era aceea care atrăsese atenţiunea lui Ferraby spre secretara bătrânului Cardew. Deşi involuntar, se simţi totuşi şi de astă dată atras de ea.

— Şi aşa, domnule Ferraby; cred că rechizitoriul d-tale a dat roade, şi că sărmanul om stă acum la închisoare?

— Din contră, domnişoară, răspunse el calm. Am toate motivele să cred că Sullivan trebuie să fie acum pe cale să dea pe gât un ţap... în sănătatea mea”.

Elfa rămase vădit înmărmurită.

— Vai, iartă-mă!... dar cărui fapt trebuie atribuită această... înfrângere? Dl. Cardew spunea că individul va fi cu siguranţă condamnat...

— Ar fi trebuit să fie, asta-i adevărat; dar rechizitoriul meu l-a scăpat... Adevărul, domnişoară, este că am probabil o mentalitate de criminal! Închipuie-ţi că, tot vorbind cu intenţia să-l acuz din ce în ce pe individ, mă gândeam într-una la el. Fără să vreau, îl căutam şi-i găseam scuze. Mă imaginam în locul său, şi construiam, descoperream fraze, care ar fi trebuit să fie explicaţiile pe care el însuşi să le dea. Pe nesimţite ajunsesem să-l apăr... Asta înseamnă, nu-i aşa, că primul meu rechizitoriu va fi, fără îndoială, şi ultimul. Îţi dai seama că judecătorul mi-a dat să înţeleg ceva...”

În timp ce tânăra fată râdea pe înfundate la povestirea, de altfel plină de haz şi voie bună, a procurorului, se auzi un mers apăsat pe scări. Aplecându-se peste parmalâc, Jim zări fundul lucios al jobenului d-lui Cardew.

Acesta era un bărbat cu figura impunătoare, avea nişte ochi negri cu expresia simpatică, apăraţi de nişte sprâncene stufoase. Se distingea prin impecabilitatea îmbrăcămintei şi prin tonul întrucâtva pedant al vorbirii sale.

Cu umbrela subsuoară, cu mâinile încrucişate la spate, suia scara, dus pe gânduri.

— Bună Ferraby! exclamă el zărind pe procuror, ce aud?... l-au achitat pe vagabond!

— Noutăţile rele se împrăştie repede, mormăi Jim. Da, domnul meu, este absolut exact.

— Ştii ce? intră puţin la mine, Ferraby.

Jim urmă pe fostul notar în biroul lui cel luxos, unde acesta nu se mai ocupa decât de afacerile personale care, după cât se ştia, erau foarte importante.

Odată uşa închisă, cei doi bărbaţi luară loc în fotolii; îşi aprinseseră ţigările, iar Cardew începu:

— În ce mă priveşte pe mine, nu ţi-am pus întrebarea decât doar pentru că Stephen Elson îmi este vecin. Şi încă, îl cunosc prea puţin. Afară de asta... dar ce-ar fi să luăm câte un păhărel de Porto?

Jim se tot muncea cu gândul să găsească motivele pentru care Cardew, pentru prima oară în cei cinci ani de când se cunoşteau, îl invitase în biroul său. Atitudinea fostului notar lăsa să se vadă de la cale de o poştă că invitaţia avea un scop bine determinat. Vădit nervos şi preocupat, măsura odaia în lung şi-n lat, oprindu-se mereu în faţa biroului ca să schimbe din loc, fără nici un motiv, vreo foaie de hârtie, o scrumieră sau un scaun...

— M-am gândit toată dimineaţa la d-ta, declară el brusc, şi m-am tot întrebat dacă trebuie să te consult sau nu. O cunoşti pe guvernanta mea, Hannah Shaw?

Jim îşi amintea perfect de persoana aceea ursuză care se exprima numai prin monosilabe şi care, de câte ori se vorbea bine de Sooper în faţa ei, nu scăpa ocazia să-şi arate părerea urâtă ce o avea despre bătrânul poliţist.

Cardew îndreptă asupra lui Ferraby privirea-i pătrunzătoare.

— Îţi displace, spuse el mai mult hotărât decât întrebător. A fost răutăcioasă cu d-ta ultima dată când ai dat pe la mine, nu? Şoferul, căruia-i place să pălăvrăgească, mi-a povestit cele întâmplate. Femeia asta e într-adevăr foarte neplăcută: îmi convine însă din mai multe motive şi, în plus, mi-a fost întrucâtva lăsată moştenire de către biata nevastă-mea, care o

luase de mică copilă dintr-un azil de orfani. Păstrând bine înţeles toate proporţiile, aş putea-o compara pe Hannah cu unul din acei foxterieri scoţieni al căror lătrat nu cruţă decât pe stăpânul lor.

Scoase din buzunar un port-vizit şi din acesta o foaie de hârtie, pe care o desfăcu şi o puse pe masă.

— Ia citeşte asta, spuse el.

Era o foaie de hârtie ordinară. Nu avea nici adresă şi nici vreo altă indicaţie. Textul era compus din trei rânduri scrise cu litere mari de tipar:

„ŢI-AM PUS PÂNĂ ACUM DE DOUĂ ORI ÎN VEDERE.
AVERTISMENTUL ACESTA ESTE TOTODATĂ ŞI ULTIMUL.
BAGĂ DE SEAMĂ, M-AI ADUS LA DISPERARE”.

Biletul era iscălit: „BIG FOOT”.

— Big Foot Cine este acest Big Foot? întrebă Jim, recitind biletul. Oare trebuie să deduc din asta, că guvernanta d-tale este obiectul acestor ameninţări şi că ea ţi-a arătat hârtia!

Cardew dezaprobă din cap.

— Nu. Hârtia asta a intrat în posesia, mea într-un fel foarte curios. La sfârşitul fiecărei luni, Hannah îmi aduce la birou toate notele furnizorilor, şi le pune pe mapa care o vezi. Are obiceiul că le vâre de-a valma în poşeta ei; în privinţa asta este complet lipsită de rânduială. Scrisoarea pe care ai citit-o, se găsea într-o factură de băcănie, unde probabil că a pus-o fără să vrea.

— I-ai vorbit ceva despre ea?

Cardew încruntă din sprâncene.

— Nu, răspunse el. Dar i-am dat să înţeleagă, într-un mod de altfel foarte puţin dibaci, că are în mine un protector şi că, în caz de pericol, nu trebuie să se sfiască şi să ceară ajutorul meu. Drept

orice răspuns, s-a mulţumit să-mi râdă în nas. Da, nu există altă expresie; mi-a râs pur şi simplu în nas. Nu este asta culmea impertinenţei,... ca să nu spun altfel?

Terminând, suspină adânc.

— Am oroare de mutre noi, urmă el, şi aş fi cel mai nenorocit dac-aş pierde-o pe Hannah. De ar fi avut o altă atitudine faţă de mine, bine înţeles că i-aş fi spus descoperirea ce-am făcut-o. Totuşi, ca să-ţi vorbesc sincer, mi-ar fi prea greu dacă ar trebui să-i mărturisesc că o scrisoare ce-i aparţine se găseşte în posesia mea. Am avut de-acum, pe vremuri, ea şi cu mine, un fel de scenă foarte neplăcută, cu privire la o glumă absurdă ce-o făcuse. O nouă discuţie de asemenea natură, ar însemna riscul de a ne despărţi pentru totdeauna... Ce crezi de scrisoarea asta!

— Trebuie să fie, probabil, opera vreunui şantagist oarecare, îşi dădu Jim cu părerea. Este scrisă cu mâna stângă, ca să-şi mascheze scrisul. Eu unul, cred că e de datoria d-tale să-i ceri ei explicaţii.

— Să-i cer ei explicaţii! exclamă Cardew înspăimântat. Dumnezeule, Doamne!! dar n-aş îndrăzni-o niciodată! Nu! Tot ceea ce pot, şi trebuie să fac, este să ţin ochii bine deschişi şi, la prima ocazie, cu alte cuvinte de îndată ce o voi vedea pe Hannah bine dispusă, asta i se întâmplă cel mult de două ori pe an, să caut să ating chestiunea cu multă – multă precauţie.

— De ce oare nu te adresezi poliţiei! întrebă Jim.

Cardew dădu din umeri şi răspunse pe un ton rece:

— Adică... superintendentului Minter, zis şi „Sooper”, nu-i aşa? Nu... zău, amice, cum îţi vine să crezi că m-aş putea adresa unei asemenea specii de poliţist greoi şi fără imaginaţie?! Nu. Dacă ai fi ca scrisoarea care ne preocupă să ascunde un mister, cred... cred..., că aş fi singur capabil să-l lămuresc. Şi cred că misterul există.

Apoi, coborând vocea:

— Precum ştii, am o căsuţă, un fel de vilă, pe plaja din Pawsey-Bay. E o locuinţă veche a păzitorilor coastei. Am cumpărat-o în timpul războiului pe o bucăţică de pâine; şi am petrecut acolo adevărate ore de nespusă fericire. N-o mai vizitez decât prea rar, şi căsuţa a devenit ca un fel de lăcaş de odihnă pentru salariaţii mei. Astfel, anul trecut, D-ra Leigh a petrecut acolo timp de două săptămâni în tovărăşia unor prietene. Astăzi de dimineaţă am rămas nespus de surprins când a venit Hannah să mă întrebe dacă ar putea petrece week-endul la vilă. Într-adevăr, nu numai că n-a mai dat pe acolo de ani de zile, dar ea urăşte locurile acelea, şi nu este nici măcar o săptămână de când mi-a repetat acest lucru. Şi acum mă întreb dacă nu cumva plecarea asta pripită la Pawsey n-o avea vreo legătură oarecare cu scrisoarea.

— Pune un detectiv s-o urmărească, sfătui Jim, şi adaugă imediat: bine înţeles, un detectiv particular.

— Am avut şi eu aceeaşi idee, răspunse Cardew gânditor, dar să-ţi spun drept, îmi repugnă s-o spionez pe Hannah. Nu uita că e în serviciul meu de aproape douăzeci de ani. Bine înţeles că i-am dat permisiunea cerută. În mod obişnuit, îşi întrebuinţează timpul liber cutreierând câmpiile într-un Ford vechi; şoferul meu a învăţat-o acum vreo câţiva ani să conducă maşina. Aşadar, în cazul ăsta nu e vorba de o schimbare de aer. Îi plătesc leafă mare; ar putea să-şi permită luxul să tragă la un hotel convenabil şi, în consecinţă, nimic n-o obligă să meargă la Pawsey decât doar, bine înţeles, dacă n-o fi având acolo întâlnire cu acest misterios Big Foot. Mă întreb câteodată, ştii, dacă n-o fi cumva puţintel cam... şi-şi atinse fruntea cu degetul.

Jim se tot întreba de ce l-o fi ales Cardew tocmai pe el de confident. Dezlegarea venea însă acum.

— Vineri seara dau o masă la Barley Stack. Ţin foarte mult să vii şi... şi să fii cu ochii-n patru. Două inteligenţe valorează mai mult decât una singură. Poate că ai să observi unele lucruri ce s-ar întâmpla să-mi scape.

Jim căuta tocmai un motiv de refuz, când Cardew urmă:

— Cred că n-are ce să-ţi displacă dacă ai s-o întâlneşti pe D-ra Leigh şi în afară de orele de birou! Secretara mea vine şi ea la Barley Stack ca să catalogheze operele complete ale lui Mantegazza pe care le-am cumpărat de curând şi...”

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse bucuros Jim Ferraby.

Capitolul IV

CINA DE LABARLEY STACK

— Cunoşti pe dl. Elson!

Jim Ferraby îl cunoştea îndeajuns, ca să nu dorească să-l cunoască mai mult. Acesta fusese martorul principal al acuzării în afacerea Luke Mark Sullivan, şi privise achitarea vagabondului ca un fel de ofensă personală.

Separat de asta, Jim avea din mai multe motive resentimente contra lui Elson; şi era înciudat mai ales pentru admiraţia obraznică pe care acesta o arăta faţă de Elfa Leigh. Obraznică, după aprecierea lui Jim; şi acesta din urmă spera că Elfa o judecă la fel. Nu că tânăra fată l-ar fi interesat peste măsură. Ea nu era pentru el decât doar domnişoara din cealaltă parte a coridorului; avea o voce plăcută şi nişte ochi mari-cenuşii, colori în obraji cum nu se văd decât la femeiuştile din reclamele pentru săpunuri, şi nişte forme care ar fi putut-o face geloasă pe Venera de Medicis. Dar nimic din toate acestea nu-l emoţionau pe Jim Ferraby mai mult decât ar fi trebuit (cum o spunea el însuşi). Era pur şi

simplu o tânără persoană foarte încântătoare, cultă, nespus de frumoasă; şi el o admira într-un fel amical, filozofic.

Totuşi, uşurinţa aproape familiară cu care Elson vorbea Elfei îi displăcea enorm. Pe de altă parte, faptul că americanul fusese invitat la această masă îl cam surprindea. Cardew nu era, poate, un detectiv desăvârşit, dar cu siguranţă că era sensibil la anumite fenomene atmosferice, deoarece profită de prima ocazie ca să aibă o convorbire particulară cu Jim.

— Uitasem complet afacerea cu vagabondul, îi explică el procurorului. Fără îndoială că e foarte neplăcut; dar trebuie să-ţi spun că a fost invitat în urma insistenţelor menajerei. De altfel, de câte ori a dat pe aci a fost numai ca invitat de către Hannah. De data aceasta mi-a atras atenţia că nu-l mai invitasem de mai bine de un an, şi asta m-a hotărât să-l chem. Şi am profitat cu atât mai mult de această ocazie, cu cât numai singuri, între patru ochi, nu l-aş putea mistui.

Jim râse.

— Nu face nimic; să nu crezi că aş fi câtuşi de puţin indispus, cu toate că acest om a fost cât se poate de pornit la adresa mea, când cu afacerea Sullivan. De fapt, cine este el şi de ce a venit să se stabilească în Anglia?

Cardew dădu din cap.

— Asta aş vrea s-o ştiu eu însumi, spuse el; şi la urma urmei tot o să lămuresc eu afacerea asta. Nu ştiu nimica precis despre el, decât doar că este foarte bogat.

Străbătu cu privirea salonul unde americanul cel lat în spate făcea pe faţă curte tinerei fete.

— Merge strună, observă el vădit iritat. Probabil că fiind amândoi din aceeaşi ţară...

— Nu cumva d-ra Leigh este Americană? întrebă Jim foarte surprins.

— Desigur! Credeam că o ştii. Tatăl ei, care fusese ucis în timpul războiului, a fost funcţionar la Trezoreria Statelor Unite. Probabil că trăise vreme îndelungată în Anglia, unde a fost crescută de fapt şi fiică-sa. Nu l-am cunoscut personal, dar ştiu că avea o situaţie foarte importantă. De altfel, Elfa mi-a fost recomandată de către ambasadorul american din Londra.

În timp ce Cardew îi vorbea, Jim nu părăsea din ochi pe fată. Până atunci nu-şi putuse da încă seama cât de bine le stă negrul blondelor, şi nici că o rochie atât de simplă putea să scoată mai în relief frumuseţea unui corp atât de perfect.

— N-aş fi crezut-o Americană în ruptul capului... fu tot ceea ce găsi el de spus.

Americanul o luase mult mai repede.

— Dacă nu mă înşel, domnişoară, eşti originară din New-England, nu-i aşa? Curios că n-am băgat de seamă până acum.

Elfa nu părea de loc încântată că se găsea în prezenţa acestui compatriot.

Era un om cu faţa roşie, cu mâini groase, învăluit continuu de un miros de whisky şi de trabuc stins. Obrajii-i erau buhăiţi şi nasul noduros.

— În ce mă priveşte pe mine, spuse el îndatoritor, eu vin din West-ul american. Cunoşti poate St. Paul? E un orăşel tare frumos. Spune-mi, te rog, domnişoară Leigh, ce caută aici tânărul magistrat de colo?

Şi făcu un semn cu capul în direcţia lui Jim.

Întrebarea fusese pusă cu o voce destul de tare şi Ferraby o auzise. Ar fi dat mult să poată auzi şi răspunsul.

— Dl. Ferraby este considerat ca unul dintre cei mai buni procurori ai noştri, răspunse liniştit Elfa.

— Serios? rânji Elson. Să ştii de la mine; domnul acesta poate fi admirabil în recepţiile mondene; dar cât priveşte la tribunal, crede-mă că nu face nici cât două cepe degerate.

— Sunteţi prieten bun cu dl. Cardew? întrebă Elfa, dorind să schimbe firul discuţiei.

— Suntem vecini, şi atâta tot. Unul din cei mai buni notari ai noştri, ha! spuse el cu ironie, privind ţintă la faţa lui.

— Dl, Cardew nu mai practică, răspunse ea, şi americanul râse cu zgomot.

— Este un pasionat amator al povestirilor, cu detectivi, nu? Curioasă ocupaţie pentru un om în toată firea!

Ochii lui n-o priveau decât pe Elfa, şi se putea citi în ei admiraţia bestială pe care tânăra fată i-o inspira. Foarte jenată, aceasta aruncă o privire deznădăjduită spre Jim, care înţelese imediat ceea ce se întâmpla şi se apropie de ei.

Cardew nu părea de loc în apele lui; şi când Hannah Shaw apăru, mai ţeapănă, mai încruntată, mai pornită pe gâlceavă ca oricând, şi anunţă că masa este servită, bătrânul notar fu cât pe ce să scape, de emoţie, ochelarii de pe nas.

— Aş vrea, spuse el rugător, să mai aşteptăm vreo câteva minute. De fapt, Hannah, ne mai lipseşte un musafir. Îl rugasem pe amicul nostru, superintendentul, să vină şi el astă-seară.

Hannah făcu o mişcare, dar nu scoase o vorbă.

— L-am întâlnit în timpul zilei şi a fost foarte amabil cu mine, spuse Cardew vrând parcă să se scuze; şi guvernanta părăsi salonul.

Mai trecură încă cinci minute. Stăpânul casei vădit nervos mergea de colo până colo pe covor. Hannah reveni.

— Cât o să mai aşteptăm, domnule? mormăi ea.

— Bine! Să ne aşezăm la masă, hotărî Cardew, după ce se uitase încă odată la ceas. Acuma, nu cred că amicul nostru o să mai vină.

Apoi, când abia că se ridicaseră de la masă farfuriile de supă, musafirul întârziat, sosi şi el.

— Sunt foarte dezolat! murmură el, în timp ce examina pe conmeseni, prin pleoapele-i pe jumătate închise. Sunt atât de puţin obişnuit să fiu poftit la masă, încât am uitat cu totul de invitaţie, se scuză el, întorcându-se înspre Cardew. Bună seara, domnişoară Hannah!

Privirea guvernantei se ridică, întâlnind pe aceea a detectivului.

— Bună seara, superintendent”, răspunse ea, rece.

— E frumos afară, observă Sooper. Rareori am mai văzut zile atât de călduroase în anotimpul acesta.

Elfa îl vedea pentru prima dată pe faimosul poliţist. Simţi numai decât multă simpatie pentru bătrânelul acesta atât de curios, îmbrăcat într-un smoching lucios. Plastronul cămăşii avea pete mari de rugină, şi cravata părea atrasă în mod insistent spre umărul din dreapta. Înfăţişarea lui generală era totuşi aceea a unui aristocrat.

— E un om superb, murmură Elfa la urechea lui Jim. Ăsta e celebrul Minter?

— Da, el este. Regele detectivilor..... cel puţin pentru Europa. Dar, ascultă cum îl tachinează pe Cardew.

— Eu nu sunt făcut să umblu în lume, declară Sooper cu voce liniştită. Când mănânc peşte, mă servesc totdeauna de cuţit. Şi confund mereu paharul de vin alb, cu cel pentru vin roşu. Ceea ce ne lipseşte mult de tot, nouă ăstora, detectivilor profesionişti, este educaţia; cum îi spuneam de altfel tocmai astăzi după masă,

sergentului meu. Fără să mai vorbim de psihologie, de antro... antro... ei hai! ci ajută-mă, domnule Cardew!

— Antropologie, preciză foarte drăguţ Cardew.

— Exact! În sfârşit, lucrul într-adevăr preţios este să avem ochi buni; cel puţin asta-i părerea mea. În ce priveşte cititul, ai mei nu valorează mare lucru; dar, lăsând asta la o parte, văd aşa că pot distinge lucrurile la distanţă de kilometri. Nu laşi nici odată perdelele jos, domnule Cardew!

Într-adevăr, perdelele sufrageriei erau ridicate şi lăsau să se vadă, prin ferestrele mari, siluetele înalte ale sicomorilor, negre pe fondul roşu aprins al amurgului.

— Nu, răspunse foarte surprins gazda. De ce? Suntem la cinci sute de metri depărtare de şosea şi nu avem să ne temem de niciun fel de indiscreţie.

— Oh, nu era decât o simplă observaţie din parte-mi, se scuză Sooper. Dar spune-mi, te rog, câţi grădinari ai pe-aici?

— Patru, sau cinci. Nu-mi mai aduc exact aminte”.

— Nu-i de loc uşor să găzduieşti atâta lume, observă detectivul.

— Dar,... nici nu dorm aci. Şi ca să revenim la antropologie...

Sooper însă nu dorea de loc să revină, indiferent la ce ar fi fost.

— Credeam, insistă el, că grădina are nevoie de anumite îngrijiri în timpul nopţii.

— Nu, spuse Cardew, scos din fire, grădinarii pleacă la orele şapte. Nu le-aş permite să dea târcoale pe-aici. Dar ce s-a întâmplat?

Sooper se ridicase şi alergă spre uşă. Deodată se auzi un mic zgomot şi luminile se stinseră.

— La o parte de lângă masă, şi toată lumea la perete! se auzi clar şi autoritară vocea marelui detectiv. Eu am stins luminile. E un om în grădină, şi-i înarmat cu un revolver!

Capitolul V

E UN OM ÎN GRĂDINĂ

Sooper înaintă încetişor în grădină. Pe pajişte nu se zărea ţipenie de om. Nu se auzise nici un alt zgomot, decât doar murmurul zefirului prin frunzişul copacilor.

Se îndreptă spre pădurea alăturată şi, când fu la o distanţă de numai patruzeci de metri de ea, auzi o voce cântând în noapte...

Regele Maur pe calu-i aleargă
Prin mândra cetate a Grenadei...
Ay de mi Alhama!

Fără voia lui, Sooper se cutremură. În melodia acestei vechi balade spaniole era ceva atât de plângător, era ceva atât de trist şi disperat în vocea care cânta aceste versuri bătrâneşti, încât detectivul rămase un moment nemişcat...

Din poarta Eloirei aleargă de zor
La cea a Evirambei; şi-aleargă în zbor...

Ay de mi Alhama!

Dezmeticindu-se dintr-odată, alergă spre locul de unde i se părea că vine cântecul. Pădurea era întunecată şi arborii atât de deşi, încât nu putea distinge nimic la doi paşi în faţa lui.

Sooper îşi da perfect de bine seama că-şi pierdea timpul de pomană şi se întoarse din cale.

— Ai dat peste cineva? întrebă foarte neliniştit Cardew. Într-adevăr... asta este cea mai extraordinară... ai speriat femeile, cât despre mine unul, îţi spun sincer că n-am văzut absolut nimic...

— Probabil că d. Minter are puţin cam prea multă imaginaţie, rânji Elson. Să zăreşti pe cineva într-o asemenea beznă, este de acum foarte puţin natural; dar încă să-i mai distingi şi revolverul!...

— Nu e de loc nenatural, vorbi Sooper căutând mereu spre grădină, pentru că ţeava armei strălucea. S-ar putea oare să am o lampă?

I se aduse o lanternă de buzunar.

— Era aici, zise Sooper, îndreptând raza de lumină spre poteca ce înconjura clădirea. Nu se vede nici o urmă... Pământul e uscat... Nimic, absolut nimic!...

Se plecă repede şi ridică de pe jos un obiect lunguieţ. Ţinându-l în palmă, începu să fluiere încetişor.

— Ce-ai găsit acolo? întrebă Cardew.

— Un încărcător de revolver automat, calibrul 42, plin cu cartuşe, răspunse Sooper. Apoi dădu lămuriri: revolver al marinei americane; încărcătorul, nefiind bine fixat, a căzut jos.

Cardew îngălbenise. Fără îndoială că acesta era primul lui contact cu realitatea poliţistă...

Elson, cu gura căscată, privea încărcătorul:

— Probabil că omul acesta era aici... de mai mult timp... şi avea la el un revolver! îngână el. L-ai văzut, superintendent!

— Acum, nu mai trebuie să aveţi nici o teamă, spuse acesta liniştit, pe un ton aproape amical. Nu; de l-aş fi văzut apoi l-aş fi şi prins. Îmi dai voie să vorbesc la telefon, domnule Cardew... Mulţumesc.

Detectivul ceru legătura cu staţia poliţienească.

— Alo, tu eşti, Lattimer? Scoate oamenii la lucru, şi să-mi arestezi pe oricine ţi s-ar părea suspect, mai ales pe vagabonzi. Vii apoi să mă iei de la Barley Stack. Adu cu tine un revolver şi două lămpi de buzunar.

— Dar ce s-a întâmplat, şefule?!

— Am pierdut un buton de la guler, răspunse calm detectivul, şi închise telefonul.

Privi apoi la Cardew, care-l însoţise la telefon, şi arătând spre nişte etajere pline cu cărţi, observă:

— Probabil că trebuie să fie pe acolo, fel de fel de îndrumări practice, de modul cum poţi prinde vagabonzii.

Dar Cardew, privind la cămaşa pătată de rugină şi la cravata caracteristică ale poliţistului, începu să-şi dea din nou seama de superioritatea sa.

— Tocmai în afaceri de soiul ăsta ar trebui să se remarce calităţile profesionale ale poliţiei, şi acestea să fie într-adevăr folositoare, spuse el.

— Vagabondul îl căuta pe Elson, declară Sooper, ocolind chestiunea.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Cardew nespus de mirat.

— Pentru că Elson se aştepta la aşa ceva, urmă Sooper, cu privirea pierdută în depărtări. Dacă n-ar fi aşa, atunci de ce ar purta cu el o puşcă?

— Cine? Elson?... Poate vrei să spui „revolver”. Şi de unde ştii asta?

— I l-am simţit în buzunarul pantalonilor, explică detectivul. În timp ce-l linişteam, mai adineaori. Am unul din şoldurile cele mai sensibile din toată poliţia engleză. Şi acuma, am să mai dau o raită prin grădină...

Jim cu Elfa se plimbau pe alei, printre sicomori. Sooper surâse când văzu că fata îl luase de braţ pe Ferraby. Acesta din urmă observându-l pe detectiv, alergă repede înspre el.

Îi povesti pe scurt despre scrisoarea pe care Cardew i-o comunicase cu o zi înainte.

— Big Foot, ai spus?... Un nume cu totul indian; get-beget indian...

— Nu cumva să pomeneşti că ţi-am vorbit de asta, te rog foarte mult.

— Bine, aprobă Sooper, deşi cu multă părere de rău.

Din uşa casei, Cardew îi striga:

— La masă, domnilor! Cred că ar fi bine să terminăm masa!

Sooper, cu ochii în farfurie şi jucându-se cu linguriţa, se întreba cum de un om, atât de subtil cum era Cardew, părea să nu fi stabilit nici un fel de legătură între scrisoarea despre care-i vorbise Ferraby şi vizita misterioasă a omului cu revolverul.

În aceeaşi noapte, după ora unu, Jim bătu la uşa odăii de lucru a lui Cardew, ca să-i ureze noapte bună. Bătrânul om al legii răsfoia un volum foarte gros.

— Intră, Ferraby, şi mai şezi puţintel şi lângă mine. Ei?! Ce crezi despre Hannah? Nu te-a surprins nimic în felul ei de a se purta?

— Drept să-ţi spun, mi s-a părut tare curios că evenimentele din noaptea asta au lăsat-o cu totul indiferentă.

Încremenit cu gura căscată, Cardew privi la procuror.

— Dumnezeule sfinte! Vrei să spui poate, că... Şi totuşi, e adevărat... Cât mă priveşte însă pe mine, nu mă gândisem de loc la posibilitatea unei asemenea legături între scrisoare şi... să ştii că mi-am pierdut complet raţiunea!” bâigui el.

De emoţie, se făcuse alb ca varul.

— Mă întreb chiar: cum se face că aşa ceva nu te-a izbit din primul moment, întrebă foarte mirat, Ferraby.

Acest lucru îl mirase, de fapt, în primul rând pe Sooper care, părăsind vila, i-o spusese şi lui Jim. Şi-i trebuise lui Ferraby să întrebuinţeze toată diplomaţia de care era capabil, ca să-l împiedice pe detectiv să vorbească în această privinţă cu gazda. Deşi ştia foarte bine că, mai curând sau mai târziu, Sooper tot va discuta acest punct cu proprietarul din Barley Stack, nu pomeni totuşi nimic despre surprinderea poliţistului.

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac vreo legătură între omul din grădină şi Hannah, repetă bătrânul notar, dus pe gânduri. Este într-adevăr de nepriceput! Aproape că-mi pare rău că nu l-am pus pe Minter la curent cu toată chestia.

— Telefonează-i şi povesteşte-i totul îi sugeră Jim. Trebuie neapărat să fie pus în curent despre scrisoarea pe care a primit-o Hannah.

Cardew se codi, ridică receptorul aparatului telefonic, apoi îl puse la loc.

— Să lăsăm să treacă mai întâi noaptea, hotărî el. Dacă îi voi spune acum, este în stare să vină imediat înapoi şi va trebui să aibă neapărat o explicaţie îngrozitoare cu Hannah; sau, mie îmi sunt cât se poate de neplăcute asemenea scene, cu atât mai mult atunci când unul dintre roluri urmează să fie jucat de către

guvernanta mea. Femeia asta mă înspăimântă, ce vrei să-i fac... ţi-o mărturisesc... este absurd, ştiu prea bine, şi mi-e necaz de slăbiciunea asta. Hotărât lucru, o lăsăm de-acum pe mâine, sau pentru altă dată; îl voi invita pe superintendent din nou la masă, când o să lipsească Hannah.

În timp ce se dezbrăca, Jim se gândi că ar fi fost într-adevăr mai bine din toate punctele ca întâlnirea dintre cei doi bărbaţi să aibă loc în lipsa guvernantei.

Ceasornicul unei biserici din depărtare bătea orele două dimineaţa, când el stinse lumina şi se culcă. Trecu astfel o jumătate de oră. Îi era imposibil să adoarmă şi se gândea chiar că rareori se simţise atât de treaz. Gându-i zbura prin Barley Stack, de la Elfa Leigh la Cardew, de la aceasta la Hannah, apoi din nou şi mereu la Elfa. În cele din urmă, suspinând, se sculă; îşi îndesă pipa, o aprinse şi se rezemă de fereastră admirând frumuseţea nopţii. Luna, în ultimu-i pătrar, nu mai era decât doar o seceră subţire pe cerul relativ luminat. Razele-i slabe aruncau asupra pădurii o lumină din cele mai curioase. Din locul unde sta el, Jim vedea în aripa opusă a casei o fereastră puternic luminată. Era oare camera tinerei fete, sau a lui Cardew? Sau poate că era camera locuită de Hannah? Oricum ar fi fost, locatarul ei părea foarte ocupat. Prin perdeaua pe jumătate străvăzătoare, Jim zări o siluetă care trecea fără încetare încoace şi ’ncolo. O recunoscu în cele din urmă pe Hannah. Complet îmbrăcată, aceasta era ocupată să-şi umple un geamantan pe care-l pusese pe pat şi lângă care se mai aflau încă două cufere.

Jim Ferraby încruntă din sprâncene. Toate astea pentru un simplu week-end? Ca să petreacă două zile la ţară? Astea erau

bagajele care cineva le ia când vrea să întreprindă o călătorie lungă. O observa de acum de mai bine de o oră pe guvernantă, când în cele din urmă lumina se stinse. De altfel, zorii zilei începură să se arate; iar Jim simţi cum începe să-l fure somnul.

Era de-acum cu un picior în pat, când auzi ceva care-l ţintui locului. Cineva, din pădurice, de departe, cânta.

Regele Maur pe calu-i aleargă....
...mândra.... Grenadei.
Ay de mi Alhama!...

Cântăreţul nopţii! Omul din grădină! În mai puţin de trei secunde, Jim îşi îmbrăcă pardesiul şi coborând scara întunecoasă ieşi din casă. După ce, cu multă greutate, deschise uşa care da afară, se găsi în cele din urmă sub cerul liber, în mirosul dulce al grădinii şi boarea rece a dimineţii. Pantofii i se umeziră imediat de rouă.

Zărind o umbră care se furişa la marginea pădurii, se repezi într-acolo.

— Domol, domol! şopti omul întorcându-se, când Jim ajunsese lângă el; şi mai ales, să nu-mi sperii pasărea-mi măiastră. Am nevoie de ea pentru colecţia mea antropologică!

Era Sooper.

Capitolul VI

POVESTEA BILETELOR DE 100 DOLLARI

— Du-te, te rog, şi îmbracă-te ceva mai gros. Am nevoie de d-ta, de oarece toţi oamenii mei bat câmpiile în căutarea vagabonzilor. Dacă nu mă mai găseşti aci când vii înapoi, aşteaptă-mă.

Jim îi ascultă foarte grabnic sfatul, deoarece dimineaţa era răcoroasă, iar el tremura. După cinci minute fu înapoi, dar poliţistul dispăruse. Mai trecură încă zece minute până să reapară.

— De data asta, mi-a zburat, mormăi el. Probabil că te-a auzit când veneai mai adineaori.

— A zburat? Cum asta?

— Păduricea duce până la marginea proprietăţii şi urmează şi dincolo de şosea, printr-un crâng des. Acolo l-am auzit pe omul nostru mişcându-se. Şi nu văd nici o posibilitate de a pune mâna pe el, e viclean ca o maimuţă... Dar, din partea d-tale, nici o noutate?

— Hannah Shaw pleacă, răspunse Jim; şi povesti tot ceea ce putuse observa de la fereastra camerei sale.

Sooper se scărpină pe după ureche.

— Aş putea paria că nici prin gând nu-i dă lui Cardew că guvernanta îi pleacă de-adevăratelea, spuse el. O să fie pentru el o surpriză, cum n-a mai avut de multă vreme. Dar, lăsând asta la o parte, tare aş dori să pot pune mâna pe tânărul nostru Caruso, adăugă el plin de regret.

Era de acum la jumătate drum de uşa vilei, când făcu stânga împrejur şi o porni înapoi.

— D-ta ai maşină, domnule Ferraby?

— Da, dar nu aci; am venit cu trenul.

— Nu ar strica dacă ai aduce-o astă seară la secţia de poliţie, şi dacă ai scunde-o într-un loc mai întunecat. Tare aş vrea să fac o plimbare până la Pawsey.

Jim se urcă înapoi în cameră şi încercă să adoarmă, dar degeaba. Când răsări soarele, coborî din nou în grădină şi cutreieră în lung şi-n lat aleile din jurul casei. Din spatele proprietăţii, putu zări Hill Brow, vila cea măreaţă a lui Elson.

Care puteau fi oare motivele curioase care să-l fi hotărât pe acest American să se stabilească într-un ţinut ce nu avea nici un fel de farmec pentru el?

Înapoindu-se pe pajişte, o zări pe Elfa îmbrăcată cu o jacheţică cenuşie, încântătoare, şi care se îndrepta spre el. Un timp, inima-i bătu mai repede ca de obicei.

— Da, spuse ea, sunt foarte matinală astăzi. N-am dormit deloc bine.

Cu un surâs fermecător îi întinse mâna.

— Mă simt totuşi plină de curaj, în dimineaţa asta. Dar d-ta, ai dormit bine!

— Ca să fiu sincer, mărturisi el, n-am dormit absolut de loc.

Ea clătină din cap.

— Camera mea este alăturată, de ceea a d-rei Shaw, continuă Elfa, şi toată noaptea am auzit-o umblând de colo până colo, mişcând zgomotos toate lucrurile.

El ar fi putut spune că avea de acum cunoştinţă de acest lucru. Dar ea nu-i lăsă timp şi continuă:

— Sistemul meu nervos suportă foarte greu Barley Stack şi mai ales pe d-ra Shaw. Până acum nu mi s-a mai întâmplat decât o singură dată să-mi petrec noaptea aici, şi am păstrat de atunci o amintire nu tocmai plăcută. Guvernanta era mai prost dispusă, ca de obicei şi, tot timpul, nu ne-a adresat nici un cuvânt, nici mie şi nici sărmanului domn Cardew. Se închisese în camera ei şi refuzase să ia masa cu noi, pe motivul că d. Cardew nu fusese destul de atent cu ea. După aceea, a săvârşit ceva extrem de curios şi inexplicabil. Sculându-mă dis de dimineaţă, mă dusei la fereastră ca să privesc în grădină şi zării pe pajişte un B mare, făcut din bucăţele de hârtie. Mi s-a părut că recunosc ce fel de hârtii erau acelea şi alergai repede jos în grădină ca să le cercetez mai de aproape. Într-adevăr, aşa cum presupusesem, erau bilete de câte 100 dolari, vreo cinci zeci la număr, şi fixate la pământ cu ace de cap!

Jim privi la ea, aproape neîncrezător.

— Şi Cardew?

— De la fereastra lui, a văzut şi el asta; şi era foarte furios.

— A mai văzut şi altcineva!

— Da Elson. Pe vremea ceea se făcea la vila sa o reparaţie radicală şi d. Cardew, în urma insistenţelor domnişoarei Shaw, îi oferise adăpost pe tot timpul cât trebuiau să dureze lucrările.

— Dar de unde ştii că Hannah a făcut gluma asta atât de curioasă? De ce ea şi nu Elson?

— Cu siguranţă că domnişoara Shaw. Când d. Cardew a trimis s-o caute, ea a venit şi a strâns pur şi simplu biletele. El i-a cerut explicaţii, dar ea n-a vrut să dea nici una şi nici măcar să spună de unde avea atâţia bani.

— Cred că trebuie să fie puţintel cam nebună, urmă tânăra fată după o oarecare tăcere, şi de aceea îmi este atât de penibil să vin la Barley Stack.

Când se găsiră din nou cu toţii laolaltă la micul dejun, pe figura d-rei Shaw nu se putea zări nici o urmă a nopţii albe ce o petrecuse. Cardew, din contră, părea foarte prost dispus.

— Încă nu sunt sigur dacă superintendentul n-o fi vrut să-şi bată, poate, joc de mine, spuse el. Eu, personal, n-am văzut absolut nimic; şi am pretenţia că ochii mei văd cel puţin tot atât de bine ca şi ai altora. Dacă a fost într-adevăr un om ascuns prin mărăciniş cum se face că numai Sooper l-a zărit?

Jim voia tocmai să pomenească despre cântecul pe care-l auzise de dimineaţă şi care-l făcuse să coboare în grădină; dar îşi aduse aminte de ceea ce-l rugase detectivul: să păstreze cel mai mare secret asupra acestei chestiuni.

— Cât despre... încărcător, se poate prea bine ca să facă şi el parte din gluma asta proastă, adăugă Cardew pe un ton bănuitor.

— La ce oră pleci, Hannah? întrebă el privind spre guvernantă.

— La unsprezece.

— Pleci cu maşina d-tale? Thompson mi-a spus că ar avea nevoie de reparaţii la capotă.

— E încă destul de bună pentru mine; şi ar trebui să fie tot atât de bună şi pentru d. Thompson, răspunse Hannah pe un ton acru.

Cardew urma să plece în oraş ca să-şi ia poşta, şi se oferi să-l ducă pe Jim până acasă, la Cheyne Walk. Anunţă că vor pleca de îndată ce se va termina cu micul dejun, ceea ce-l făcu pe Ferraby să bănuiască dorinţa notarului să părăsească Barley Stack înaintea guvernantei sale.

Jim o căuta pe Elfa ca să-şi ia rămas bun de la ea. O găsi lucrând în biroul lui Cardew.

— Pleci, domnule Ferraby? întrebă ea foarte decepţionată, iar Jim fu cât se poate de fericit la gândul că-i va lipsi, probabil, cât de puţin secretarei lui Cardew.

— Da, plec; dar aş dori să te rog să-mi dai adresa dumitale, ca să mă pot convinge că te-ai înapoiat teafără la Londra...

Ea râse.

— Nostimă idee! spuse ea. Totuşi, iată-mi adresa.

El o băgă în buzunar şi începu:

— Voi veni...

Ea dădu însă din cap.

— Pe cartea de vizită care ţi-am dat o, ai să găseşti numărul meu de telefon, îi tăie ea scurt. Poate că într-o zi îţi voi da voie să mă conduci la teatru. La revedere.

El îi strânse mâna şi o ţinu într-a lui probabil mai mult decât ar fi trebuit s-o facă.

După câteva minute, maşina cea mare a lui Cardew porni, ducând pe cei doi bărbaţi la oraş.

— Nu mai poate aşa, începu Cardew către Jim. Până acum am îngăduit-o pe Hannah cu toate smintelile ei pentru că, n-am ce spune, e fată bună şi, mai ales, din cauza răposatei. Dar de la un timp încoace a devenit cu totul imposibilă, fără să mai vorbim de misterele atât de curioase ce se petrec; sau, lucru principal, nu

vreau să am mistere la mine în casă. În sfârşit, nu mă pot împăca de loc cu gândul că există ceva între Hannah şi Elson. Poate că ţi se par absurde toate câte ţi le-am spus; dar sunt absolut sigur, de exemplu, că i-am văzut făcându-şi cu ochiul şi câte şi mai câte alte semne discrete. Într-un cuvânt, am hotărât ca Hannah să plece; da, să-ple-ce! spuse el apăsat, lovind, la fiecare silabă, cu umbrela în maşină. Aş da bucuros o mie de lire, dacă i-ar veni ei singură ideea să-şi caute o altă situaţie.

— Ştii, probabil, că şi-a făcut în noaptea asta bagajele! întrebă Jim.

— Şi-a făcut bagajele! strigă Cardew. De unde ştii asta!

— Am văzut totul de la fereastra mea; şi părea că nu se fereşte de loc.

Cardew rămase un timp pe gânduri, trăsăturile-i, de obicei atât de senine, erau acum foarte încordate. În cele din urmă spuse:

— Nu văd nimic anormal în ceea ce-mi povesteşti. De mai multe ori până acum, în urma discuţiilor avute cu mine şi-a făcut bagajele. Şi eu, ca un bătrân idiot ce sunt, mă rugam într-una de ea să rămână. Dar de data asta... şi notarul făcu un gest energic cu mâna.

Îl lăsă pe Jim la Whitehall. Acesta, timp de două ore, fu complet absorbit de corespondenţa voluminoasă ce i se adunase în timp de două zile. La sfârşit, terminând, telefonă Elfei.

— Vrei să iei ceaiul cu mine!

O auzi râzând, prin telefon.

— Nu, domnule Ferraby, în seara asta am intenţia să mă odihnesc. Mă găsesc, de altfel, într-un loc încântător...

— Asta aş fi ghicit-o şi fără să mi-o spui, declară Jim plin de căldură. Indiferent unde te-ai afla d-ta...

Clac!... Ea închisese telefonul; ceea ce însă nu-l împiedică pe procuror să se înapoieze acasă într-o stare de beţie sentimentală, vecină cu idioţia.

Cum îl văzu, valetul îi anunţă că-l aştepta cineva. Era Cardew.

— Am auzit, spuse acesta, că ieşi astă seară în oraş şi am venit să te întreb dacă nu ai fi amator să mergem împreună la Operă. Se joacă Faust; şi am reţinut două fotolii în speranţa că ai să vrei să vii cu mine.

— Regret din suflet, dar sunt invitat în altă parte.

— N-ai voi, cel puţin, să luăm masa împreună? se rugă de el Cardew,

Jim se scuză din nou.

— Hotărât lucru, nu am noroc, se plânse Cardew, trecându-şi mâna prin păr. Nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă înapoiez la Barley Stack.

Apoi, după o oarecare tăcere, continuă îngrijorat şi dus pe gânduri;

— Mă întreb, cam ce ar putea să facă în noaptea asta drăcoaica de Hannah la Pawsey. Aş da oricât numai s-o ştiu.

Capitolul VII

O CĂLĂTORIE SPRE SUD

Maşina care-i ducea pe Ferraby şi Sooper în spre Pawsey, trecuse de acum de Horsham, când începu să cadă o ploaie torenţială, însoţită de descărcări electrice.

De la Londra, tot timpul demnului, cei doi bărbaţi nu schimbaseră nici o vorbă. În cele din urmă, smuls parcă de la gândurile sale de către tunetele care bubuiau în acel moment, Jim rupse tăcerea; şi asta pentru a-l pune pe detectiv în curent cu ceea ce-i povestise Elfa. Sooper ascultă cu atenţie încordată; şi întâmplarea cu B-ul făcut din bilete a 100 dolari părea să-l intereseze enorm de mult.

— Elson era, zici, şi el acolo, murmură el, dus pe gânduri. Curioasă coincidenţă; pentru că ori Hannah îl iubeşte într-adevăr pe Elson, ori deducţiile mele sunt complet greşite... În orice caz, sunt de părere că ar fi bine să deschidem bine ochii în noaptea asta, dacă ţinem să înţelegem tot ce s-o petrece. Aproape că-mi pare rău că nu este şi Cardew cu noi. Ia spune-mi, ce crezi despre acest B făcut din bilete de Bancă?

— Poate... Big Foot? îşi dădu Jim cu părerea.

— Da,... de ce nu...”

Ploaia cădea într-una, nesfârşită şi necruţătoare; iar fulgerele necontenite luminau drumul mai bine decât ar fi putut-o face farurile maşinii.

— Iată-ne aproape ajunşi zise Sooper. Dacă nu te stânjeneşte, ar fi bine să duci maşina în dosul satului; este acolo un fel de carieră părăsită.

— Cunoşti, aşadar, locurile astea? întrebă Jim foarte mirat.

— Da, am studiat azi de dimineaţă harta militară a regiunii, explică detectivul. Căsuţa lui Cardew este situată la 550 metri de la poalele colinei pe care o poţi zări la lumina fulgerelor, şi la doi kilometri de sat. Stinge farurile, domnule Ferraby.

În timp ce maşina îşi micşora viteza, Lattimer ieşi dintr-un tufiş şi se apropie de ei.

— Nu e încă nimeni în casă, şefule, spuse el în timp ce Sooper şi Ferraby se dădeau jos din maşină.

— Aud?! exclamă Jim; dar domnişoara Shaw a venit aici încă de azi de dimineaţă.

— Din contră, aş fi fost foarte surprins dacă ar fi venit, spuse liniştit Sooper. La drept vorbind, ştiam că n-avenit de dimineaţă.

Jim rămase înmărmurit.

— Ei da, o simplă deducţie, spuse detectivul pe un ton satisfăcut: deducţie şi logică. Totodată şi puţină psihologie.

— Dar... de unde ai ştiut că n-a venit de dimineaţă? întrebă Jim.

— Pentru că mi-a comunicat-o Lattimer la telefon, acum o oră, răspunse el calm. Şi acuma, sergent, dă-mi lampa de buzunar. Vom avea nevoie de ea.

Ploaia cădea fără încetare, deşi tunetele şi fulgerele încetaseră de mult. Drumul era luminat, la intervale regulate, de un far

îndepărtat. Beach Cottage, vila lui Cardew, era situată între şosea şi malul mării. Era o clădire mică, din piatră, foarte joasă, şi înconjurată de un zid de cărămizi.

— Eşti sigur că vila-i goală!

— Absolut sigur, domnule. Poarta-i închisă cu zăvorul.

— Ce e clădirea ceea mică, dindărătul ei? Un garaj?

Jim nu vedea altă clădire, decât însăşi vila; dar Sooper avea nişte ochi de pisică.

— Nu, domnule; este un fel de colibă în care, pe vremuri, era adăpostită o barcă; dar barca a fost vândută.

Sooper încercă, dar fără succes, să deschidă uşile şi ferestrele.

— De acuma, sigur că nu mai vine, îşi dădu Jim cu părerea; desigur că s-a speriat de furtună.

Sooper mormăi câteva cuvinte ce nu se puteau înţelege, unde era totuşi vorba despre puţina importanţă a furtunilor în anumite împrejurări.

— Eu unul, nu spun că n-are să vină, pronunţă el foarte clar. E posibil că m-am lăsat prea departe dus de teoriile mele. Vezi mata, eu gândesc mult. Gândesc mult prea mult...

Jim îşi spunea că niciodată nu-i fusese dat să vadă un peisaj mai dezolat. De o parte, marea; de cealaltă, dincolo de şosea, râpa stâncoasă.

— Râpele astea sunt pline de grote, cea mai mare parte din ele cu totul inaccesibile, observă Lattimer.

Părăsind casa, o porniră înapoi spre locul unde lăsaseră maşina.

— Acum îmi dau şi eu seama de ce nu dă lumea năvală să închirieze locuinţa de vară a lui Cardew, glumi Jim.

— Şi pentru ce, mă rog?! întrebă Sooper. Eu unul, tocmai într-aşa o vilă am să mă retrag când o fi să ies la pensie. Aş putea paria că Beach Cottage, pe timp frumos, este chiar o locuinţă

foarte încântătoare; şi noaptea, în orice caz, ce ai altceva mai bun de făcut decât să dormi?

Scoase din buzunar ceasornicul, al cărui cadran fosforescent strălucea în întuneric.

— Orele unsprezece, anunţă el. Îi mai dau timp până la miezul nopţii; iar după aia... o să-mi permiteţi să vă cer scuze.

— De fapt, ce sperai să găseşti aici? întrebă Jim, formulându-şi astfel întrebarea pe care şi-o pusese în tot timpul nopţii.

— Cam greu de spus... mormăi detectivul. Ei bine, să vezi mata... când unei domnişoare, trecută de patruzeci de ani, îi arde de măritiş, şi mai ales când ea spune ce o să facă dacă nu se mărită, asta... mă interesează la culme. Poate că mă aşteptam să...

Deodată, îl apucă pe Jim de braţ şi-l trase de cealaltă parte a drumului.

— Repede, în dosul stâncii! şopti el.

Capitolul VIII

BUCĂTĂRIA

Pe drum apărură două lumini slabe; erau farurile unei maşini.

În graba lui cea mare, Jim se împiedicase de marginea şoselei şi se pomeni lungit alături de Sooper. În spatele lor, Lattimer sta şi el culcat la pământ. Maşina se apropia în viteză; şi când trecu prin dreptul lor, Jim avu impresia că zăreşte o siluetă de femeie, având pe cap o pălărie cu borurile mari, aplecată asupra volanului într-aşa o poziţie de părea că vrea să lupte contra ploii.

Câteva secunde mai târziu, maşina pătrundea în Beach-Cottage.

— Acum deschide uşa, spuse Jim, auzind zgomotul pe care îl făcea cheia în broască, şi pe care vântul îl aducea până la ei.

Sooper nu spunea nimic. El nu se ridică de la locul său, decât atunci când auzură uşa închizându-se la loc.

— Tăcere, spuse el cu voce înceată; şi toţi trei se îndreptară cu multă băgare de seamă spre casă.

Mai mlădios decât o pisică. Sooper o luă înainte; puse mâna pe radiatorul maşinii şi... păru satisfăcut de constatare. Înconjură

apoi vila, privind cu atenţie la toate ferestrele. Nici un zgomot, nici o lumină. Revenind la uşa de la intrare, văzu zăvorul deschis. Aplecându-se înainte, ascultă cu atenţie, dar în zadar; atunci se înapoie spre tovarăşii săi.

— Trebuie să mai vină cineva, spuse el. Cu siguranţă că ea nu vrea să petreacă noaptea aci. De altfel, a lăsat şi motorul Fordului să funcţioneze.

Se înapoiară cu toţii la stânca ce-i adăpostise de la început şi-şi reluară postul de observaţie. Trecu un sfert, apoi o jumătate de oră. Auziră în cele din urmă deschizându-se uşa, apoi închizându-se la loc şi scârţăitul zăvorului care era din nou tras.

— Cum asta?! oare pleacă de-acum!

Sooper era cât se poate de surprins. Tonul său era acela al unui om care fusese jucat.

— Dar... mii de draci! urmă el, repede, cu toţii la pământ; uite o că aprinde farurile!

Două fâşii, de o lumină orbitoare, sfâşiară într-adevăr întunericul; dar se stinseră aproape numai decât. Maşina ieşise din perimetrul vilei şi o luă înapoi pe drumul pe care venise. Din nou, cei trei bărbaţi zăriră capul plecat înainte, pălăria cu borurile mari. Fordul se depărta în noapte, şi îndată nu mai zăriră decât, foarte nedesluşit, becurile din spate.

Sooper se ridică, mormăind supărat:

— Vă cer mii de scuze. Deducţiile şi psihologia nu fac două parale. Uite-o că intră, uite-o că iese, uite-o că dispare. Şi nimeni nu ştie nici de unde vine, şi nici unde pleacă. Cu puţină şansă, poate că vom izbuti totuşi s-o ajungem, s-o urmărim şi să ştim unde este de fapt.

Aveau însă drum lung de făcut ca să se reîntoarcă la maşina lui Ferraby şi, în cele din urmă, se întâmplă inevitabilul. Plesnise unul din cauciucuri şi, cu toată graba cu care demontă roata de

rezervă, nu mai putură ajunge din urmă Fordul şi nici măcar nu-l mai putură zări.

Poliţistul care era de serviciu la intrarea în Pawsey, nu le putu da absolut nici o lămurire. Văzuse trecând, la ducere, două maşini; dar pe niciuna n-o zărise înapoindu-se înaintea celei a lui Ferraby.

— Rămâi aici, Lattimer, îi ordonă Sooper. Cred că se va găsi un culcuş pentru d-ta la postul din sat. Trebuie să am neapărat pe cineva la îndemână.

În timp ce străbăteau Horsham, furtuna reîncepu şi mai grozavă; iar tunetele bubuiau ca în infern când Jim, obosit, opri maşina în faţa cancelariei lui Sooper.

— Haide înăuntru, şi să luăm câte o cafea, îi spuse poliţistul care, de la Pawsey, nu mai scosese nici un cuvânt din gură. Vreau să sper că aci voi reuşi, mai bine decât în ploaia ceea nebună, să-mi fac puţină ordine în noianul de idei care îmi furnică prin creier.

Plin de noroi din cap până în picioare, cu faţa încordată şi cu trăsăturile crispate, se lăsă să cadă pe un scaun.

— Toată chestia asta nu-mi place de loc! Cu siguranţă că ea nu s-a dus la Pawsey. Am deplină încredere în poliţistul de acolo, care pe vremuri a lucrat sub ordinele mele. Poate că Lattimer să afle ceva nou prin partea locului. Dac-o fi aşa, are ordin să-mi telefoneze.

Chiar atunci intră în odaie sergentul de serviciu.

— Vă cheamă cineva din Pawsey la telefon, d-le superintendent!

Sooper dădu buzna la telefon.

— Aici, Lattimer. Am găsit Fordul, şefule.

— Unde?

— Sus pe râpă, între marginea acesteia şi drumul care coboară la plajă.

— Cum erau farurile, aprinse sau stinse? întrebă repede Sooper.

— Stinse, şefule. Şi... încă ceva. În spatele maşinii, pe caroserie, erau scrise cu creta două cuvinte: Big Foot.

— Big Foot,... da. Atâta tot? Înăuntru, bine înţeles, nimeni?”

— Nimeni, şefule.

Sooper stătu puţintel pe gânduri.

— Scoală-i, pe şeful şi sergentul din Pawsey. Trebuie cercetată râpa de sus până jos, şi băgat bine de seamă dacă nu se ascunde cineva sau ceva pe acolo. Vin şi eu numai decât. Casa este bine supravegheată? Bun!

Închise telefonul, şi-i comunică lui Ferraby tot ce vorbise.

— Mă duc să văd ce-i acolo, urmă Sooper; dar înainte de toate, trebuie să trec pe la Scotland Yard. Treci d-ta pe la Cardew şi cere-i cheile vilei, Ferraby. Adu-mi-le cât mai repede posibil.

De câte ori înnopta la Londra, Cardew se servea de o garsonieră pe care o avea închiriată aproape de Regent’s Park.

Somnul îi era foarte uşor, aşa încât Jim nu fu nevoit să aştepte prea mult. Sunase abia a doua oară, când uşa se şi deschise.

— Cum, d-ta eşti, Ferraby? exclamă bătrânul notar dând la o parte lanţul de siguranţă de la uşă. Intră, intră... Dar, ce dracu’ te aduce pe la mine la ora asta?

În câteva cuvinte, Jim îi povesti cele petrecute în cursul nopţii.

— Date fiind circumstanţele, urmă el, am crezut de datoria mea să pomenesc superintendentului despre scrisoarea cea faimoasă, semnată Big Foot, pe care o primise Hannah; şi am crezut că n-ai să mă ţii de rău.

Cardew îşi trecu mâna prin păr şi, frecându-şi ochii, bâlbâi:

— Zici că n-a sosit acolo decât târziu noaptea?.... Cum se poate? A plecat doar de la Barley Stack la unsprezece dimineaţa... unde o fi oare?

— Tocmai asta ar voi să ştie şi Minter, răspunse Jim. Fordul a fost regăsit acum vreo jumătate oră, părăsit şi având numele lui Big Foot scris cu creta pe caroserie. Sooper crede că e vorba de o cursă. Poliţia locală este pe cale să scormonească toată râpa şi plaja ca să descopere pe... în sfârşit... corpul.

Cardew nu izbutea să facă altceva, decât să dea prosteşte din cap.

— Nu... nu pot crede aşa ceva, bâigui el. E prea... ar fi îngrozitor... oribil. Bine înţeles că am un al doilea rând de chei, dar sunt la birou. Aşteaptă-mă dacă vrei numai cinci minute, până mă îmbrac. Ai venit cu maşina? Dacă nu, ar fi bine să chemi în timpul ăsta un taxi.

Puţin după aceea, reveni. Îşi îmbrăcase hainele de călătorie.

— Bine înţeles că am să merg şi eu cu voi, spuse el cu calm. Mi-ar fi peste putinţă să mă odihnesc până n-om şti ce s-a întâmplat cu biata Hannah.

Maşina lui Ferraby îi duse repede, până la biroul lui Cardew, de unde luară cheile şi porniră imediat mai departe.

— Cheile sunt în legătura asta, dar n-am mai vrut să pierd timp căutându-le. Vom face acolo pe loc cele necesare.

Sooper fu întru câtva surprins văzându-l pe Jim însoţit de Cardew; nu obiectă însă nimic.

— Nu s-a găsit nicio urmă, pronunţă el laconic. Cheile, te rog, domnule Cardew.

Bătrânul notar le găsi numaidecât şi le scoase afară din legătură.

— Mai ai şi altele?... Vreau să spun: încă un rând din ele?

— Nu. N-am avut niciodată decât doar două rânduri. Unul pe care-l dam totdeauna celor ce ocupau vila, iar al doilea rând pe care-l ţineam totdeauna la birou. Astea nu le-am folosit de fapt, niciodată.

Înainte de a porni spre Pawsey, Sooper vorbi cu Jim între patru ochi:

— Am trimis pe unul din băieţii mei să supravegheze Brow Hill. Elson a plecat aseară la nouă şi nu s-a mai întors. Plecase în Rolls-ul cel de două locuri; cu alte cuvinte, fără şofer. Şi acuma, la drum!

Pentru a doua oară în acest scurt interval de timp, maşina cea mare a lui Jim o porni spre Pawsey. Furtuna încetase de mult, şi stelele luceau printre nori. Ajunşi în sat, opriră. Sergentul comisariatului din Pawsey, însoţit de data aceasta de doi detectivi, se apropia de ei.

— N-am găsit nimic, şefule, îi declară el lui Sooper, dar unul din locuitorii satului a văzut o femeie, străină de partea locului, care se îndrepta spre colină, pe drumul ce vine dinspre mare.

— Când asta?

— Acum vreo două ore. Părea că vine de la staţia de cale ferată „Pawsey-Halt” unde se opreşte trenul de Londra. Dar nu l-am putut găsi pe şeful de gară...

— Probabil că nu venea de la staţie, întrerupse Sooper, ci căuta doar să facă să se creadă acest lucru.

Apoi, întorcându-se către Cardew:

— Lua vreodată Hannah Shaw trenul, ca să vină aici?

— De la 1918 încoace, niciodată. În timpul războiului, veneam deseori aci, din cauza bombardamentelor aeriene.

Fordul, fusese lăsat acolo unde-l găsise Lattimer. Cu ajutorul lămpii de buzunar, Sooper îl cercetă cu de amănuntul. Cele scrise

cu creta, care păreau să nu-l intereseze de loc, îl emoţionară la culme pe Cardew.

— Dar asta-i cretă verde! exclamă el. Cretă de biliard!

— Poate c-o vom regăsi pe Hannah între-o sală de biliard, comentă batjocoritor poliţistul.

De-acum încolo, Cardew păstră o discreţie plină de demnitate.

Sooper cercetă mai ales interiorul Fordului. Inspectă timp îndelungat, capota, centimetru cu centimetru; după aceea plimbă încetişor lumina lămpii peste perne şi podea, atât asupra locurilor din faţă cât şi la cele din spate. În tot timpul acesta, rămăsese pe scară.

— Perna uşor destrămată, monologa el; destrămături de dată recentă... totul este curat... nu se vede noroi nici la frâna de picior, nici la pedala de debreiaj... nimic... absolut nimic interesant!

Se înapoiară cu toţii la maşina lui Ferraby.

— Ai fost înapoi pe la vilă, Lattimer? întrebă Sooper.

— Da, şefule. Nu-i nimeni. De altfel am pus acolo, imediat după plecarea d-tale, un om de pază; şi mai este şi acum acolo.

— Atunci, s-o pornim!

Câteva minute mai târziu, maşina lui Jim îi lăsă în faţa vilei.

— Ce loc cuvios! exclamă Cardew, cutremurându-se. Niciodată n-am observat cât de singuratecă şi tristă este casa asta.

În urma ideii date de Sooper, maşina fu oprită în aşa fel încât lumina farurilor să cadă din plin peste uşa locuinţei.

— Zăvorul este intact; asta înseamnă că ea nu-i aci.

Sooper nu păru de loc surprins.

— Nici prin gând nu-mi trece să cred că ea ar fi aici. Ceea ce însă este sigur, e că ea a fost aci. Venise cu un scop bine determinat. Cunoştea ea oare pe cineva prin partea locului, Domnule Cardew?

Bătrânul notar negă.

— După cât ştiu eu, nu. S-ar putea însă întâmpla să-şi fi adus astăzi pe cineva cu ea.

— Asta, cu siguranţă că nu, declară Sooper. Avea, poate, aci prin casă vreun dulap?

— Nu avea absolut nimic.

Sooper vârî cheia în lacăt. Deşi scârţâind, zăvorul funcţiona uşor. Odată uşa deschisă, Sooper îşi puse lampa în funcţiune şi lumină un vestibul mititel, în fundul căruia se afla o uşă cu geamuri la partea superioară. Împingând această uşă, detectivul se găsi într-un culoar care străbătea vila în toată lărgimea ei.

— Rămâneţi fiecare acolo unde sunteţi, ordonă el tovarăşilor săi. Când îmi încep cercetările, prefer să fiu singur.

În primul rând, poliţistul cercetă două camere care dădeau pe dreapta culoarului. Erau nişte camere de culcare, mobilate foarte simplu. Paturile nu erau aşternute.

Trecu în odăile din stânga. Prima era o sufragerie al cărei aspect nu arăta nimic deosebit. Într-unul din pereţi era un fel de deschizătură mare ce comunica probabil cu bucătăria. Deschizătura era prevăzută cu o portiţă de lemn. Mai rămânea de vizitat doar bucătăria; aceasta era însă încuiată.

Detectivul se înapoie la uşa de intrare, unde-şi lăsase tovarăşii.

— Ai cheia bucătăriei? întrebă el.

— Nu, răspunse Cardew, foarte mirat. Era o singură cheie, care rămânea totdeauna în broască.

Sooper se înapoie la bucătărie; încercă încă odată să deschidă, dar uşa era încuiată cu cheia. Deodată, ridicând capul, mirosi în aer; apoi îl chemă pe Jim.

— Simţi ceva? întrebă el.

Jim se codi vreo câteva secunde. În cele din urmă exclamă:

— Dar...ăsta-i miros de cordită![4] Aci în casă s-a tras, nu de mult, un foc de revolver!

— Acelaşi lucru gândeam şi eu, spuse liniştit Sooper; mirosul ăsta de fier încălzit mi-era foarte cunoscut... Uşa este închisă pe dinăuntru.

Reveni în sufragerie; dar şi portiţa care închidea orificiul spre bucătărie era şi ea încuiată cu cheia. Detectivul îl chemă pe Cardew.

— Într-adevăr, portiţa asta se încuie şi ea; dar habar n-am pe unde poate fi cheia, şi era singura... Dar, ce mai stai pe gânduri! Sparge-o!

Cu un cleşte ruginit, pe care Lattimer îl găsi în grădină, portiţa de lemn fu repede spartă. Atunci se simţi şi mai distinct mirosul de cordită; ba îl observă chiar şi Cardew.

— Ce e cu mirosul acesta? întrebă el; dar nimeni nu-i răspunse.

Sooper se plecase prin deschizătură, ţinând în mână lampa ale cărei raze de lumină le plimba de colo până colo prin bucătărie. Deodată, în bătaia razelor, apăru un pantof... apoi un altul... apoi marginea unei fuste negre.

Acolo, la pământ, rezemată de uşă, era aşezată o femeie. Sooper nu-i putea distinge faţa, dar ştia că femeia aceasta era Hannah Shaw şi nici nu avu nevoie să vadă sângele care păta cu negru podeaua bucătăriei pentru ca să înţeleagă că Hannah Shaw era moartă.

---

[4] Exploziv preparat din nitroglicerină şi nitroceluloză.

Capitolul IX

O VIZITĂ

Fără grabă, Sooper se trase înapoi din deschizătură.

— Rămâneţi fiecare la locul vostru, spuse el. Tu, sergent, mergi de caută un medic... Domnule Ferraby, eşti bun să-l conduci D-ta cu maşina?... adică nu, rămâi mai bine aci. Poate că va fi nevoie, mai târziu, de D-ta ca martor.

Lattimer se oferi să-l conducă pe sergent până-n sat şi, după ce schimbă mai întâi câteva vorbe în şoaptă cu Sooper, se depărtă în grabă.

— Nu că un medic, oricare ar fi el, ar putea să dea vreun ajutor... explică detectivul.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Cardew, care tremura din cap până-n picioare. Pentru Dumnezeu... nu cumva este vorba de Hannah?

Sooper dădu din cap şi spuse cu blândeţe:

— Tare mă tem că da, domnule Cardew.

— Rănită? Moartă?...

Sooper lăsă capul în jos.

— Da. Cel mai bun lucru, ar fi să rămâi aci. Domnule Ferraby, urmează-mă, te rog. Urcă-te pe un scaun.

Şi detectivul, cu o agilitate ce nu se putea bănui la un om de vârsta lui, trecu dincolo prin deschizătură. Jim îl urmă.

— Pe cât posibil, închide portiţa; eu am să fac lumină.

Sooper ridică sticla unei lămpi cu petrol ce se afla pe masă, aprinse cu băgare de seamă fitilul şi puse chibritul stins pe masă.

Palid ca ceara, Jim Ferraby o privea pe moartă.

— Sinucidere? întrebă el într-o suflare.

— Dac-ar fi sinucidere, observă Sooper, apoi va trebui neapărat să găsim şi arma. E moartă...ăsta-i singurul fapt cert. Îmi pare rău că nu m-am purtat prea gentil cu ea. N-a fost femeie rea...

Plecat asupra cadavrului, el îi examină faţa decolorată.

— Nu-i sinucidere, declară el aproape vesel. De altfel, asta m-ar fi surprins. A fost asasinată. Dar cum? Uşa este încuiată pe dinăuntru; observi cheia? Şi obloanele ferestrei sunt închise prin această bară de fier.

Pe masă, era o poşetă de damă, care se vedea cât de colo că fusese scotocită, deoarece mai la o parte se afla conţinutul ei.

— Cincizeci şi cinci de lire engleze şi două mii de dolari constată Sooper, după ce numărase. Şi cărămida asta... ce-o fi vrând să însemne?

Se afla acolo pe jos o cărămidă roşie, lucioasă pe una din feţe pe care părea lipit un disc de cauciuc, care la rândul său avea în mijloc, fixată o sfoară.

— Pardoseala este şi ea din cărămidă roşie, observă Jim.

— Da... am văzut.

Sooper luă lampa şi se plecă, cercetând pe jos. În mijlocul porţiunii ce se afla sub masă, se zărea o gaură dreptunghiulară.

Cărămida ce fusese găsită cu câteva momente înainte, o astupa perfect.

— Da... ştrengarii de pe stradă întrebuinţează de obicei asemenea discuri de cauciuc sau piele muiată, ca să scoată afară pavelele, vorbi către sine însuşi detectivul. Şi ea scotea cărămida tot în acelaşi fel.

Stând în genunchi, el cercetă gaura.

— Aci înăuntru se afla ceva, spuse el, şi numai acest *ceva* a venit ea să-l caute.

— Dar cum a putut să se reîntoarcă după ce a părăsit vila, când noi am găsit uşa de la intrare zăvorâtă pe dinafară?

Sooper dădu din cap.

— Da, sunt multe lucruri care trebuie descurcate aci, răspunse el. În orice caz, n-am venit de pomană!

Cu pipa stinsă între dinţi, tăcut şi preocupat, se plecă din nou asupra cadavrului:

— Nu ne putem atinge de ea înainte de sosirea medicului, spuse el ridicându-se de jos. Glonţul a fost tras de aproape... celălalt trebuie să fi fost de partea astălaltă a mesei... aci, arătă el cu degetul. Revolver automat, probabil, deoarece nu găsesc nicăieri cămaşa glonţului. Hannah sta în picioare, în dreapta uşii. Apoi a făcut un pas înainte, a lunecat, a căzut... cred că glonţul i-a perforat inima. De altfel, un mort poate foarte bine să mai facă un pas sau doi. Nu-şi scosese decât mănuşa dreaptă; aşadar nu avea intenţia să rămână prea mult aci. Nu observi ceva, domnule Ferraby, ceva... foarte interesant?

Jim dădu din umeri.

— Sunt atâtea şi atâtea lucruri interesante, spuse el, încât mi e imposibil să le disting unul de altul.

Sooper strâmbă curios din nas.

— Cardew cu siguranţă că ar fi băgat de seamă asta mult mai repede ca mine. Ea nu are nici pălăria şi nici mantila. Şi, aci sub cuierul de haine de pe perete, observi ceva?

— Apă!

— Da, apa care s-a scurs din mantilă. Ea a atârnat-o aici, cel puţin prima dată când a venit. Unde şi-o fi lăsat îmbrăcămintea?

— Poate că în altă cameră? îşi dădu Jim cu părerea; şi bătrânul îşi arătă dinţii într-unul din acele surâsuri neobişnuite, care îi erau specifice.

— Aceste obiecte nu se găsesc în casă, afirmă el. N-am scotocit toate camerele, dar le-am privit foarte serios. Şi acele lucruri nu sunt nicăieri în casă!

El nu mai putea de bucurie. S-ar fi putut spune că această afirmaţie constituia pentru el un triumf personal.

— Iată-l şi pe medic, spuse el. Va trebui să treacă prin gaura din perete. N-o să fie deloc plăcut pentru el, dacă o fi mai grăsun.

Din întâmplare, medicul era un om tânăr şi zvelt, şi nu-i fu de loc greu să pătrundă în bucătărie.

— N-aş putea spune exact de când este moartă; dar cu siguranţă că a trecut mai bine de o oră de atunci. Am cerut să mi se trimită un automobil sanitar. Sergentul Lattimer m-a pus în curent cu cele întâmplate.

Sooper privi la ceas; era de acum ora trei şi jumătate dimineaţa.

— O să aştept până va fi ridicată moarta, spuse el.

Ceva mai târziu, după ce sărmanele rămăşiţe fură ridicate de către ambulanţă, Sooper deschise fereastra şi obloanele. La Beach-Cottage rămăsese numai el cu Jim. Cardew, complet deprimat, se retrăsese; iar Lattimer plecase cu ambulanţa, ca să mai cerceteze odată pe moartă.

Sooper puse pe masa din bucătărie un plic galben.

— Am găsit asta sub corpul moartei, când a fost ridicat, spuse el.

Jim cercetă plicul.

Gol. Apoi citi adresa, bătută la maşină, şi se miră:

Dr. John W. MILLES,
Coroner in West Sussex
HAILSHAM, SUSSEX

— În cazul ăsta, tot a fost sinucidere?!

Înainte de a răspunde, Sooper vârî plicul în buzunar.

— Doctorul Mills, spuse el în cele din urmă, nu mai este coroner în West-Sussex... de cel puţin cinci ani, dat fiind că sunt cinci ani de când e mort. Din întâmplare sunt sigur de asta, pentru simplul motiv că am fost de faţă la înmormântarea lui.

— Cel care a scris asta, probabil că n-a ştiut-o.

— Bine înţeles că nu, răspunse detectivul. În sfârşit, este un asasinat din toate punctele de vedere, continuă el cu un fel de suspin vesel. Nu ştii poate, domnule Ferraby, dacă Hannah scria la maşină?

— Cred că da. Cardew mi-a spus odată că avea una veche.

— Plicul n-a fost bătut de o dactilografă profesionistă, spuse Sooper privindu-l din nou, şi nici de cineva care scrie mai des cuvântul „*coroner*”. Am să pun să se ia amprentele digitale.

Puţin după aceea, poliţistul scotea din perete glonţul care omorâse pe guvernantă. Îl puse pe masă.

— Glonţul vine de la un revolver automat, calibrul 42”, declară el. Îţi mai aminteşti de încărcătorul găsit în grădină la Barley Stack. De altfel, asta n-are nici o importanţă; este un calibru foarte obişnuit, aşa încât să nu ne grăbim să tragem nici un fel de concluzii. Ceea ce este aproape sigur, e că revolverul n-

a aparţinut D-rei Shaw; astfel de arme le sperie îndeobşte pe femei. Şi, mai mult, Cardew ar fi ştiut...

De-odată detectivul se opri, cu capul plecat, ascultând...

Prin fereastra deschisă venea freamătul veşnic plângător al valurilor pe nisipul plajei.

— E cineva la uşă, murmură el.

Luând lampa în mână, înaintă uşor pe culoar.

Jim, auzise şi el; se cutremură uşor. Era cineva acolo, asta era sigur. Totuşi, nimeni nu bătea la uşă... dar se auzea ceva ca un fel de râcâială uşoară pe lemn, ca un fel de frecare de mâini... apoi clanţa începu să se învârtească, uşor...

Sooper îl privi pe Jim, şi-i făcu un semn. Acesta înţelese, înaintă cu băgare de seamă şi, întorcând repede cheia în broască, deschise larg uşa.

În prag sta o femeie, udă de ploaie, cu părul despletit. Privea fix la tânărul bărbat.

— Ajutor... murmură ea, şi căzu zdrobită în braţele lui Jim.

Era Elfa Leigh!

— Şşşt! Ascultă!...

Sooper îşi aţinti privirea spre râpă. Jim rămase nemişcat. În braţele sale, tânăra fată îşi pierduse cunoştinţa.

De undeva, din depărtările întunecate, venea până la ei ecoul plin de melancolie al unui cântec:

Regele Maur pe calu-i aleargă
Prin mândra cetate a Grenadei,
Ay de mi Alhama...

— Mii de draci! ţipă detectivul; şi o porni, fugind în noapte.

Capitolul X

POVESTEA ELFEI

Când se înapoie, apăruseră de-acum zorile.

— Nimic de făcut, spuse el. Ticălosul cela de vagabond cânta probabil de undeva de sus, de pe râpă. Dar... tot am să termin odată şi-odată prin a-l prinde pe tenorul nostru vagabond; şi în ziua ceea, mă fac forte să-i iau un angajament... să-i treacă pofta de a cânta!

— Eu, i-am aprins focul într-una din odăi, spuse Jim. Acuma este complet restabilită.

— I-ai povestit...”

— Nu. Am crezut că, dată fiind starea în care se află, ar fi fost cam imprudent. Sărmana copilă, prin ce momente a trecut...

Elfa auzise vocile celor doi bărbaţi pe culoar şi întredeschise uşa camerei.

— D-ta eşti, Domnule Minter! Vin numaidecât!

După câteva minute era lângă ei, înfofolită în pardesiul voluminos al lui Ferraby, şi cu picioarele goale vârâte în nişte pantofi găsiţi sub toaletă.

— Unde-i domnişoara Shaw? întrebă ea. I s-a întâmplat ceva?

— A plecat, răspunse Sooper.

Elfa privea de la unul la altul, încercând să ghicească secretul care simţea că pluteşte în atmosfera vilei.

— S-a petrecut ceva pe-aci. Ce s-a întâmplat? continuă ea să întrebe.

— Mai curând se pare că D-tale ţi s-a întâmplat ceva, domnişoară, observă Sooper, pe un ton voios. Cum se face că eşti aci, în toiul nopţii?

— Domnişoara Shaw m-a chemat, fu răspunsu-i cu totul neaşteptat.

Se duse pentru câteva momente înapoi în camera ei, şi se înapoie aducând o telegramă pe care o dădu lui Sooper. Detectivul îşi aşeză ochelarii şi citi. Telegrama era adresată Elfei Leigh, Cubitt Street:

> „Te rog să-mi faci un mare serviciu. De îndată ce primeşti aceste rânduri, vino imediat la vila d-lui Cardew, la Pawsey. Dacă nu sunt acolo, aşteaptă-mă. Indiferent ce oră ar fi, vino. Până acum nu ţi-am cerut niciodată nimic; şi numai prezenţa D-tale poate influenţa asupra întregii mele vieţi. Te rog să fii martoră unui fapt de cea mai mare importanţă. Recurg la D-ta, ca o femeie la altă femeie”.

Era semnată „*Hannah Shaw*” şi fusese expediată din Guilford, în Surrey, în ajun la orele şase.

— Am primit-o aproape de şapte, spuse Elfa, şi, o spun sincer, nu ştiam ce să fac. Faptul că n-o iubesc pe D-ra Shaw, punea chestiunea într-o lumină şi mai delicată. În cele din urmă hotărâi să plec la Pawsey şi, după masa de seară, luai trenul de 10; am coborât la Pawsey-Halt...

— Aşa dar, D-ta erai aceea pe care locuitorul din sat a văzut-o venind dinspre staţie, întrerupse Sooper. Foarte natural! Asta

întăreşte una din bazele teoriei mele. Urmează, domnişoară Leigh. Ce-ai făcut de atunci şi până în momentul când ai sosit aici?

— În loc s-o i-au pe şosea, am luat-o pe drumul care taie, trecând peste râpă şi scurtează astfel calea. Petrecusem odată mai multe luni la Pawsey, aşa încât toate cărăruile îmi erau prea cunoscute. De altfel, furtuna cea grozavă care începuse tocmai atunci, mă zorea să ajung la vilă cât mai curând posibil. Mi-era însă cu totul necunoscut faptul că, la începutul anului, se produsese o surpare în râpă. De-odată, una din pietrele pe care pusesem piciorul cedă şi mă pomenii căzând. Această cădere îmi păru cu mult mai lungă decât era în realitate; şi mă gândeam că mă voi strivi complet de stâncile de la poalele râpei. Căzui însă într-o simplă groapă. Frica şi întunericul mă paralizaseră. Rămăsei astfel sleită de puteri, timp de mai multe ore. Văzui trecând două automobile, şi strigai din toate puterile după ajutor. Nimeni, însă, nu m-a auzit. Maşinile plecară în urmă înapoi...Încercai de mai multe ori să ies din groapă, dar în zadar: panta era mult prea pronunţată. Sosi o altă maşină, şi se opri în faţa vilei. O sforţare disperată îmi permise în cele din urmă, udă până la piele şi plină de noroi, să ajung în creştetul povârnişului. În urmă, abia avui puterea să trec drumul şi să ajung la uşa vilei; nu ştiu cum am izbutit asta.

Sooper reciti telegrama.

— Te rog să fi martora unui fapt de cea mai mare importanţă, repetă el scărpinându-şi bărbia.

— Unde este domnişoara Shaw? întrebă din nou tânăra fată.

Răspunsul îl citi în ochii detectivului şi, palidă, dădu înapoi.

— Nu cumva... a murit?

El lăsă capul în jos.

— De moarte... naturală, sau... oh, nu!!!

— ...

— A fost asasinată, aici?

Şi detectivul arătă cu mâna în direcţia bucătăriei.

— Şi acum, ascultă-mă domnişoară. Va trebui să depui ca martoră în faţa tribunalului, deoarece ai petrecut o bună parte din noapte lângă vilă. N-ai mai văzut venind alte maşini, decât cele de care ne-ai vorbit?

— Nici una, asta sunt sigură.

— Ai văzut, poate, pe cineva pe drum? N-ai văzut-o pe d-ra Shaw reîntorcându-se?

— Nu, era prea întuneric. Maşinile le-am zărit datorită farurilor. Altfel, cu siguranţă că nici nu le-aş fi văzut şi nici nu le-aş fi auzit.

Sooper fu complet decepţionat.

— De îndată ce rochiile D-tale se vor usca, voi ruga pe D-l Ferraby să te conducă la Londra, spuse el. Bănuiesc că nu mai ai altceva să ne spui?!

— Nimic, răspunse Elfa. Doamne, Dumnezeule! ce grozăvie!

— D-ta scrii la maşină, nu-i aşa! Asta ai scris-o D-ta?

Şi detectivul îi arătă plicul cel galben.

— Nu, nu e scris de mine... şi nici n-a fost scris la maşina mea. Ştiu că D-ra Shaw avea o maşină veche; de multe ori mi-a cerut unele lămuriri în această privinţă.

Era de acum ziuă şi, cu toate că cerul mai era înnourat, ploaia încetase totuşi complet. Lăsând-o pe tânăra fată să-şi usuce veştmintele, cei doi bărbaţi ieşiră din casă. Sooper privi râpa cu multă atenţie.

— Lattimer are dreptate; râpa asta este plină, de sus până jos, cu văgăuni, observă el.

Şi, arătând cu un gest nenumăratele deschizături întunecoase:

— Dacă se ascunde cineva acolo, apoi poate să treacă mult şi bine până să se pună mâna pe el. În acelaşi timp, logica şi deducţia îmi spun totuşi că individului cu pricina i-ar fi cel puţin tot atât de greu să urce până la grotele cele mititele. S-ar putea cerceta cel mult găurile de jos... ceea ce poliţia va face încă astăzi.

Întorcând privirea spre şosea, zări maşina lui Ferraby care sosea condusă de Lattimer.

— Iată ce am găsit asupra cadavrului, spuse sergentul.

Şi întinse detectivului o punguliţă din piele de cămilă, ceva mai mare decât o marcă poştală, legată cu un lanţ fin de aur.

— O avea legată la gât, preciză el.

Sooper deschise punguţa şi scoase de acolo un inel de aur.

— N-ai găsit nici un certificat de căsătorie?

Lattimer dădu din cap.

— Nimic altceva, şefule. Nici un fel de document.

Sooper privi cu atenţie obiectul strălucitor.

— O verighetă... şi încă o verighetă nouă, murmură el gânditor. A purtat-o ea oare vreodată? S-ar zice că nu...

Merseră încetişor spre plajă. Valurile lunecau liniştite pe nisip...

— E un loc al dracului de singuratic! spuse hotărât poliţistul, şi cred că am să retrag cele spuse cu privire la ieşirea mea la pensie. Cu toate acestea ar fi un loc admirabil pentru unul căruia i-ar place băile de mare...

Mergând mai departe spre coastă, ajunseră la un loc unde nisipul era ceva mai uscat.

— Iată, totuşi, un loc splendid pentru făcut baie, murmură din nou Sooper, apoi tăcu din gură.

De-odată, Jim observă că pe faţa detectivului se întipăreşte din ce în ce un aer de grozavă nedumerire.

— Dumnezeule A-Tot-Puternic! exclamă acesta.

Privea pe jos, pe nisip, urma unei ghete care, pe jumătate ştearsă de ploaie, se distingea totuşi perfect de bine. Era urma unei ghete enorme, de aproape patruzeci şi nouă centimetrii lungime, şi de o lărgime proporţionată.

— Pe Cristofor Columb!!! mai jură Sooper, complet buimăcit.

Urmele se îndreptau spre Beach-Cottage.

Big Foot!

Aceste două cuvinte, însemnau ele oare într-adevăr ceva?

Sooper privi spre Jim.

— Ai vreo teorie formulată asupra acestei chestiuni? Ceva deducţii?

— Îţi mărturisesc sincer, că nu, răspunse Jim.

— Păcat, pentru că, pe toţi dracii! nici eu nu am vreuna.

Îl trimise pe Lattimer la Pawsey, să caute nişte ipsos şi, timp de o oră, petrecură luând tiparele câtorva din acele urme.

....

Şi în tot timpul acesta, din deschizătura uneia din grotele de pe râpă, un bărbat cu faţa arsă de soare, cu barba încâlcită, întins pe jos, îi privea cum lucrează. În ochii se putea citi o bucurie copilărească. Şi, tot urmând să-i observe, îşi cânta încetişor, să nu-l audă nimeni, povestea lui Alhama...

Capitolul XI

PLICUL PECETLUIT

Cardew avusese norocul să obţină, la Grand-Hotel din Pawsey, o cameră cu vederea la mare. Când Jim şi Sooper veniră la el, era încă în pat; dar treaz.

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă el încă înainte ca Ferraby să fi închis uşa. Biata Hannah, e moartă?

Sooper îi vorbi despre verighetă şi-l întrebă dacă ştie ceva în această privinţă. Ca glonţul, Cardew sări şi se aşeză pe marginea patului.

— Cum?!? Măritată? Hannah măritată?... Imposibil afirmă el cu tărie. Puţin importă informaţiile ce le aveţi, sau pe care le veţi mai căpăta. Eu vă spun una: Hannah nu-e-mă-ri-tată!

— Dar de unde poţi fii D-ta atât de sigur?

Bătrânul notar, care nu răspunse numai decât, era vădit că-şi scormonea amintirile, căuta, gândea... Pe un ton mult mai calm, urmă:

— Eu eram omul de afaceri al ei, încă de mulţi-mulţi ani. N-avea nici un secret faţă de mine. Nu zic nu, poate că o fi avut...

oarecare afecţiune pentru cineva şi, pe vremuri, e foarte adevărat că-mi cam vorbea de măritiş; dar în nici un caz nu s-ar fi putut mărita fără consimţământul meu.

De data asta, Sooper nu mai ştia ce să creadă.

— Cum asta? fu tot ceea ce putu el să îngâne.

— Da, da, ăsta-i adevărul. Când muri biata nevastă-mea, a lăsat pentru Hannah o pensie anuală, cu condiţia ca să nu se mărite fără consimţământul meu. Biata răposata, se temea să nu rămân singur-singurel. Aşadar, o repet, moştenirea i-a fost lăsată numai sub acea rezervă.

— Cât de mare era pensia anuală?

— Două sute de lire, ceea ce era considerabil pentru Hannah. Dar, mai uitasem ceva, urmă el după oarecare gândire. Vă spusesem mai adineaori că Hannah nu avea secrete faţă de mine, ei bine, asta nu este chiar perfect adevărat. Sunt, într-adevăr, vreo trei ani de atunci, mi-a lăsat în pază un plic pecetluit, rugându-mă să i-l păstrez. Am întrebat-o, bine înţeles, ce era în acel plic; dar ea mi-a refuzat categoric orice lămurire. Ştiţi, probabil, că am luat-o pe Hannah la ieşirea dintr-un orfelinat. În ce priveşte naşterea ei, exista un mister; şi m-am gândit întotdeauna că trebuie să fie o legătură între cheia acestui mister şi plicul cel pecetluit.

Sooper dădu din cap.

— Într-adevăr, este cât se poate de misterios, îşi dădu el cu părerea. Bine înţeles că-mi trebuie plicul acela. Unde este?

— În biroul meu, la King's Bench Walk, răspunse Cardew. Dacă vrei să mergi astăzi acolo, ai să găseşti plicul într-o cutiuţă japoneză, lăcuită, şi având pe ea iniţialele „H. S." În această cutie mai sunt şi alte hârtii; dacă nu mă-nşel, e copie după testamentul nevestei mele, corespondenţa mea cu directorul orfelinatului,

certificatul de naştere al lui Hannah, şi încă alte documente de aceeaşi natură, mai mult sau mai puţin importante.

Luându-şi haina de pe un scaun alături de pat, scoase legătura de chei pe care o întinse lui Sooper.

— Iată cheile biroului şi pe ceea a cutiuţei. Ai mai descoperit altceva?

— Nimic, răspunse detectivul. Cum a izbutit femeia asta să plece din casă şi să vină înapoi, totul în timp ce Lattimer păzea numita casă, asta trece peste puterile mele de judecată.

— A fost Lattimer tot timpul acolo?

— Tot timpul, domnule, afirmă Sooper, apăsând pe fiecare cuvânt.

Cardew îşi freca, gânditor, bărbia.

— Vă părăsim, anunţă detectivul. Voi trece chiar în dimineaţa asta să iau plicul.

Peste o oră, maşina lui Ferraby lăsă pe cei doi bărbaţi la King's Bench Walk, în faţa birourilor bătrânului notar.

— Eu mă duc să caut plicul. Vrei să vii cu mine?

Jim, care cunoştea casa, îl conduse pe detectiv.

Sooper introduse cheia în broasca uşii de stejar masiv, dar observă că aceasta se deschidea la simpla apăsare a clanţei.

Pătrunseră înăuntru.

Se găsiră pe sala, la capătul căreia se afla, precum ştia Ferraby, camera de lucru a Elfei Leigh. Uşa acesteia era închisă; dar aceea a biroului lui Cardew era larg deschisă.

Detectivul se opri în prag, cercetând camera. Apoi, murmură:

— S-ar spune, că sosim puţintel prea târziu.

Pe podea, zăcea o cutiuţă japoneză, deschisă şi goală. Din sertarele deschise ale biroului lui Cardew, ieşeau pe jumătate, în dezordine, hârtii...

— Nu mai încape nici o îndoială; s-a plimbat altcineva pe aci înaintea noastră, spuse din nou detectivul.

Capitolul XII

UNCHIUL LUI LATTIMER

Cercetă din nou odaia. Privirea îi fu atrasă de şemineu. Era plin cu hârtie arsă, care fusese împăturită cu grijă, în aşa fel ca să nu rămână nici urmă de ceea ce fusese scris.

Cercetarea hârtiilor care se găseau în birou, arătă că plicul cu pricina nu se afla acolo. De altfel, nici una din ele nu privea pe Hannah Shaw.

Sooper ridică de jos cutiuţa neagră, însemnată cu literele „H. S.” şi o puse pe o masă. Apropiind totul de fereastră, observă:

— Cutiuţa a fost deschisă cu cheia.

Îngenunchind în faţa căminului, scormoni cu multă băgare de seamă cenuşa. După aceea cercetă ferestrele. În timp ce deschidea încetişor unul din storuri, căzu jos o foaie de hârtie care fusese prinsă între cutele perdelei. Sooper se plecă şi o ridică. Era o notă de furnizor, achitată.

— Iată, spuse el. Într-o zi cu furtună, nota asta a fost luată de vânt şi s-a prins în storul ce fusese ridicat în acelaşi moment. Asta înseamnă deducţie... glumi el. După câte-l cunosc eu pe

bătrânul Cardew, furtul de astăzi îi va fi tot atât de dureros ca şi moartea guvernantei. Pentru un om al legii, a-şi pierde hârtiile este cea mai mare dintre nenorociri. Şi acum, să mergem să punem în curent pe comisarul cartierului cu furtul comis.

Jim, după ce mai întâi însoţise pe detectiv la comisariat, depănând totodată şi mărturia, se reîntoarse acasă vesel că se terminase totul de-acum. Nici nu mai putea fi vorba să se dezbrace. Treizeci de ore succesive de nesomn, oboseală şi felurite emoţii, îl sleiseră. Se întinse pe pat şi imediat după aceea, adormi.

Când tânărul procuror se trezi, soarele apusese de mult. Primul lui gând fu la Elfa Leigh. După ce-şi făcu o toaletă sumară, luă un taxi şi spuse şoferului să-l ducă în Cubitt Street. Elfa pleca tocmai de acasă.

— L-ai văzut pe d. Minter? fu prima ei întrebare. Chiar acum a plecat.

— A plecat chiar acum! Dar asta-i extraordinar, omul ăsta nu doarme niciodată! exclamă Ferraby. Ţi-a povestit de furtul de la birou?

— Chiar pentru asta a şi venit.

Ieşiră amândoi în stradă şi o porniră laolaltă.

— După cât se pare, hoţii n-au intrat în biroul meu, deoarece acesta a fost găsit încuiat. Dar, ia spune-mi te rog: ţi-a vorbit D-l Minter despre Big Foot?

Jim se întreba, cum se făcea că Sooper vorbise tinerei fete despre descoperirea făcută, în timp ce lui Cardew nu-i pomenise nimic în această chestiune.

— Voia să ştie, urmă ea, dacă am auzit vreodată pomenindu-se acest nume. (în felul acesta, ea răspundea fără să-şi dea seama întrebării ce-şi pusese Jim). Bine înţeles că habar n-aveam de el...

Toată chestia este grozav de misterioasă. Nici nu-mi vine să cred că d-ra Shaw a murit...

Elfa se îndrepta spre Holborn, iar Jim se întreba cam unde se putea duce ea la această oră din noapte. În colţ la Kingsway se opriră.

— Şi acum, urmă ea, voi încerca să lămuresc un mister care mă priveşte pe mine singură. E vorba de un lucru atât de neînsemnat, încât nu îndrăznesc să-ţi cer ajutorul D-tale.

— Cu cât este misterul mai mic, cu atât ţi-oi putea fi mai de folos! răspunse Jim cu grabă. Tot ceea ce-ţi cer este ca, indiferent unde mergem, să luăm un taxi. Asta, din pur egoism: în autobuz este interzis să se fumeze.

— Poţi foarte bine fuma pe platforma de sus, îi răspunse ea, în timp ce Ferraby chema de acum o maşină.

Ea nu mai protestă şi dădu şoferului o adresă în Edwards Square.

— Mă duc să-mi văd chiriaşul, lămuri ea pe procuror. Ţi se pare poate curios, nu? Totuşi aşa este. Când muri bietul tatăl meu, îmi lăsă moştenire căsuţa în care locuiserăm. Neputând rămâne singură acolo, am închiriat-o; dar, de la un timp încoace, locatarul devine din ce în ce mai nervos, şi asta din cauza ouălor.

— Cum aşa... din cauza ouălor? întrebă Jim, care nu înţelegea nimic.

Ea dădu solemn din cap.

— Da, din cauza ouălor, a cartofilor şi a verzelor; ouăle constituie însă misterul cel mai mare, deoarece sunt cele mai dese. Bine înţeles, D-l Lattimer pretinde că este vorba de...

— D-l Lattimer? întrerupse Jim. Vreo rudă, poate, a sergentului?

— Chiar unchiul său. De altfel, nu cred să fie în relaţii bune cu el. Sergentul spune că nu se duce niciodată la Edwards Square, deoarece unchiul e furios pe el că face parte din poliţie.

— Povesteşte-mi, te rog, ce e cu ouăle!?

— Şi cu cartofii, insistă ea. E atât de absurdă toată chestia!... Crezusem la început că e vorba de o glumă. Merindele respective au început să-şi facă apariţia chiar de când s-a mutat D-l Bolderwood Lattimer în Edwards Square Nr. 178. Le găseşte totdeauna, dis-de-dimineaţă, în pragul uşii. Mai mult încă, în timpul verii cadourile sunt însoţite de flori. Îngrijitoarea D-lui Lattimer a găsit vinerea trecută un buchet enorm de liliac; era aproape toată partea de sus a unui copac! Şi, lângă buchetul ăsta, o legătură mare de sparanghel! Partea interesantă este însă că asta durează de prea mult timp ca să poată fi considerată ca o simplă glumă, şi chiriaşul meu devine din ce în ce mai nervos. Sunt foarte mulţumită că mă însoţeşti; poate că ai să găseşti cheia enigmei!

Lattimer (Bolderwood), văzând taxiul care sosea, străbătu grădiniţa ce era în faţa casei şi deschise poarta. Era un omuleţ chel şi foarte gras.

— Intră, domnişoară Leigh, spuse el, şi i se înclină cu multă graţie. Domnul meu, vă salut! Ai primit biletul care ţi l-am trimis, domnişoară? Regret foarte mult că trebuie să te plictisesc cu această afacere, dar îţi spun drept: devine cu totul intolerabilă.

— La ce oră sunt depuse de obicei aceste... cadouri? se interesă Jim în timp ce omuleţul îi conducea în salon.

— Între miezul nopţii şi orele trei dimineaţa. Am pândit de multe ori, tot sperând că voi putea pune mâna pe şugubăţ şi să-i cer explicaţii, în lipsa cărora bine înţeles că l-aş fi dat pe mâna primului poliţist ce mi-ar fi ieşit în cale. Dar, până astăzi,...veghile mele au rămas fără nici un rezultat!

— Toată chestia nu-mi pare deloc gravă, domnule Lattimer, îşi dădu Jim cu părerea. În cele din urmă, D-voastră nu puteţi avea decât profit de pe urma acestei curioase generozităţi!

— Perfect adevărat; dar ia presupune, te rog, că aceste ouă, că aceste legume ar fi otrăvite? întrebă glacial chiriaşul. Am trimis de mai multe ori câte unele la laboratorul municipal; şi, cu toate că până acum nu s-a putut găsi nimic suspect, cine-mi poate garanta că asta nu se face intenţionat, că în mod special aceste aşa zise cadouri sunt sănătoase pentru că atunci când nu mă voi mai feri...

— Asta-mi pare cu totul improbabil, spuse Jim. Aţi pus oare în curent poliţia cu toată chestia? Dacă nu mă înşel, sergentul Lattimer este nepotul Dv. Nu-i adevărat?

Chiriaşul păru foarte încurcat.

— Da, este adevărat; dar nu ne avem de loc bine unul cu altul. Când era încă băiat tânăr, nepotul meu a refuzat să accepte locul pe care i-l oferream în instituţia comercială condusă de mine. Asta n-a fost de loc spre binele lui, deoarece, mai târziu, a fost nevoit să intre în poliţie!

Simpaticul omuleţ pronunţă aceste ultime cuvinte pe un ton de nespus dispreţ.

— Dar... asta-i o meserie foarte onorabilă! îi răspunse Jim.

— Se prea poate, domnul meu, dar eu nu sunt deloc de părerea dumneavoastră. Prea se povestesc multe lucruri despre poliţişti, aşa că nici nu ştii ce să mai crezi... Orice ar fi, n-o să mă puteţi face pe mine să cred că un sergent de poliţie, aşa cum ar fi nepotul meu, – şi vorbesc chiar de cazul lui, – primeşte o leafă atât de mare încât să-i permită să ia masa la Ritz-Carlton în tovărăşia a trei domni, dintre care unul milionar; şi după toate alea să mai plătească şi socoteala!

Jim fu, într-adevăr, foarte surprins de ceea ce-i fu dat să afle. Lattimer, sergentul Lattimer, atât de modest, atât de calm şi conştiincios?! Era oare posibil? Totuşi, unchiul nu se putea înşela... şi, pentru moment, Ferraby nu ştiu ce să răspundă.

După ce-i promiseră că vor căuta să lămurească în termenul cel mai scurt posibil misterul ce-l tulbura atât de mult, îşi luară rămas bun de la D-l Bolderwood Lattimer.

În timp ce se înapoiau spre Bloomsbury, Elfa era foarte intrigată de tăcerea şi preocuparea lui Jim.

— Spune-mi te rog, domnule Ferraby; crezi oare într-adevăr că povestea asta cu ouă şi legume n-are nici o importanţă? Nu ţi se pare că ascunde în ea ceva sinistru?

Jim tresări.

— Mă rog?... Oh, iartă-mă, nu mă gândeam de loc la asta. Ceea ce ni s-a povestit despre sergentul Lattimer mă intrigă, într-adevăr, mult mai mult...

— Dar, de ce oare nu s-ar cădea ca bietul om să ia masa la Ritz-Calton?

— Pentru simplul motiv că unui om sărac nu-i este iertat să ia masa la Ritz-Carlton, răspunse încet Jim. Scotland Yard nu se poate încrede în poliţişii care au bani de aruncat pe fereastră, reluă el, după oarece tăcere.

Capitolul XIII

SOOPER FACE O ANCHETĂ

Sooper avea darul, cuvenit tuturor oamenilor mari, de a putea să doarmă indiferent unde, cât şi când; şi dacă s-a întâmplat să doarmă vreo două ore în birou, se simţea perfect odihnit.

Când sună clopotul pentru serviciul de noapte, îl chemă pe Lattimer. Acesta, cu pleoapele umflate, obosit la culme, răspunse printr-un mormăit.

Lattimer era un flăcău înalt, bine făcut şi cu muşchii dezvoltaţi. Femeile tinere şi impresionabile, îl calificau drept „distins”; şi părul, încărunţit la tâmple înainte de vreme, nasul întrucâtva napoleonian, justificau această calificare.

Când intră inferiorul său în birou, Sooper îl fixă prin ochelari cu o privire ascuţită.

— D-l Ferraby mi-a telefonat chiar acum, spuse detectivul. Se pare că cineva îţi bombardează unchiul cu ouă şi liliac. Aş putea paria că este prima oară când i se oferă flori. Cât despre ouă, astea sunt desigur, pentru el, cunoştinţe vechi...

Sooper nu-i spuse nimic despre masa de la Ritz-Carlton.

— Vreau să sper, comentă Lattimer sarcastic, că o fi primit vreunele din ele şi în obraz. E un bătrân bigot, pretenţios ca un duce şi seamănă cu o butie seacă, nu cu un om...

— Pare să fie om de treabă, spuse gânditor Sooper.

Apoi brusc, fără nicio trecere, aşa cum îi era obiceiul, urmă:

— Elson s-a înapoiat la Hill Brow la orele 5 şi 53, cu maşina plină de noroi, unul din faruri şi ambele aripi din faţă sfărâmate.

Urmă o tăcere lungă.

— Cred că o să mă duc să-l văd, continuă el, privind pe fereastră. Cât despre inteligentul şi activul agent pe care l-am însărcinat să supravegheze casa, dacă ar fi avut idee şi iniţiativă măcar cât o musculiţă, l-ar fi arestat pe american pentru exces de viteză, beţie sau altceva în felul ăsta, şi mi l-ar fi adus aici. Nu există un mijloc mai bun pentru a putea lua interogatoriul cuiva şi a-i cerceta casa în linişte. Dar astea sunt metode vechi, pe care voi le dispreţuiţi, voi ăştia tinerii...”

Suspină şi se ridică.

— Eu, am să dau o goană până acolo. Rămâi aci, pentru cazul când ar fi să vină vreo veste din Pawsey. Am fost însărcinat în mod oficial cu această afacere; mi-au spus-o acum vreo două ore la Scotland Yard. Cu prima ocazie, pune-i, te rog, în vedere inspectorului şef din Pawsey că, de-acum încolo, este mai puţin decât nimic în această chestiune. Are capul cam tare, totuşi are s-o înţeleagă.

Sooper încălecă pe motocicleta lui cea veche şi luă drumul spre Hill Brow; bubuiturile grozave ale motorului îngroziră din nou pe copii, întrerupseră pe muncitori din lucru şi făcură pe bolnavi să tremure în patul lor de suferinţă.

Când ajunse în faţa proprietăţii milionarului, valetul lui Elson deschise poarta;

— D-l Elson vă aşteaptă, domnule, spuse acesta. Am să vă arăt drumul.

Foarte mirat, Sooper urcă scările de stejar şi trecu printr-o sală zugrăvită cu roşu până la salonul care se afla în celălalt capăt.

Elson se afla întins pe un divan mare. Detectivul observă imediat că faţa nu-i era bărbierită de două zile, şi ghetele pline de noroi uscat. Expresia tulbure a feţei sale nu era de loc înfrumuseţată prin pansamentul care-i acoperea un obraz întreg de la tâmplă până la falca de jos. Când Sooper pătrunse înăuntru, Americanul ţinea în mână un pahar plin cu un lichid chihlibariu. Pe o măsuţă, alături de el, se afla o sticlă cu whisky, desfundată.

— Intră, Minter, spuse el cu voce tremurândă. Voiam tocmai să te văd. Ce este cu asasinatul Hannei Shaw? Am citit asta în ziarele de duminecă...

— Dacă era scris asta în gazetele de duminecă, răspunse foarte calm Sooper, tare aş fi curios să cunosc şi eu pe autorul articolului; deoarece n-am descoperit cadavrul decât abia astăzi în zorii zilei.

— Şi totuşi, am văzut asta undeva... sau poate am auzit numai vorbindu-se... bâigui Elson; apoi, arătând detectivului un scaun, urmă: n-ai voi să şezi? Să te servesc cu ceva de băut?

— Sunt din născare numai băutor de apă, îi răspunse mulţumind Sooper şi se aşeză încetişor lângă el. Apoi urmă: Aşa dar, deoarece nu era nimica scris în gazetele de duminecă, e sigur că ai auzit vorbindu-se despre asasinat.

— Era totuşi într-una din ultimele ediţii de duminecă; sunt sigur că am citit chestia asta la Londra, afirmă Elson ursuz din cale afară. De ce să mă contrazici? Crezi oare că ştiu câtuşi de puţin ceva în această privinţă? urmă el pe un ton plin de neîncredere.

Sooper dădu liniştit din cap.

— Eşti ultima persoană pe care aş fi în stare s-o cred în curent cu orice ar fi referitor la afacerea asta, domnule Elson, protestă el. Fără îndoială că abia dacă o cunoşteai pe victimă, nu?

Elson se codi.

— O văzusem pe la Cardew, şi atâta tot.

— Poate că totuşi a venit şi pe la D-ta odată sau de două ori? insistă în mod prietenos detectivul. O gospodină, mai ales la ţară, dacă are nevoie de câte ceva ce-i lipseşte momentan în casă, e foarte natural să se adreseze vecinilor. Parcă aş paria că a fost pe aci o odată sau de două ori...

— Da... poate... odată sau de două ori... admise în cele din urmă Elson. Şi cum de s-a întâmplat nenorocirea asta?”

— Aşa dar, a venit odată sau de două ori, insistă Sooper. Mi se pare chiar că am zărit-o odată ieşind prin uşa principală... Probabil că se înapoia de la dumneata? Vezi, amintirea asta începe să mi se precizeze din ce în ce în memorie...

Elson fixă bănuitor figura detectivului.

— Venise tocmai să mă întrebe... se codi din nou, să... să-mi pună o întrebare cu privire la... o anumită afacere. A fost singura dată când am văzut-o aci. Şi dacă ţi-or spune servitorii că au văzut-o de mai multe ori pe la mine, apoi sunt nişte mincinoşi patentaţi!

— Nici n-am vorbit cu servitorii, spuse detectivul pe un ton jicnit. Nu vorbesc niciodată despre treburile unui gentilom, cu servitorii săi! Aşadar... venise să-ţi vorbească în chestiuni de afaceri, nu-i aşa? Şi... aşa aproximativ, cam ce gen de afaceri

— Afaceri particulare, răspunse foarte scurt Elson; şi sorbi dintr-o înghiţitură tot restul de whisky ce-i mai rămăsese în pahar. Unde a fost omorâtă? întrebă el,

— La Pawsey. Venise acolo să-şi petreacă week-end-ul şi... a fost asasinată.

— Şi... cum a fost omorâtă?

— Cred că ucigaşul s-a servit de... o armă de foc... răspunse detectivul codindu-se.

Cu capul ridicat, privea spre tavan, căutând parcă să-şi reamintească detaliile pe care le aflase doar din întâmplare.

— Da, da... a fost omorâtă cu un glonţ...

— La Beach-Cottage? întrebă cellalt repede.

— Într-un fel de vilă, admise Sooper; un fel de reşedinţă de ţară, aparţinând D-lui Cardew. O cunoşti?

Elson îşi trecu limba peste buzele-i uscate.

— Da, o cunosc, admise el.

Apoi, spre marea mirare a detectivului, sări în picioare şi, ameninţând cu pumnul spre fereastră, urlă:

— Blestem şi afurisenie!!! dac-aş fi ştiut, cel puţin...

Se opri de-odată ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa lui Sooper. Acesta îl aprobă cu multă bunăvoinţă.

— Da, pariez că dacă ai fi fost în curent, totul s-ar fi petrecut altfel. Dar, vorba e: dac-ai fi ştiut... ce?

— Nimic, răspunse brusc Elson. Ia priveşte-mi, te rog, mâna.

Mâna, pe care o ţinea întinsă spre poliţist, tremura ca o frunză.

— Înţelegi?! asta mă înnebuneşte: omorâtă! Ucisă ca un câine turbat!

Alerga furios prin odaie, de la un capăt la altul. Mâinile i se închideau şi se deschideau în mod convulsiv.

— Dac-aş fi ştiut!!! repeta el într-una, ca scos din minţi.

— Unde ai fost noaptea trecută? îl întrebă Sooper cu binişorul.

— Eu?

Şi Americanul privi ţintă la detectiv.

— Nu ştiu n-am idee! Probabil că eram beat! Mi se întâmplă câte odată. Am dormit pe undeva... poate la Oxford?... Erau acolo mulţi studenţi în uniformă... da, probabil că la Oxford.

— Ce cântai la Oxford?

— Nu ştiu... aşa... numai ca să fiu undeva... Dumnezeule! Mi-e lehamite de ţara asta! Mi-aş da bucuros mâinile, amândouă mâinile, – şi le scutură în faţa lui Sooper, – şi trei sferturi din avere pe de-asupra, numai să mă pot reîntoarce la Saint Paul!

— De ce nu pleci acolo? îl întrebă liniştit poliţistul.

— Pentru că nu vreau! i-o tăie scurt americanul.

Sooper îşi scărpină bărbia.

— Cam la care hotel ai descins la Oxford?

Elson se postă în faţa lui, cu pumnii strânşi în coapse.

— Dar ce fel de gânduri îţi trec prin cap? întrebă el cu vocea sugrumată. Spune-o! Ai curajul! Crezi oare că ştiu ceva cu privire la asasinat?! Ţi-am spus doar că am fost la Oxford.... numai dacă nu o fi fost la Cambridge. Ţin minte că rătăcisem drumul şi m-am pomenit lângă un câmp de curse, pare-mi-se...

— Câmpul de curse din Newmarket, preciză Sooper. Erai, aşadar, chiar la Cambridge.

— Din parte-mi, poţi să-i zici şi Cambridge; tot una mi-este!

— Cu siguranţă că ai descins la un hotel de primul rang, domnule Elson, şi ţi-ai dat şi numele când ai sosit acolo, nu-i aşa?

— Se prea poate. Nu-mi mai reamintesc de loc... Cum a fost omorâtă? Povesteşte-mi, te rog. Cine a găsit-o? Cine i-a găsit cadavrul?

— D-l Cardew cu mine şi cu sergentul Lattimer, răspunse Sooper, şi zări cum Elson începe să se clatine.

— Era de-acum moartă când...

Sooper dădu afirmativ din cap.

Elson începu să măsoare din nou camera în lung şi-n lat. După câteva minute, păru că se mai calmează.

— Nu ştiu absolut nimic în toată afacerea asta, spuse el în cele din urmă. Hannah Shaw venise, într-o bună zi, să-mi ceară

părerea într-o anumită chestiune. Am sfătuit-o şi eu cum am putut mai bine. Cineva se ţinea de ea s-o ia în căsătorie... sau poate că umbla ea după el... Nu-mi mai reamintesc cine era bărbatul respectiv, dar cred că-l întâlnise în cursul uneia din preumblările ei cu Fordul...

— Ah, aşa!?! făcu Sooper foarte politicos. În cursul uneia din plimbări? Asta-i într-adevăr tare curios; închipuie-ţi că, tot căutând să pătrundă chestiunea asta, am ajuns şi eu la aceeaşi ipoteză a unei întâlniri în cursul uneia din plimbările sale cu maşina.

— Atunci, eşti la curent cu totul? întrebă celălalt repede.

— Numai puţintel.

Detectivul se ridică.

— Ei bine, am să te las. Dar ştii că ai o grădină extraordinar de frumoasă?! Aproape tot atât de frumoasă ca a D-lui Cardew.

Fericit că terminase cu această convorbire neplăcută, Elson trecu spre fereastră.

— Da, ţin mult la grădina mea. Sunt însă nişte indivizi, probabil nişte derbedei de la oraş, care îmi fură florile. Iacă, în noaptea trecută mi-a furat cineva tot vârful pomişorului cela de liliac...

Elson arătă liliacul cu pricina. Sooper nici nu-l privi măcar; cugetă adânc, cugetă intens.

— Tot vârful liliacului... murmură el totuşi. Curioasă idee, da...

După plecarea detectivului, Elson se înapoie în casă, se dezbrăcă, făcu o baie şi se bărbieri. Mâncă apoi frugal, el care de obicei mânea mai cât patru, şi îşi trecu restul zilei rătăcind prin grădină, cu mâinile în buzunare şi bărbia în piept.

Suna tocmai jumătatea lui nouă când, străbătând grădina şi trecând printre trandafiri, se opri în faţa unei portiţe din zidul care înconjura proprietatea.

Deschise fără zgomot această portiţă lăsându-l să treacă pe sergentul Lattimer. Acesta, după ce se închisese poarta la loc, îl întrebă aspru:

— La ce dracu i-ai mai vorbit lui Sooper de liliacul ăsta!?

— Şşşt, mormăi Elson. Haidem, mai bine, să bem câte un păhărel. Să trecem pe aici. N-au să ne vadă servitorii!

Capitolul XIV

TEORII ŞI DEDUCŢII

Colonelul Langley, directorul poliţiei judiciare, intră în biroul lui Jim.

Sooper nu-l numea pe colonel altfel decât „directorul năsuliu”,însoţind această poreclă cu fel de fel de comentarii, de la caz la caz, mai mult sau mai puţin violente. Cât despre colonel, nu vorbea niciodată de celebrul detectiv decât cu mult respect şi admiraţie, deoarece ura care-l urmărea pe Sooper prin birourile Statului-Major (aceasta era propria lui expresie) era aproape cu totul imaginară.

— Ce noroc şi pe dracul ăsta de Sooper! exclamă Langley. Nimereşte, aşa, în cele mai interesante anchete, ca musca în lapte. Şi eu, care-l credeam ramolit de când cu cererea de a fi trecut la divizia „I-a”!...

— Sooper mi-a dat totdeauna să înţeleg că a fost exilat acolo, observă Jim.

— Sooper este un mincinos, răspunse tacticos Langley. Nimeni nu doreşte şi nici nu ar îndrăzni să-l exileze pe Sooper. Afară de

asta, eram cu toţii prea mulţumiţi în ziua când ne-a părăsit. Să trăieşti cu el laolaltă, este ca şi când ai trăi deasupra unui depozit de muniţii... Dar asta, a fost figura lui: surghiunul, exilul... El este acela care a cerut să plece, luând şi pe Lattimer cu el.

Ferraby nu avea ce să-i pomenească de Lattimer directorului poliţiei judiciare. Povestise totul lui Sooper, şi asta socotea el de-ajuns. Nu putu să reziste totuşi, – era şi foarte natural, – dorinţei de a şti câte ceva despre antecedentele sergentului.

— Ştiu prea puţine despre el, răspunse colonelul. A făcut nişte studii strălucite şi se trage dintr-o familie respectabilă.

Cu toate acestea, personalitatea lui Lattimer nu-l prea interesa pe Langley, aşa încât abordă imediat chestiunea care motiva întrevederea sa cu Ferraby.

— Îmi spune Sooper, că fuseraţi împreună la Pawsey puţin timp după ce s-a comis crima. Aseară am avut o conferinţă la Scotland Yard şi trebuie să recunosc că suntem în mare încurcătură, începu el. Urmele piciorului cel mare, ne încurcă mult, dat fiind că se îndreaptă numai în direcţia vilei. De altfel, Sooper le-a fotografiat. Şi acum, dacă-mi permiţi, voi enumera faptele. Dacă mă înşel, te rog să mă întrerupi:

Când aţi sosit, sâmbătă înainte de miezul nopţii, la Beach-Cottage, era încuiat peste tot. Lattimer, care păzea acolo de mai multe ore, cercetase casa cu multă atenţie şi ne-a confirmat că uşa era dublu închisă, respectiv odată cu cheia, apoi cu zăvorul. Uşa din dos era încuiată pe dinăuntru. Ferestrele erau închise, iar, obloanele zăvorâte şi ele. Nu se putea intra, aşadar, nici pe uşi nici pe ferestre. Coşul căminului este mult prea îngust ca să poată trece prin el o persoană, fie chiar şi un copilaş.

Puţin înainte de miezul nopţii, soseşte domnişoara Shaw în Fordul ei cel vechi. Trage zăvorul, descuie uşa, şi intră, închizând

uşa după ea. După vreun sfert de oră, domnişoara Shaw iese, încuie şi pleacă.

Acum fii atent, Ferraby. Dacă domnişoara Shaw ar fi venit din timpul zilei la vilă, însoţită de cineva, ar fi putut să-şi lase însoţitorul în casă. Dar, ancheta ne arată că vila era goală la sosirea lui Lattimer. O patrulă poliţienească cercetează în fiecare seară proprietăţile izolate care se află în cuprinsul ţinutului. Şeful patrulei pune câte o pecete mică, neagră, pe toate uşile caselor nelocuite. Aceste peceţi, invizibile pentru acei care nu sunt la curent, se numesc „martori”. Dacă şeful patrulei constată într-o noapte că peceţile nu sunt intacte, ştie imediat că locuinţa a primit una sau mai multe vizite. Sâmbătă seara, la sosirea lui Lattimer, „martorii” erau intacţi.

— Aceasta, observă Ferraby, distruge de la început teoria mea, după care ucigaşul ar fi fost deja ascuns în vilă.

— Exact, aprobă Langley. Dar să continui. Domnişoara Shaw iese din vilă, pleacă în maşina ei şi dispare. Ceva mai târziu, Fordul este găsit sus pe râpă; Mantila şi pălăria victimei sunt găsite de către un poliţist, agăţate pe un pom.

— Când asta? întrebă Jim foarte surprins

— Astăzi de dimineaţă; am aflat-o eu câteva minute înainte de a pleca de la Scotland Yard. Teoria noastră actuală este următoarea: domnişoara Shaw trebuia să întâlnească pe cineva la Beach-Cottage; descoperă însă că este supravegheată, – fie că v-a găsit maşina garată în carieră, fie că a zărit chiar pe unul din voi. Ca să vă deruteze şi să vă îndepărteze de acolo, – înţeleg: pe d-ta, Sooper şi Lattimer, – urcă drumul stâncos cu Fordul, şi coboară de acolo pe jos, de-a lungul unei cărări. Se prea poate ca să-şi fi întâlnit persoana acolo unde-şi lăsase Fordul; şi că acesta s-o fi însoţit de-acolo mai departe.

— Dar de ce să-şi fi lăsat acolo mantila şi pălăria? întrebă Jim.

— Aceste două obiecte sunt de culoare deschisă; neobservată, nu putea trece decât numai în rochia-i neagră...

Jim dădu din cap.

— Se pare că uiţi, colonele, că în timpul ăsta casa era păzită de Lattimer!

— Ştiu! Dar pe Lattimer l-aţi lăsat la Pawsey, care se află la oarecare distanţă de plajă şi n-a sosit la vilă decât abia o jumătate oră după aceea. Aşa declară cel puţin el singur. Domnişoara Shaw avea deci tot timpul să se reîntoarcă la vilă împreună cu însoţitorul său. Explicaţia este foarte simplă; dar nu totdeauna cele complicate sunt cel mai bune. I-am expus lui Sooper, la telefon, teoria mea şi cu toate că i-am vorbit cu cea mai mare curtoazie posibilă, simţeam totuşi că e pe cale să explodeze. El susţine că Hannah n-ar fi putut avea timpul necesar să coboare din vârful râpei până la vilă înainte de înapoierea lui Lattimer, şi găseşte că teoria mea este ridicolă.

Cine poate fi asasinul? Cine este Big Foot, care a ameninţat pe biata femeie? Ajungem acuma la un eveniment la care cred că ai fost martor. Vreau să vorbesc despre masa la care aţi luat parte cu toţii la vila lui Cardew, cu o noapte înainte de crimă. Minter susţine că a zărit un vagabond, în umbra arborilor, lângă fereastră, care vagabond era înarmat cu un revolver; şi că l-ar fi auzit cântând traducerea pe care Byron a făcut-o după un cântec celebru spaniol: *Ay de mi Alhama*. Cât despre descrierea acestui om, aşa cum o face Sooper, ea coincide în totul cu ceea a unui vagabond zărit prin împrejurimile vilei. Mai mult decât atâta: după comiterea asasinatului, Sooper a auzit acelaşi refren cântat în apropiere de, ‚Beach-Cottage”. Trebuie cu orice preţ să punem mâna pe acel vagabond. Nu eşti de aceeaşi părere?”

— Dar Sooper? întrebă Ferraby; deoarece, întrucât îl privea pe el, aprobă în totul teoria lui Langley.

— Sooper? Cum îţi trece prin gând că Sooper, o să fie de aceeaşi părere cu cei de la Cartierul General? După toate aparenţele, urmăreşte cu totul o altă pistă. Ne-a telefonat noaptea trecută, ca să ceară să se facă o anchetă la Cambridge şi mai ales pe lângă poliţia din acea localitate. Era vorba să se afle cu preciziune dacă un anumit Elson dormise acolo în noaptea crimei... Asta-i ceva într-adevăr „à la Sooper”. După el, acest Elson avea legături intime cu victima. Ce l-o fi făcut să bănuiască pe un milionar american că s-ar putea preta să se amuze asasinând o guvernantă inofensivă!... asta nu mi-a spus-o. Probabil că l-a trimis şi pe Lattimer în aceeaşi anchetă; unul din inspectorii mei l-a zărit astăzi de dimineaţă pe acesta îndreptându-se spre Cambridge”...

După amiază, ceva mai târziu, Jim Ferraby fu înştiinţat de sergentul Lattimer doreşte să-l vadă.

— Lasă-l să intre, spuse el, foarte mirat la început. Apoi se gândi că a fost trimis probabil de către Sooper cu vreo ştire.

Sergentul intră.

— M-am gândit, domnule Ferraby, că are să vă intereseze, probabil, să ştiţi că alibiul dat de către Elson, a fost dovedit şi recunoscut valabil.

— Nici n-am ştiut că Elson a fost măcar suspectat, răspunse Jim surâzând.

— Da..., într-un anumit fel... a fost, spuse Lattimer codindu-se. Când i-a intrat lui Sooper o idee în cap... i-a intrat şi pace. Nu se ştie cum şi-a petrecut Elson timpul, din după amiaza de sâmbătă şi până duminică noaptea. Pare-se că se îmbătase şi că şi-a trecut noaptea la Cambridge. Numele lui nu figurează în niciunul din

registrele de hotel, dar am găsit un garajist care-şi reaminteşte de maşina lui. Cât despre Elson, probabil că a dormit la vreun particular.

— Ştii, sergent, că ăsta nu este un alibi prea bun; ce zici? ironiză Jim.

Lattimer rămase impasibil.

— Cred că pe superintendent îl va satisface”, răspunse acesta rece.

Dar, simţind că vorbea fără nici un motiv pe un ton agresiv, continuă:

— De vineri seara nu mai ştiu ce e patul... pe cinstea mea! S-ar spune că şeful nu simte de loc nevoia să doarmă. Astăzi de dimineaţă a fost în picioare încă înainte de răsăritul soarelui.

— Aţi mai descoperit ceva la Pawsey?

Lattimer dădu din cap.

— Nu cred să mai fie ce se descoperi acolo, spuse el. Ştiaţi că am găsit mantila şi pălăria? Erau atârnate de un pom, într-unul din locurile cele mai prăpăstioase ale râpei. Asta ştiu şi eu că a fost o lovitură pentru Sooper, care era mai mult ca sigur că le va găsi cu totul în altă parte...

— Şi unde anume? întrebă Jim.

— Nu prea ştiu... dar, credeţi că el singur o fi ştiind.

— Ascultă, Lattimer; cam cât timp ţi-a trebuit până să vii înapoi la vilă după ce te lăsarăm la Pawsey?

— Vreţi să spuneţi... în noaptea crimei? Vreun sfert de oră. Sooper susţine că Hannah Shaw n-ar fi avut timpul să se înapoieze la Beach-Cottage în acest interval. După mine unul însă, cred că ar fi avut timp berechet. N-are însă nici un rost să-i propui lui Sooper teorii şi să cauţi să-i supui ipoteze: este un realist încarnat! Când avusesem nenorocul să-i sugerez că s-ar fi putut ca, pe locul unde este clădită vila, să fi fost pe vremuri o

vizuină de contrabandişti, şi că n-ar fi exclus ca sub temeliile casei să existe, dacă nu subterane, cel puţin o pivniţă, zău dacă n-am crezut că o să sară în sus de mâniei. Nu, garantat; nu vrea să audă vorbindu-se de teorii. Şi, bine înţeles, are dreptate.

— De ce „bine înţeles”?

Lattimer privi foarte curios la Ferraby; în ochii îi lucea o imperceptibilă ironie.

— Pentru că Sooper ştie, pronunţă sergentul scurt şi aspru. Nimeni altul nu ştie mai bine decât Sooper cum a fost comisă crima...şi nici pentru ce!

Jim nici nu-şi revenise încă bine din înmărmurire, că Lattimer şi dispăruse.

Capitolul XV

CĂMINUL ELFEI LEIGH

Când părăsise, gândind că o face pentru totdeauna, căsuţa din Edward Square, Elfa Leigh luase cu ea toate amintirile intime, tot ceea ce-i putea aduce aminte de tatăl său. Fuseseră prieteni buni, adevăraţi, această copilă fără mamă şi bărbatul acela visător şi blând. Când, într-o bună dimineaţă, Elfa primi din partea Amiralităţii britanice o scrisoare scurtă în care i se spunea că vaporul american *Lenglau* fusese torpilat la sud de Irlanda şi că fusese scufundat cu toţi şi toate de pe el, n-o putu crede, deşi era cu totul zdrobită. Nu putea concepe moartea.

John Kenneth Leigh revenea de la Washington unde fusese rechemat de către şefi cu câteva luni înainte. Încă de la începutul războiului era ofiţer de legătură între trezoreria engleză şi cea americană, şi colaborase în mare măsură la edificarea contractelor financiare dintre cele două ţări. Când Statele Unite intrară, şi ele în război, urmase să efectueze mai departe această legătură, devenită acum mai periculoasă decât oricând; şi atunci, fiică-sa nu l-a mai văzut decât foarte rar. Întreaga existenţă a lui

John Leigh se petrecea, aproape exclusiv, numai pe mare. Trecuse de-acum de nenumărate ori la un pas alături de moarte, când surveni marele dezastru. Elfa păşi atunci în noua-i existenţă cu un nespus curaj. Părăsi casa părintească şi închirie un apartament mic, de trei camere, la al şaselea etaj de la Nr. 75 din Cubitt Street.

Avea oarecari neamuri îndepărtate în Statele Unite: prefera totuşi să rămână la Londra, care pentru ea era plină de amintirile părintelui său iubit.

Pereţii frumosului ei salonaş erau complet acoperiţi cu gravuri de cel mai bun gust şi cu acuarelele pe care tatăl său le colecţionase cu atâta drag în timpul vieţii. Fotoliul cel vechi, în care lui îi plăcea să şadă, era mereu la locul de onoare, lângă fereastră. Policioara cu pipe era şi ea atârnată la perete, sub sabia de care el se servise – făcuse parte din cavaleria americană – şi care era mereu strălucitoare.

Elfa avea prea puţine relaţii. Nu cunoştea nici o femeie şi prea puţini bărbaţi. Astfel fiind, nici nu dădea prilej de vizite. Din punctul acesta de vedere, singur Sooper era mai privilegiat; şi când, luni după masă, proprietara îi arătă fetei cartea de vizită a detectivului, ea îl pofti numaidecât sus.

Sooper urcă tacticos cele şase etaje, intră în salon cu pălăria în mână şi având zugrăvită pe faţă acea schimonosire care voia să fie un surâs şi c-are îngrozea atât de mult pe cei neiniţiaţi.

— Am îmbătrânit de-acum, spuse el punându-şi pălăria pe pian. Parcă mai ieri era, când aş fi urcat aceste şase etaje în douăsprezece sărituri...

După atitudinea şi vorbele lui Sooper, ea nu putea de loc să ghicească dacă detectivul o vizita ca să mai afle câte ceva de la ea cu privire la Big Foot, sau dacă venea să-i aducă vreo ştire. Felul cum el ştia să preceadă convorbirile importante cu preliminarii

banale şi vagi, trebuiau să participe, – aşa gândea ea, – la un întreg sistem raţional de interogare. Şi nu se înşela de loc.

— Ai un salonaş foarte drăguţ, domnişoară Leigh; şi mai ales foarte confortabil. Dacă mi-ai spune să mă aşez, mai că te-aş asculta; dar dacă mi-ai spune: „Poţi să fumezi, Minter!” atunci, zău că n-aş îndrăzni, deoarece felul de tutun pe care-l fumez eu...

— Poţi tot atât de bine să fumezi şi să te şi aşezi, spuse ea cu voce dulce. Ferestrele sunt deschise; şi de altfel, îmi place mirosul de tutun, oricum ar fi el.

— Perfect! Dar în ce priveşte drăcia care se fumează la noi, este imposibil să ştii cu adevărat din ce se compune. Unii asigură că este tutun adevărat, alţii susţin că nu, explică detectivul înfundându-şi pipa. Cânţi poate şi la pian, domnişoară Leigh?

— Da, câteodată, răspunse ea înveselită.

— Nu există educaţie bună, fără pian, pronunţă Sooper plin de gravitate. Majoritatea oamenilor nu ştiu să cânte decât la gramofon... Ţi-ai revenit complet după noaptea acea rea de alaltăieri?

— Oh, da; toată chestia nu mai contează decât ca o simplă amintire neplăcută.

— Despre mine unul, zise Sooper, dac-ar fi fost să stau cinci ore sub ploaie, culcat în noroiul de pe povârniş, cu siguranţă că nu mi-aş mai fi revenit atât de uşor. Dar mătăluţă, tânără cum eşti, nu ţi-a lăsat probabil decât un simplu reumatism.

— Nici măcar atâta, răspunse Elfa surâzând.

— Văd că ai şi cărţi frumoase.

Frunzări câteva din volumele care se aflau în bibliotecă.

— Nu ai din acelea care tratează despre antropologie? Sau despre psihologie? Nu văd niciuna care să vorbească despre crime, spuse glumind poliţistul.

— Nu mă interesează de loc crimele, declară tânăra fată. Toate cărţile pe care le vezi, au aparţinut tatălui meu.

Sooper întorcea încetişor paginile unui volum pe care-l scosese din raft. Îl puse la loc şi vorbi:

— A fost omorât în timpul războiului... Îl întâlnisem şi eu odată.

— Pe tatăl meu? întrebă ea repede.

— Da. Un funcţionar care lucra în acelaşi serviciu cu el, furase nişte bani ca să aibă cu ce juca la curse; şi eu am fost însărcinat cu ancheta. Mi-a făcut impresia unui om foarte bine... Vorbesc de tatăl dumitale.

— Era cel mai bun om din lume, spuse Elfa, foarte calmă.

Iar detectivul dădu din cap în semn de aprobare.

— D. Cardew s-a dus oare astăzi la birou? întrebă el.

— Nu; mi-a telefonat de dimineaţă. S-a înapoiat la Barley Stack. Cred că şi-a revenit de-acum din lovitura pricinuită prin moartea guvernantei sale, deoarece fata din casă mi-a spus că lucrează foarte mult.

— Teorii şi deducţii, comentă poliţistul plin de melancolie; iată care este munca lui. Emite teorii, induce, deduce... M-am abătut pe la el astăzi de dimineaţă şi l-am găsit acolo, în birou, înconjurat cu volume de antropologie, sociologie, logică, şi câte şi mai câte. În faţa lui avea un plan al vilei şi măsura cu compasul, cu linii şi rulete. Găsise, de exemplu, că de la uşa de intrare până la bucătărie erau exact şapte metri şi nouăzeci. Mai avea şi un tablou al fluxului şi refluxului pe tot timpul anului... dar nu avea microscop; şi asta m-a decepţionat complet. Nici măcar eprubete sau alte năzdrăvănii pentru chimie; sau poate să fi scos toate astea la iveală după plecarea mea. Am luat cu mine un plan al vilei; nu cred să aibă nevoie de el. Îşi are însemnate toate distanţele în metri şi centimetri... şi mai are şi o probă din nisipul

de pe plajă... Cu siguranţă că încă în seara asta o să avem şi numele asasinului.

Cu toată tristeţea subiectului, Elfa nu se putu opri să nu râdă încetişor.

— Nu crezi în metoda deductivă, domnule Minter?

— Dacă vrei să-mi faci plăcere, zi-mi pur şi simplu Sooper, se rugă bătrânul poliţist. Te înşeli, scumpă domnişoară, cred înştiinţă. În cea mai mare parte a cazurilor, ea este cu totul neglijată de către poliţie şi se face o mare nedreptate cu asta...Îşi cumpărase pălărie la Astor's, din High Street, în Kensington. Ţinea morţiş la pălăria ceea, deşi era veche de cel puţin un an. Curios, cum ţinea femeia asta la o pălărie ce nu mai era de loc la modă.

Trecerea de la un subiect la altul fusese atât de repede, încât tânăra fată rămase înmărmurită. Ce legătură putea oare să existe între povestea cu pălăria şi ştiinţa.

— Ah! exclamă ea în cele din urmă, vrei să vorbeşti de domnişoara Shaw? Şi ce fel de pălărie era aceea?

— O pălărie mare de pai, galbenă, cu voaletă de jur împrejur; ştii, o pălărie din acelea care acoperă complet faţa. A cumpărat-o sâmbătă, cu puţin înainte de închiderea magazinului şi nu prea-i venea bine; de altfel, vânzătoarea i-a şi atras atenţia asupra acestui lucru.

Sooper se întoarse din nou spre bibliotecă şi cercetă mai multe părţi, mulţumindu-se să le răsfoiască la repezeală.

— Cum merge cu ouăle şi cartofii? întrebă el dintr-odată.

— Vrei să spui: la Edwards Square? Habar n-am! D. Bolderwood Lattimer nu mi-a mai comunicat nimic.

— Îţi plac florile, domnişoară Leigh?

— Nespus de mult!

Sooper îşi frecă bărbia.

— Cui nu-i plac, observă el. Florile mă fac şi pe mine mai sentimental decât orice altceva. Am un album plin de poeme inspirate de către flori. Curios cum nu s-a gândit încă nimeni până astăzi să scrie un poem asupra liliacului.

Ea îl privi cu şiretenie.

— Domnule Minter, faci prea multe ocolişuri ca să ajungi să-mi vorbeşti despre florile găsite la Edwards Square. Aş scrie bucuroasă un poem asupra liliacului, dacă în general aş fi capabilă să scriu un poem. Liliacul este doar floarea mea favorită.

— A mea este laleaua, murmură Sooper.

Elfa părăsi camera, ca să poruncească ceaiul. Când se întoarse înapoi, detectivul răsfoia din nou o carte.

— Îţi plac mult cărţile, domnule Minter?

— Îmi plac! mărturisi el.

Apoi citi în dosul copertei: „J.K.L.”...

— Sunt iniţialele tatălui d-tale?

— Da: John Kenneth Leigh.

— Un om foarte bine, îşi dădu detectivul cu părerea, dus pe gânduri. Şi cu siguranţă că era un om care nu-şi putea face duşmani.

— Nu avea niciunul, afirmă ea. Toată lumea îl adora.

Sooper mormăi în mod bizar.

— Vezi, aşa ceva nu se va putea spune niciodată de mine...

— Sunt sigură că eşti cu mult mai popular decât ai vrea s-o spui, protestă ea, turnând ceaiul. Oricât ai încerca, n-ai să mă poţi face să cred că eşti detestat.

— Nu sunt, dar cu timpul o să vină şi asta, asigură Sooper pe un ton sinistru. Crede-mă, domnişoară Leigh, sunt pe drumul cel mai în măsură să mă facă să devin unul dintre detectivii cei mai puţin populari din toată poliţia. Şi asta, mai curând decât ţi-o poţi închipui.

Capitolul XVI

O GUSTARE

Luându-şi rămas bun de la tânăra fată, Sooper îi zise că se înapoiază la post, adică la sediul diviziei „I”. Îşi permitea din când în când asemenea minciuni, pe care le considera de altfel pe deplin justificate, ba chiar necesare.

De fapt însă, adevărata lui ţintă era Fregetti’s. Acest local, deşi la extremitatea străzii Portland, cu alte cuvinte într-unul din cartierele cele mai puţin elegante ale Londrei, nu este cu nimic mai prejos de Ritz-Carlton sau oricare alt local similar din punct de vedere al clienţilor săi; într-adevăr, restaurantul este considerat ca cel mai bun din Londra.

Sooper îşi alese un loc şi aşteptă. În faţa lui Fregetti’s opreau unul după altul automobile, din care coborau mulţime de femei frumoase însoţite de tot atâţia gentilomi foarte respectabili. Sunase de-acum sfertul de oră după nouă, când în faţa localului se opri o maşină din care coborâră cei doi bărbaţi pe care îi aştepta Sooper. După ce plătiră cursa, aceştia intrară în restaurant.

Primul era Elson, în jachetă şi având pe cap un joben lucios pe care-l purta dat pe spate. Era urmat de o persoană mai elegantă şi cu înfăţişare mult mai semeaţă în smokingul impecabil pe care-l purta.

Sooper scoase un mormăit plin de satisfacţie.

— Nu pare să te plictiseşti de loc, Lattimer, spuse el către sine însuşi. Îmi pari chiar mult prea vioi, pentru un om atât de obosit...

Cei doi bărbaţi luară loc la masă. Semi-obscuritatea care domnea în sală, unde lămpiţele cu abajur roşu nu luminau decât mesele pe care erau aşezate, dând astfel restaurantului o atmosferă de intimitate extra-luxoasă, plăcu enorm americanului, care ura atât lumina cât şi tovărăşiile prea numeroase.

— Unde l-ai lăsat pe nebunul ăl bătrân? întrebă Elson.

— Pe Sooper? Oh, trebuie să fie pe undeva prin Londra, răspunse Lattimer aprinzându-şi ţigara pe care o scosese dintr-o tabacheră de aur.

— Şi acum, ce vrei de la mine? întrebă Elson, întinzându-se în scaun.

— Mai vreau încă cinci sute de lire, răspunse foarte calm sergentul.

— Hm! Suma asta în dolari, nu ar fi cine ştie ce; dar în lire... drăcia dracului!... Şi cele o sută de lire pe careţi le-am dat săptămâna trecută,... ce ai făcut cu ele?

— Cele o sută de lire pe care mi le-ai împrumutat, corectă cu grijă Lattimer, şi pentru careţi-am dat chitanţă. Ce-am făcut cu ele?... asta nu-i treaba nimănui. Acum îmi mai trebuie încă cinci sute.

Faţa lui Elson se întunecă de mânie.

— Crezi oare că jocul ăsta o să meargă aşa la infinit? spuse el încet, apăsând pe fiecare cuvânt. Dacă m-aş apuca să povestesc bătrânului că...

— Asta n-ai s-o faci, răspunse Lattimer foarte calm. Te-am cruţat de o mulţime de neplăceri,... şi o să-mi vină ocazia s-o mai fac încă... De altfel totul stă numai în puterea mea, ca să te scot sau nu din orice încurcătură; numai, bine înţeles, să nu fie vorba de vreo crimă.

— De ce-mi tot vorbeşti într-una de crimă? strigă Elson, după ce mai întâi ridicase din umeri.

Câţiva meseni, la o masă alăturată, întoarseră capul în spre American. Acesta coborî tonul:

— O să-ţi dau cele cinci sute de lire. Nu pentru că mi-ar fi cumva frică de dumneata, deoarece nu poţi absolut nimic contra mea, ci pur şi simplu pentru că aşa vreau. Mie nu mi-e frică de poliţie.

— Fii bun şi adu-ţi aminte că există şi la St. Paul o poliţie... Ai suferit de-acum două condamnări în Statele Unite; şi în ce priveşte acuma, dacă ai fi extrădat, tot închisoarea te aşteaptă. Dacă lăsăm asta la o parte, încheie sergentul surâzând, e adevărat că nu pot face nimica împotriva dumitale.

— Şantagistule... murmură Elson printre dinţi.

— Imbecilule, răspunse Lattimer care părea foarte bine dispus. Ascultă la mine, Elson, sau Alstein, sau cum dracu mai vrei să-ţi spui... sunt în putere să-ţi fac nişte servicii nepreţuite, şi-mi vine să cred că n-o să lipsească ocazia. Trebuie să ţii seama de un lucru şi anume că nu contează atât ceea ce ştiu eu despre dumneata cât ceea ce se petrece în creierul lui Sooper.

— Ştie ceva în chestia cu St. Paul?

— Puţin îmi pasă, răspunse nepăsător sergentul. Chestiunea asta nu ar fi de ajuns ca să-ţi provoace extrădarea.

— Cum? exclamă foarte mirat milionarul. Dar, parcă nu sunt nici două minute de când îmi spuneai că...

— De data asta îţi spun chiar adevărul. Atâta timp cât rămâi în Anglia, nu ţi se poate întâmpla nimic. Degeaba îmi faci aşa o mutră urâtă; abia astăzi am aflat asta. Plecându-se peste masă, continuă pe şoptite: Ascultă, Elson. O să fie necaz mare în chestia cu Hannah Shaw. Sooper m-a trimis la Cambridge ca să-ţi verific alibiul. I-am povestit că am dat de garajul unde-ţi adăpostiseşi maşina; cât despre garaj, îţi dai seama că era imposibil să-l găsesc. Spune-mi drept, n-ai fost la Cambridge.

Elson, foarte prost dispus, făcu o mişcare.

— De unde dracu să ştiu unde am fost? Nu ţi-am spus odată că eram complet beat? Mi se pare că am fost pe undeva pe lângă o universitate. Atâta tot.

Privirea pătrunzătoare a lui Lattimer nu părăsea de loc pe tovarăş.

— Haide, Elson, stărui el, spune tot ce ai de spus!

Celălalt dădu din cap.

— N-am nimic de spus, mormăi el. Ce te-a apucat? Din moment ce ştii totul, de ce mă mai întrebi?

— Cine a omorât pe Hannah Shaw?

Văzând că n-are să mai poată scoate nici un cuvânt de la american, îi spuse:

— Mai comandă o sticlă şi hai să vorbim de altele.

Când se înapoie Elson la Brow Hill, era trecut de miezul nopţii. Beat într-un hal fără de hal, nu izbuti decât după sforţări uriaşe să deschidă uşa de la intrare. Urcă scara, lovindu-se când de zid când de parmalâc. În cele din urmă, reuşind după multă caznă să găsească divanul cel mare din salon, căzu pe el ca un buştean, şi adormi pe loc. Mai târziu, unul din colţurile gulerului tare care-l purta, îl readuse la o stare de semiconştienţă. Pe

jumătate trezit, se ridică în capul oaselor. Încercă să se dea jos; dar capul i se învârtea, şi picioarele-i erau atât de şubrede încât abia dacă puteau suporta greutatea corpului său.

Încă adormit, încercă de câteva ori să-şi scoată gulerul, dar renunţând după sforţări zadarnice, şi-l smulse jos. Stinse apoi lumina electrică; gândea că lumina l-ar împiedica să doarmă. Luminii strălucitoare a lămpilor, îi urmă o licărire palidă şi fantomatică ce venea din grădină şi care-i readuse întrucâtva mai multă luciditate. Se înapoie la divan, îşi pregăti un brandy cu sifon pe care-l sorbi dintr-o înghiţitură şi, aproape imediat, adormi din nou.

Când se trezi era aproape ziuă. Îi era grozav de cald. Deschise o fereastră şi, aplecat în afară, aspiră cu putere aerul curat şi răcoros al dimineţii. Atunci zări pe cineva care, aproape sub fereastra la care se găsea el, străbătea grădina şi, aplecându-se din când în când, culegea câte o floare pe care-şi pusese ochii. În felul acesta, îşi făcuse de-acum un buchet destul de mare

— He!!! Tu, ăl de colo! strigă Elson. Ce dracu cotrobăieşti prin grădină?

Străinul, care nu dăduse nici un răspuns, o porni în goană şi dispăru.

— Stai, că pun eu mâna pe tine! urlă Elson ca scos din fire.

Dar atunci, din păduricea învecinată, unde se furişase omul cel cu buchetul, se auziră răsunând cuvintele unui cântec:

Regele Maur pe calu-i aleargă
Prin mândra cetate a Grenadei...
Ay de mi Alhama!...

Elson, pălind dintr-odată, rămase nemişcat. Mâinile-i erau crispate pe marginea ferestrei şi ochi-i rătăciţi, înspăimântaţi, priveau ţintă spre fundul grădinii.

— ...Ay de mi Albania...

Refrenul se pierdea în depărtare, dar Elson nu-l mai auzea. Zdreanţă tremurândă, prăbuşit la pământ, bâlbâia blesteme şi rugăciuni, se cutremura de groază, deoarece auzise vocea unui mort.

Era totuşi cineva, în umbra casei, pe care acest cântec păruse, din contra, că-l reînsufleţeşte.

Sooper, căci el era, alergă ca un glonţ la şosea şi sări pe motocicletă, ale cărei explozii, asemenea unor bubuituri de tun, treziră curând ecourile adormite ale câmpiei înconjurătoare.

Vagabondul, văzându-se urmărit, străbătu alergând un câmp şi se înfundă într-o pădurice deasă. Buchetul îl ţinea mereu în mână. Cum detectivul se apropie din ce în ce de el, se strădui să alerge în zig-zag, sări peste un şanţ larg şi o porni peste câmpie. Nu ştia că aceasta era străbătută de un drum de căruţe, şi o află mult prea târziu; adică în momentul când Sooper, sărind de pe motocicletă, îl apucă de mijloc şi-l trânti în iarbă.

— Fii liniştit, amice! îl sfătui poliţistul.

Vagabondul privi la el cu un surâs curios.

— Mi-e teamă că v-am provocat multă bătaie de cap, murmură el încetişor.

Felul lui de a vorbi, precum şi accentul, erau ale unui american cult; şi Sooper nu era de loc mirat de acest lucru.

— Nici un fel de bătaie de cap, răspunse el vesel. Te poţi ţine pe picioare?

Vagabondul se ridică cu chiu cu vai; picioarele-i tremurau.

— Cred că ai face bine să mă urmezi până la postul de poliţie şi să iei ceva în gură, îşi dădu Sooper cu părerea, şi celălalt îl ascultă fără codire.

Cum mergeau încetişor în direcţia oraşului, detectivul expuse cu multă vervă satisfacţia-i interioară:

— Nu mai departe decât acum vreo săptămână, probabil că te-aş fi bătut; o mărturisesc sincer. Credeam că eşti un tip obişnuit.

— Nu sunt de loc un tip obişnuit, răspunse vagabondul, foarte simplu.

— Sunt convins de asta, spuse Sooper. Foarte exact, domnule! M-am ocupat foarte mult de dumneata. Am formulat sumedenie de teorii cu privire la persoana dumitale; şi acuma sunt absolut sigur că ştiu cine eşti. Îţi cunosc chiar şi numele.

Vagabondul surâse.

— Am atâtea nume, spuse el, că aş vrea să ştiu şi eu care este cel adevărat.

— Ei bine, am să ţi-l spun eu, îi răspunse Sooper. În numele logicii, a teoriilor şi deducţiilor mele, îţi declar că eşti John Kenneth Leigh, de la Tezaurul Statelor Unite!

Capitolul XVII

UN ATENTAT

Gordon Cardew puse compasul pe masă, îşi scoase ochelarii şi, cu gura căscată, îşi privi musafirul. Sooper, după ce produsese înmărmurirea dorită, nu voi să-l mai lase pe bătrânul notar în nedumerire.

— Dar... după câte auzisem, parcă reieşea că tatăl acestei copile a fost ucis în timpul războiului!

— Trăieşte, repetă detectivul. Se află actualmente într-o clinică, unde primeşte îngrijirile necesare.

Privirea lui Cardew trecea de la Sooper la hârtiile ce stau întinse pe masa-i de lucru, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă noutatea aflată era într-adevăr atât de extraordinară încât să justifice o întrerupere a ocupaţiilor lui.

— Asta mă bucură foarte mult, spuse el în cele din urmă, foarte mult.

— Nu mai încape nici o îndoială, urmă Sooper, că el este acela pe care l-am auzit cântând în noaptea crimei. Bănuisem că trebuia să locuiască printr-una din văgăunile de pe râpa de la

malul mării, şi că urca acolo cu ajutorul unei scări pe care, în urmă, o trăgea după el. Această ipoteză, confirmată prin însăşi spusele sale...

— Vagabondul? exclamă Cardew. Nu cumva acela care se afla în grădină, atunci când luaserăm masa cu toţii laolaltă?

Sooper făcu din cap un semn de confirmare.

— Se poate? Tatăl domnişoarei Leigh... un vagabond? E de necrezut!

Această idee părea că-l afectează enorm.

— Da, da, spuse detectivul, un vagabond. Şi se comporta, de altfel, exact ca un asemenea individ, dând târcoale încoace şi-ncolo şterpelind când una când alta. Cu toată starea lui, pare să-şi reamintească locul unde a trăit şi se teme, în concepţia lui primitivă a lucrurilor şi faptelor, ca fiica lui să nu sufere de foame. Acesta este motivul pentru care fură ouă, cartofi, şi le depune la uşa casei unde locuia pe vremuri împreună cu Elfa. Ba câte odată, îi aducea chiar şi flori.

— Aşadar... este anormal? întrebă Cardew.

— Este... şi nu este, fu răspunsul foarte curios al poliţistului. Medicii sunt de părere că a suferit o fractură a bazei craniului şi că o fărâmă de os apasă asupra creierului. Pe ţeastă se vede o cicatrice de zece centimetri. Mai mult ca sigur a primit o lovitură de ciomag sau chiar de secure.

Dus pe gânduri, Cardew privea înspre tavan.

— Poate... vreo schijă de obuz, îşi dădu el cu părerea. Am auzit vorbindu-se de multe cazuri asemănătoare.

— Îl cunoşti oare pe sergentul meu? îl întrebă dintr-odată Sooper fără nici o legătură, aşa cum îi era obiceiul.

— Pe Lattimer? Da. A fost de mai multe ori pe aci, răspunse Cardew foarte mirat.

— Nu l-ai găsit cumva puţintel cam prea... intim?

Înainte să răspundă, Cardew se codi.

— Nu... şi în orice caz, mă întreb dacă ar fi gentil din parte-mi să vorbesc în această privinţă cu superiorul lui, dar...

— Dar?

— Ei bine,... într-una din zile, mi-a dat a înţelege că ar dori să-i împrumut nişte bani.

— Şi... i-ai împrumutat?

— Nu. Nu ştiam ce să fac, şi eram foarte încurcat din cauza asta. Nu te aştepţi la asemenea cereri din partea unui ofiţer de poliţie.

Urmă un răstimp de tăcere.

— Şi... unde este acum vagabondul? întrebă Cardew.

— D-l John-Kenneth Leigh, de la Serviciul Tezaurului Statelor Unite, accentua detectivul, se află, în momentul de faţă, într-o clinică.

— Şi fiică-sa?

— Domnişoara Elfa Henrietta Leigh este lângă tatăl său. Şi încearcă să-i redeştepte memoria. El însă, nu face toată ziua altceva decât să cânte într-una acel cântec curios în care este vorba de un rege Maur care-şi prezintă caii săi la Alhambra,... sau cam aşa ceva. Este, fără îndoială, cântecul său favorit şi, într-o zi când făcusem o vizită fiicei sale, am văzut notele acestui cântec pe pian. Mai erau acolo şi o mulţime de cărţi despre Spania şi... asta a fost originea deducţiilor mele. Iar acum, domnule Cardew, am onoarea să te salut!

Sooper merse apoi la sanatoriul din Weymouth, unde era internat Leigh.

— Doarme acuma, îi spuse Elfa.

În numai câteva zile, tânăra fată, se schimbase cu totul. Obrajii-i deveniseră mai trandafirii şi ochii-i străluceau puternic.

— Te-a recunoscut? întrebă Sooper.

Ea dădu din cap.

— Încă nu. Dar sunt atât de fericită... să-l regăsesc după şase ani, nu este oare ceva minunat, Sooper?

— Eu l-am dibuit, spuse în glumă detectivul.

Ea luă în mânuţele-i trandafirii, palma lui cea mare, şi o strânse cu multă afecţiune.

— Ştiu... răspunse ea cu voce dulce şi înfocată. Nimeni altul decât dumneata n-ar fi avut ideea să stabilească vreo legătură între cântec şi tăticu. Ceea ce este curios, e că l-am auzit şi eu în noaptea când treceam pe lângă malul mării. Mi se părea însă că visez.

— Nu ştiai nimic de existenţa unui vagabond care cântă nişte cântece spanioleşti?

Ea dădu din nou din cap.

— Nu, spuse ea. Dac-aş fi ştiut aşa ceva, m-aş fi gândit imediat la tăticu, deşi îl credeam mort. Ceea ce nu pot înţelege, este de ce nu s-a dat pe faţă. De ce se ascunde el de mai bine de şase ani.

Într-un zâmbet fioros, ameninţător, Sooper îşi arătă dinţii.

— Asta este întrebarea care mi-o pun şi eu de multă vreme, răspunse el. Şi am stabilit de-acum o sumedenie de teorii în această privinţă.

La oarecare depărtare de clinică, era locuinţa celebrului chirurg căruia Sooper, pe răspundere proprie, îi ceruse examinarea lui Leigh. Avu deosebitul noroc să-l găsească acasă. Marele practician se arătă foarte optimist.

— Când credeţi să-l puteţi opera? îl întrebă detectivul.

— Pentru moment n-aş putea preciza. Bolnavul nostru nu este încă în stare să suporte o operaţie atât de dificilă. Trebuie, în primul rând, să căutăm a-i da noi puteri.

— Faceţi, domnule Doctor, aşa ca să fie cât mai curând posibil; în aşa fel ca afacerea să nu fie lăsată pentru sesiunea din octombrie. Trebuie s-o trecem neapărat în iunie. În felul acesta, vinovaţii vor putea fi spânzuraţi cel mai târziu în iulie. Nu mi-a plăcut niciodată să plec în vacanţă atâta timp cât omul meu nu este mort.

Îl lăsă pe chirurg foarte intrigat şi întrebându-se dacă nu avusese cumva de-a face cu un om beat.

După aceasta se îndreptă spre comisariatul din Marylebone Lane. Mai avea de dat încă anumite instrucţiuni sergentului de serviciu de acolo.

— Este neapărată nevoie ca unul din oamenii dumneavoastră să supravegheze în timpul zilei numărul 59 din strada Weymouth, iar altul în timpul nopţii, explică el. În casa aceea se află un membru al ambasadei Statelor Unite, un anume Ligh. Iată şi lista persoanelor care în nici un caz nu trebuie să fie admise să-l vadă.

Depuse pe birou o foaie de hârtie.

— Am atras atenţia directoarei clinicii că, sub nici un motiv, pacientul nu are voie să mănânce orice ar fi care nu vine din bucătăria lor. Cât despre oamenii dumitale, vor avea de asemenea grijă ca nimeni, dar absolut nimeni, să nu intre în casă după ce se lasă noaptea.

Sooper îşi luă ziua bună de la sergent şi se urcă pe motocicleta lui, care între timp fusese obiectul unei minunări extreme din partea tinerilor poliţişti. Cu ajutorul acestei maşini faimoase, care

băgă încă odată spaima în mijlocul populaţiei, se înapoie la cartierul său general.

Lattimer îl încunoştinţă de rezultatul investigaţiilor sale la Pawsey.

— Am urmat pe o întindere de şase kilometri drumul care înconjoară Pawsey în spre sud. Într-adevăr, o maşină nu ar fi putut să treacă pe acolo. Este mult prea strâmt pe alocuri, cu povârnişuri de o parte şi alta. Mai mult decât atâta. În două locuri este întrerupt prin nişte bariere foarte dese. Aşa cum aţi bănuit-o, drumul dă în şoseaua spre Londra, la Lewes.

— Aşa cum am ştiut-o, îl îndreptă Sooper. Prin urmare, o maşină nu ar fi putut trece pe acolo? Cu atât mai bine, cu atât mai bine...

— Dar... credeam din contra că speraţi...

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine... fu tot ceea ce răspunse detectivul.

Şi, cum Lattimer voia să se retragă, spuse:

— După câte mi s-a spus, îi merge mai bine lui Elson.

— Dar nici habar n-aveam că-i suferind, spuse Lattimer pe un ton indiferent.

Locuinţa lui Sooper, era o vilă mititică, alături de secţia de poliţie. Era compusă dintr-o grădină microscopică şi dintr-un parter format din două camere de culcare şi un salon. În spatele vilei era un câmp minuscul, unde trăiau câteva găini Orpington, superbe, cu penele aurii. Aceste păsări, cu caracter aventuros, nu cunoşteau nici un fel de hotare; se hrăneau pe seama vecinilor, şi nu se înapoiau acasă decât ca să doarmă. Prestigiul exercitat însă de către personalitatea superintendentului Minter era totuşi atât de mare, încât prea puţini erau acei proprietari care îndrăzneau să se plângă de incursiunile găinilor la ei. Din contră,

existau mulţime de pomanagii de cu totul altă speţă, care nu respectau nici pe Sooper şi nici găinile sale. Formele lor oacheşe şi mlădioase ieşeau pe-nserate de după dealuri şi urcau viclene spre curtea de păsări. Descoperind drumul pe care vulpile îl luau în timpul expediţiilor lor nocturne, Sooper făcuse el singur un fel de tun mititel cu arc; foarte rudimentar, e adevărat, dar care-l mulţumea pe deplin. De îndată ce hoţul de păsări trăgea de momeală, aceasta dădea drumul unui ac ce punea în mişcare sistemul de descărcare. Încărcătura de alice pornea drept, în direcţia momelii, cu alte cuvinte în aceea a hoţului.

Era de-acum noapte, când Sooper se îndreptă spre hangarul unde-şi ţinea motocicleta, cu intenţia de a-i curăţa carburatorul.

Cu toată vederea-i excelentă, avea obiceiul să se călăuzească până la hangar urmând cu mâna un fir electric, flexibil, care se afla întins la doi metri deasupra pământului şi care ducea curentul din casă până la garaj.

Ridicând mâna ca să se apuce de el, se plecă la pământ, gândind că firul căzuse poate pe jos. Într-adevăr, îl găsi imediat. Un fir electric, căzut pe jos, asta nu prezintă în sine nimic extraordinar...

Detectivul reintră totuşi în vilă, ducând cu sine capătul rupt al firului, şi-l examină la lumina lămpii. Firul fusese tăiat; urma cleştelui era foarte clară.

— Interesant!... murmură încet Sooper.

Ceea ce era sigur, era că aceasta nu putea fi opera unui glumeţ. Nu se glumea de loc cu Sooper.

Merse în camera de culcare şi luă de acolo un revolver Colt, model mare, precum şi o lampă de buzunar. După aceea ieşi din casă şi, tăcut, merse cu paşi uşori în spre garaj. În tăcerea nopţii nu se auzea niciun zgomot, afară doar, din timp în timp, cloncănitul îndepărtat şi somnoros al vreunei găini.

Încetişor, cu multă băgare de seamă, puse mâna pe clanţă şi o apăsă. Deschise apoi brusc uşa, având grijă să se adăpostească în dosul ei. Imediat avu loc o detunătură asurzitoare urmată de un zgomot de geamuri sparte. După ce se răspândi fumul, Sooper pătrunse în hangar şi zări acolo, pe jos, tunul său cel mititel, având ţeava îndreptată spre uşă. În orice caz, nu el fusese acela care-l aranjase astfel; precum nici nu legase detectorul de uşă cu ajutorul unei frânghii. Ultima dată când văzuse tunul, era la vreo sută de metri departe de vilă, între două mărăcinişuri, unde-l aşezase el însuşi.

Cineva îl strigă pe nume. Străbătu curtea şi deschise poarta. Era Lattimer.

— Ce înseamnă asta? spuse mirat detectivul. Te credeam de-acum în pat.

— Am auzit o explozie; ce s-a întâmplat? Era prea de aproape ca să vină de la tunuleţ.

Lattimer părea foarte agitat.

— Intră, îi spuse Sooper. Iată o ocazie excelentă, pentru un detectiv de şcoală nouă, ca să studieze la faţa locului relaţiile dintre cauză şi efect.

— Nu s-a întâmplat nimic rău? întrebă Lattimer, fără să şi poată reveni în fire.

— Trei geamuri sparte şi douăzeci şi cinci de găini de rasă deşteptate la o oră nepotrivită. Asta-i totul.

Un nor de fum mai plana încă în spatele casei, plin de mirosul acru, dar deloc neplăcut, al prafului de puşcă. Lattimer îl urmă pe şef în garaj.

— De ce ai băgat tunul aci! întrebă el.

Sooper făcu o mutră nerăbdătoare.

— Iac-aşa, spuse el pe un ton sarcastic. Am încercat să mă sinucid. Mi-a venit aşa, subit, o idee.

În timpul acesta, examină gura încă fumegândă a tunului.

— Extraordinar, ce îndrăzneală! îşi dădu el cu părerea. Ăsta zic şi eu că nu doarme prea mult.

— Cine? întrebă repede Lattimer.

— Tipul care a avut amabilitatea să organizeze toată treaba asta. Cu siguranţă că trăieşte acum nişte momente cu adevărat îngrozitoare. Ştia că, înainte de a pătrunde în hangar, voi aprinde lumina electrică; prevăzuse aşadar că voi putea zări prin geam tunul la timp şi, în consecinţă, a tăiat firul. E tare nostim acest Big Foot. Dar.... ascultă Lattimer: cum se face că nu dormi încă? insistă detectivul.

— Mi-a fost imposibil. Mă plimbam, fumând, pe drum; când deodată auzii detunătura. Hotărât, şefule, afacerea asta mă face nespus de nervos.

— Eşti mult prea sensibil, îi răspunse Sooper.

Se înapoie spre vilă urmat de sergent.

— Mergi de te culcă, băiete. Ai să-ţi pierzi culorile din obraji!

Aşteptă până ce Lattimer intrase în locuinţa lui şi se înapoie în spatele casei. Cu lampa în mână, cercetă timp îndelungat pământul. Erau vreo douăsprezece locuri pe unde rău-făcătorul ar fi putut pătrunde; nu se zărea însă nici o urmă care să-i fi arătat trecerea. Pământul era uscat, îndesat şi tare.

În după amiaza zilei următoare, Sooper, însoţit de către sergentul său, luau ceaiul la Jim Ferraby, când se anunţă Gordon Cardew.

— În sfârşit, mi-am pus teoria la punct, declară el, şi cred că deţin în sfârşit, cheia misterului. Aşa dar, voi începe.

Sooper scoase mai întâi un mormăit ciudat; apoi, adresându-se către Lattimer, îi spuse;

— Fii cât se poate de atent, fiule. Un ofiţer de poliţie, tânăr nu învaţă nici odată prea multe. Şi când îţi surâde norocul să poţi asculta expunerea teoriilor unui om cum este d. Cardew, trebuie să profiţi de ocazie. Din asta se poate să înveţi foarte multe, sau poate nimic; nu se poate şti. Şezi jos, aşadar, şi ascultă!

— După mărturisirea dumneavoastră, începu bătrânul notar, eraţi toţi trei, domnilor, ascunşi în marginea şoselei când sosi biata Hannah. Ea se opri în faţă la Beach-Cottage şi pătrunse înăuntru; dar zidul înconjurător v-a împiedicat să vedeţi ieşirea ei din maşină.

— Perfect adevărat, admise Sooper; după aceea, murmură: Iată o deducţie de care poţi fi mândru.

— Bun. Aşadar, părerea mea este că tot aşa n-aţi putut zări ieşind din Ford nici pe bărbatul care, fără ştirea guvernantei mele luase loc înăuntru. Se urcase acolo după ea şi se ascunsese, ghemuit în partea din dos a automobilului. De îndată ce Hannah deschisese uşa vilei, sări asupra ei, o îmbrânci în vestibul înăbuşindu-i strigătele, o trase în bucătărie, unde nu vom putea şti nici odată ce s-a petrecut. Îmbrăcă după aceea mantia şi pălăria victimei, ieşi din casă, o închise şi zăvorî uşa. Urcă apoi în maşină, luă drumul spre mare, până sus la râpă, îşi dezbrăcă pălăria şi mantila şi o porni pe jos spre locul unde-şi lăsase maşina lui; bine înţeles, o maşină mică. Atâta tot.

Detectivul, mirat la culme, privi ţintă spre bătrânul om al legii. Încetişor, se ridică de la locul său.

— Este una din teoriile cele mai remarcabile ce mi-a fost dat să aud până astăzi, spuse el în cele din urmă; şi Jim înţelese că detectivul nu glumea de loc. Mii de draci, continuă poliţistul, domnule Cardew, ai perfectă dreptate.

— Mulţumesc, spuse acesta foarte simplu.

În timp ce Jim îi ducea în maşina lui spre postul de poliţie, Sooper nu pronunţă un singur cuvânt. Abia când sosiră, spuse:

— Retrag tot ceea ce m-am exprimat despre Cardew... Dacă nu totul, dar multe din ele. Nu-i de loc prost omul ăsta. Şi mai ales, mi-a dat multă încredere în mine însumi, dovedindu-mi că eram mult mai inteligent decât el.

— Cum aşa? întrebă Jim, foarte mirat.

— El n-a găsit nimica referitor la Big Foot. Ori eu ştiu cine este Big Foot. Aş putea foarte bine să vă prezint lui, oricând aş voi.

— Asasinul?!?

— El însuşi.

— Îl cunoştea oare şi Hannah?

— Nu, domnule. Ea era de-acum moartă, înainte să vină el.

— Dar, Sooper, spuneai doar că a fost omorâtă de el!

— Perfect adevărat, fiule!

Capitolul XVIII

O PLĂCINTĂ CU CIREŞE

Privilegiul de care singur Sooper se bucura, fu extins şi asupra lui Jim; i se permise acestuia s-o vadă pe Elfa şi să se intereseze la ea de starea sănătăţii tatălui ei.

— Îi este bine, răspunse ea, atât de bine cât poate să-i fie în momentul de faţă. Ambasada americană se ocupă de noi cu cea mai mare bunăvoinţă şi, până la noi ordine, îmi face o pensie de aşa natură ca să nu mai fiu nevoită să-mi reiau lucrul la Cardew.

— L-ai mai revăzut?

— Nu, dar mi-a telefonat astăzi de dimineaţă. Era foarte drăguţ, deşi nu l-am putut înţelege prea bine ce vrea. Am impresia că este atât de absorbit de problema morţii domnişoarei Shaw, încât aceasta îl împiedică cu totul să se ocupe de mine. E totuşi un om foarte de ispravă.

— Cine... Cardew? şi Jim surâse. Cunosc pe cineva care nu este de loc de părerea dumitale.

— Sooper! dar e de la sine înţeles. Cum vrei oare ca Sooper să fie de aceeaşi părere cu indiferent oricine ar fi! Şi el este un om foarte de ispravă, dar vei admite că are un cap de fier.

În acest moment se auzi soneria telefonului şi tânăra fată desprinse receptorul. Cum auzi despre ce este vorba, încruntă din sprâncene.

— Nu, spuse ea imediat, n-am trimis nimic... Da, sunt absolut sigură. Nu i-o daţi. Sosesc şi eu îndată.

Puse receptorul la loc şi pe faţă i se răspândi o expresie de frică.

— Nu înţeleg, spuse ea. Directoarea clinicii mă întreabă dacă am trimis o plăcintă cu cireşe pentru tatăl meu. Eu n-am trimis nimica. A fost adusă de către un comisionar, împreună cu câteva rânduri din partea mea.

— Curios, foarte curios! observă Jim.

Şi, în timp ce tânăra fată se duse să se îmbrace, îi veni idea să-l cheme pe Sooper la telefon. Din fericire, acesta era la post.

— Spune-le, recomandă detectivul, să-mi păstreze plăcinta. După ce o conduci pe domnişoara Leigh la clinică, mă aştepţi în stradă. Dacă observi vreun tânăr care se interesează în mod special de prezenţa dumitale în faţa clinicii, ajunge să-i spui că mă aştepţi pe mine.

În felul acesta, Jim află că localul clinicii era supravegheat.

Când ajunseră acolo, directoarea îi introduse în birou, le arătă prăjitura suspectă precum şi cele câteva rânduri care fuseseră aduse în acelaşi timp.

— Ăsta nu e scrisul meu, spuse Elfa. Cine oare a putut să trimită plăcinta?

— Fără îndoială că vreun prieten care o fi vrut să-ţi facă o surpriză, opină Jim, dar Elfa înţelesese prea bine ce se petrecea.

— Trebuie să vină şi Sooper? întrebă ea.

— Da, în câteva minute.

Conform instrucţiunilor primite de la detectiv, Ferraby se duse să-l aştepte afară în stradă. Nici nu apucase bine să facă vreo câţiva paşi, că se şi pomeni cu unul care trecu drumul la el şi-i ceru, fără multă vorbă, să se legitimeze. Îi cercetă actele timp îndelungat, întrucât poliţiştii sunt în genere foarte sceptici, când deodată se auzi un zgomot infernal de mitralieră care precedă apariţia lui Sooper călare pe faimoasa-i motocicletă.

— Am mers cu şaptezeci şi cinci prin Barnes Common! anunţă el victorios cu un zâmbet deschis şi nelegal. Poliţistul de la întretăierea liniilor de tramvai ar fi avut mare poftă să mă aresteze. Dar ţi-ai găsit! Cred că i-ar fi fost mult mai uşor să pună mâna pe o rază de lumină.

Sprijinindu-şi maşina de marginea trotuarului, continuă:

— Hai, vino cu mine, Ferraby.

Pătrunseră în clinică şi prăjitura fu adusă imediat detectivului spre examinare.

— Pare minunată, îşi dădu el cu părerea. Dacă nu ai nimic împotrivă, domnişoară, am s-o iau cu mine. Poate că ştii, din întâmplare, de unde venea comisionarul?

— Mi-a spus că de la Trafalgar Square, răspunse directoarea.

Depuseră plăcinta la comisariatul cel mai apropiat, unde Sooper dădu instrucţiuni să fie trimisă laboratorului Public, în cutie sigilată, spre examinare.

— Regret foarte mult că nu ştiu unde să-l găsesc acum pe Lattimer, spuse detectivul. El este adevăratul tip pe care aş fi vrut să-l pun pe urma comisionarului, care trebuie să fie un fel de vagabond plătit de către trimiţător. Lattimer posedă un fel de afinitate specială cu toţi cei cărora nu le place să lucreze.

Sooper tăcu dintr-odată, părând foarte absorbit.

— Domnule Ferraby, spuse el după câteva minute de tăcere, nu ştiu de ce mi-a venit poftă, aşa, deodată, să mă întorc la secţia mea de poliţie într-o maşină confortabilă. Nu îndrăznesc oare prea mult, dacă ţi-aş cere să mă conduci în maşina dumitale?

— Cu cea mai mare plăcere. Maşina mea este garată foarte aproape de aci. Aşteaptă numai câteva minute.

Chiar aşa procedă. Cât despre motocicleta detectivului, o aşezară în spatele scaunelor din faţă.

— Curios cum ne mai vin şi ideile astea. De obicei, totul se petrece numai noaptea. Astfel, noaptea trecută mi-a venit una, care m-a bucurat grozav.

De altfel, poliţistul refuză categoric să împărtăşească această bucurie cu tânărul procuror.

Parcursul fu cât se poate de repede şi lipsit de orice fel de incidente.

— Intră, îi zise Sooper. Nu am intenţia să te reţin prea mult, dar s-ar putea să fie ceva nou.

Într-adevăr, noutăţi nu lipseau. Sergentul de serviciu raportă că primise vizita unui motociclist.

— Declarase că s-au tras asupra lui două focuri de armă, cam la vreo mie şi cinci, sute de metri distantă de vilă în direcţia Londrei.

Sooper răsuflă vesel şi uşurat.

— Sper că nu l-or fi nimerit, aud? Aş fi pariat pe orice. Probabil că era o maşină care nu lua mai mult de patruzeci pe oră; şi asta i-a indus în eroare. Eu, pe maşina mea voinică, la optzeci pe oră, cu siguranţă că aş fi intrat la apă.

— Dumneata? întrebă Jim foarte mirat. Au tras... credeau că trag asupra dumitale?

— Poţi foarte liniştit să pariezi că da, răspunse calm Sooper.

Acum înţelegea Ferraby, de ce voise detectivul să facă drumul de înapoiere cu maşina; atentatul din noaptea precedentă îl pusese în gardă. Era mai mult ca sigur că zgomotul infernal al motocicletei sale, i-ar fi semnalat prezenţa cu mult înainte de ivirea lui pe şosea. (Se află mai târziu, că motociclistul care fusese atacat avea şi el o maşină tot atât de zgomotoasă).

— De acum încolo, declară Sooper plin de filozofie, mă aştept la orice. Ar face însă bine să se cam grăbească.

Exact în acelaşi moment, un om aşezat pe marginea şoselei, între două tufe de mărăcini, având în mână un revolver de calibru mare, se mira nespus că nu-l vede pe Sooper revenind, şi-şi pierdea răbdarea.

Capitolul XIX

FUMUL DIN HILLBROW[5]

Lui Jim Ferraby i s-a părut cel mai firesc lucru din lume să sune dimineaţa la Cubitt Street, să aştepte să coboare fata şi să o conducă pe distanţa mult prea scurtă care despărţea Cubitt Street de Weymouth Street. Nu avea scuza că era în drumul său; de fapt, era atât de departe de drumul său, încât îi dubla călătoria. Acest aspect al serviciului său i-a fost semnalat în prima dimineaţă şi a fost accentuat seara, când a chemat-o la Weymouth Street. Domnul Leigh avusese o zi bună, dormind aproape tot timpul.

Asistenta medicală a raportat că noaptea era cel mai treaz.

— Probabil că a căpătat obiceiul de a dormi ziua şi de a se deplasa în întuneric, a spus ea. Am impresia că m-a recunoscut în această după-amiază. Arăta atât de nedumerit, ca şi cum ar fi încercat să îşi amintească ceva sau pe cineva. Chiar înainte să ies, m-a întrebat dacă nu aş putea să-l duc la mare. A spus că vrea să

[5] *Capitolul XIX – Smoke from HillBrow* este tradus de *hunyade*.

aibă grijă de „trei” şi „patru”. Potrivit matroanei, el i-a făcut aceeaşi cerere aseară. Cine sunt „trei” şi „patru”?”

Jim clătină din cap.

— Trebuie să-i transmit această informaţie lui Sooper. L-aţi văzut pe doctor?

Îl intervievase pe chirurg, iar operaţia fusese fixată pentru sâmbătă. El făcuse anumite teste şi era convins că Leigh putea fi readusă la starea normală de sănătate.

Prima ei întrebare în acea dimineaţă fusese despre prăjitură, iar Jim îi răspunsese cu uşurinţă că analistul nu descoperise niciun semn de otravă. Ea nu părea convinsă. Pe drumul de întoarcere spre Cubitt Street a întrebat din nou.

— Am vorbit cu Sooper şi mi-a spus că nu a fost otrăvită, a asigurat-o el, dar scepticismul Elfei Leigh nu a fost risipit.

— M-am întrebat astăzi dacă tata a fost martor la crimă sau dacă îl cunoştea pe ucigaş, a spus ea. Astăzi, la prânz, m-am dus la King's Bench Walk şi l-am văzut pe domnul Cardew, iar el este destul de sigur că, dacă tatăl a fost într-adevăr atacat aseară, a fost pentru că a văzut lucruri întâmplându-se la cabană. Tata locuia într-o peşteră din faţa Beach Cottage, ştii asta, desigur? Sooper mi-a spus în această dimineaţă că peştera a fost explorată de poliţie şi că există dovezi că a locuit acolo ani de zile. Obişnuia să coboare noaptea pe stâncă pe o scară de frânghie şi să urce înainte de ivirea zorilor, trăgând scara după el. Era atât de albă de cretă, încât domnul Minter a spus că ar fi putut scăpa din vedere, chiar şi ziua.

— L-aţi văzut pe Sooper, atunci?

Se pare că Sooper făcuse o vizită foarte scurtă pe Weymouth Street, dar, cu oarecare îndemânare, evitase să discute despre raportul analistului cu privire la patiserie.

După ce Jim a lăsat-o la uşa casei ei, a zăbovit o vreme, aşteptând invitaţia de a intra.

— Voi fi neospitalieră şi te voi lăsa să pleci acasă fără o ceaşcă de ceai”, a spus ea. Sunt îngrozitor de obosită.

El a insistat din nou asupra valorii recuperatorii a unui ceai în parc, cu o fanfară a Gărzii cântând. Ea nu a acceptat nici măcar această cerere.

— Mi-aş dori să se termine totul, a spus ea. Am un sentiment... un sentiment atât de oribil de pericol... ca şi cum ceva teribil urma să se întâmple.

— Vorbeşti de parcă ai fi un subiect perfect pentru un ceai în parc, a spus Jim ademenitor, dar ea şi-a luat rămas bun zâmbind şi uşa s-a închis peste ea.

Jim nu mai ştia ce să facă. Se lăsase liber pentru seara aceasta şi, deşi acasă îl aştepta o slujbă, numai gândul la ea îi producea un fel de greaţă mentală. Era o seară frumoasă; nu se simţea înclinat spre o cină solitară şi, mecanic, şi-a îndreptat maşina spre vest. Prima lui înclinaţie a fost să îl viziteze pe Sooper, dar când a ajuns a constatat că demnul domn plecase spre o destinaţie necunoscută. Chiar şi Lattimer era invizibil. Jim a trimis maşina în susul dealului, la Barley Stack, şi a avut satisfacţia de a-l surprinde pe criminologul amator, care se plimba pe gazon, cu mâinile împreunate la spate, cu fruntea înaltă ondulată de gânduri.

La sunetul motorului care vâjâia, el se întoarse şi flutură o mână veselă.

— Dacă există un om pe care voiam să-l întâlnesc în seara asta, acela eşti tu, deşi nu am un motiv anume în afară de... ei bine, presupun că sufăr din cauza reacţiei la moartea bietei Hannah. Încă mi se pare atât de ireal că în fiecare minut mă aştept să-i aud vocea dominatoare.

A ezitat...

— Nu vreau să fiu nepoliticos... biata Hannah! a suspinat greu. Servitorii, îmi pare rău să spun, nu arată cantitatea de tristeţe la care te-ai fi aşteptat pentru o stăpână cu sarcini grele. Hannah era dură, dar, pe de altă parte, era mult bine în ea pe care nimeni nu-l înţelegea.

Păşiseră până la capătul îndepărtat al peluzei, de-a lungul parcelei mai mici de iarbă care curgea în unghi drept, iar de aici aveau o priveliişte spre Hill Brow. *Era ceva sinistru în casa aceea mare şi roşie*, se gândi Jim. Apoi auzi o exclamaţie din partea însoţitorului său.

— Este o seară destul de caldă pentru focuri, nu-i aşa?, a întrebat el.

Dintr-unul dintre coşurile înalte pseudo-elizabetane ieşea un nor de fum alb.

— Se întâmplă să ştiu – spuse încet domnul Cardew –, că acel coş de fum face legătura cu cuptorul lui Elson. Acum, de ce naiba şi-a aprins el cuptorul într-o noapte ca asta?

Cei doi bărbaţi au rămas în tăcere, urmărind fenomenul ciudat. Evident, cuptorul era alimentat foarte neîncetat, pentru că fumul nu scădea în volum.

— Poate că ard deşeuri din grădină”, a sugerat Jim.

Domnul Cardew clătină din cap.

— Există un incinerator în incintă pentru acest scop. În plus, în această perioadă a anului totul este atât de verde, iar frunzele nu au început să cadă.

Jim privea coşul de fum, nefiind foarte sigur în mintea lui dacă spectacolul era atât de remarcabil pe cât credea avocatul.

— Poate că face o curăţenie de hârtii vechi, a sugerat el. Eu am o astfel de nevoie o dată pe an şi nu mă opresc niciodată să mă gândesc dacă este vremea potrivită.

Domnul Cardew a zâmbit misterios.

— Nu-l cunosc foarte bine pe prietenul nostru, a spus el, dar nu mi s-a părut niciodată a fi un om cu o minte ordonată – mă întreb ce arde?

Se uită în jur şi îl chemă pe grădinarul cu faţă morocănoasă pe care Jim îl văzuse într-o vizită anterioară.

— Vreau să-i duci un bilet domnului Elson, a spus el, şi a dispărut în casă pentru a-l scrie.

După ce bărbatul a plecat să-şi facă treaba, Cardew i-a explicat planul său subtil.

— L-am rugat pe Elson să vină mâine la cină, a spus el. Nu că aş vrea eu! Dar am o idee, când Frederick va ajunge la Hill Brow, îl va găsi pe Elson singur în casă.

— Ceea ce va dovedi...? a întrebat Jim.

— Nu va dovedi nimic, cu excepţia faptului că, dintr-un motiv foarte presant, Elson şi-a alungat servitorii în timp ce el se deda la această orgie de *incinerare*, a spus Cardew. Şi acum aş vrea să-ţi arăt ceva foarte interesant.

Jim l-a urmat în birou şi a ghicit ce era acel „ceva”, când a văzut un obiect voluminos pe masa bibliotecii. Era acoperit cu foi de hârtie, iar acestea au fost îndepărtate de domnul Cardew, dezvăluind o machetă perfectă a Beach Cottage.

— Am pus-o să fie construită de un machetator în douăzeci şi patru de ore, spuse el, cu o mândrie pardonabilă. Acoperişul se desprinde – l-a ridicat în timp ce vorbea, dezvăluind micile camere de dedesubt.

— Bărbatul nu a obţinut colorarea, dar asta nu este important; şi a trebuit să mă bazez pe memoria mea pentru poziţia diferitelor articole de mobilier. Aceasta, – a spus domnul Cardew, indicând un spaţiu cu un suport de pix –, este bucătăria.

Modelul este desenat la scară; veţi observa zăvoarele de pe uşa din spate. Iar aici este sertarul.

El a dat la o parte un mic panou şi a arătat legătura dintre bucătărie şi sala de mese.

— Acum, iată un fapt remarcabil, a spus el impresionant; din momentul în care Hannah Shaw a intrat în casă până când ea, sau altcineva, a ieşit, a trecut considerabil mai puţin de cinci minute. Este clar că ea sau ei s-au dus imediat în bucătărie – de ce?

— Pentru a lua scrisoarea, a spus Jim, iar Cardew a rămas cu gura căscată la el.

— Scrisoarea! ţipă el. Ce vrei să spui prin scrisoare?

— Era o scrisoare adresată medicului legist din West Sussex. Sooper a găsit plicul şi o cărămidă liberă în bucătărie, imediat sub masă, unde acest document fusese evident ascuns.

Neliniştea domnului Cardew a fost comică.

— O scrisoare?, a spus el. Asta nu a ieşit la iveală la anchetă. Asta îmi dă peste cap teoria într-o măsură foarte considerabilă. Mi-aş dori din suflet ca bătrânul să nu fie atât de infernal de reticent!

— Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun deloc despre plic, a spus Jim.

Domnul Cardew s-a aşezat şi a privit modelul cu tristeţe.

— S-ar putea să se potrivească, a spus el în cele din urmă, dar o parte din încredere îi dispăruse din ton. Nu am permis să existe un alt motiv pentru crimă, a spus el. Plicul era adresat medicului legist; se sugerează că acesta a fost un caz de sinucidere?

— Nici măcar Sooper nu ar sugera asta, zâmbi Jim.

Deja se învinovăţea pentru că îi trădase rivalului misterul lui Sooper.

— E ciudat că mi-a venit ideea de sinucidere, dar, desigur, nu s-a găsit nicio armă şi asta o face imposibilă.

— Pe lângă asta, uşile erau încuiate pe dinafară, sugeră Jim, iar Cardew dădu din cap.

— Da, trebuie să o iau de la capăt. Dar sunt hotărât să găsesc o explicaţie. Îl respect pe superintendentul Minter, care lucrează pe ceea ce aş descrie ca fiind metoda regulii de bază, care cu siguranţă produce rezultate aproximativ bune. Dar sunt convins că acesta nu este un caz în care sistemul regulii empirice poate fi aplicat cu succes.

A luat un dosar din dulapul său şi a întors foile, iar Jim a fost uimit de *metoda* acestui investigator. O pagină era acoperită cu ore şi măsurători. Pe o alta era un plan aproximativ al malului mării, acoperit cu linii care indicau înălţimea mareei la anumite ore. Erau nenumărate fotografii nemontate, care arătau cabana din diferite unghiuri. Încă una era o hartă a Sussex-ului, peste care domnul Cardew mâzgălise cu cerneală roşie ceea ce Jim presupunea a fi posibilele căi de scăpare pe care le-ar fi putut urma criminalul. Examinau acestea când grădinarul se întoarse.

— I-am dat domnului Elson biletul dumneavoastră, domnule, a spus el.

— A răspuns el însuşi la uşă? a întrebat Cardew nerăbdător.

— Da, domnule; au trecut cinci minute până a venit. Cred că servitorii trebuie să fi ieşit.

Cardew se lăsă pe spate în scaun cu un zâmbet.

— Spune-mi Frederick, cum era îmbrăcat?. Şi ai observat dacă faţa şi mâinile domnului Elson erau – eh! – *normale*?

„*Normal*” era un cuvânt în afara vocabularului grădinarului.

— Erau negre, a spus el. Arătau ca şi cum ar fi măturat coşurile de fum. Avea doar pantalonii şi cămaşa pe el şi mi s-a părut foarte fierbinte.

Domnul Cardew a zâmbit din nou.

— Mulţumesc, Frederick, spuse el şi, când uşa se închise, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Jim.

— Se întâmplă ceva, a spus el. Am fost sigur de asta! Şi în ce măsură comportamentul său recent curios are legătură cu moartea bietei Hannah? Aminteşte-ţi, – îi flutură lui Jim suportul de stilou –, că o cunoştea pe Hannah şi că o întâlnise în secret. Ştiu din bârfele servitorilor care mi-au parvenit de la moartea ei că era o vizitatoare frecventă a Hill Brow. De fapt, de la acea tragedie, Elson nu a mai fost treaz. A băut mult înainte, dar acum a renunţat la orice constrângere. Două dintre menajere au plecat ieri, iar valetul său îl părăseşte săptămâna aceasta. Se plimbă noaptea prin casă şi a avut mai multe crize de teroare.

S-a ridicat şi a înlocuit acoperişul machetei, acoperindu-l cu grijă cu hârtie.

— Până acum investigaţiile mele au fost în zona abstractului. Acum mă voi aventura într-un domeniu nou, pentru care nici anii, nici fizicul meu nu mă califică.

— Cu alte cuvinte? spuse Jim.

— Cu alte cuvinte, am de gând să aflu secretul pe care îl deţine Hill Brow, a spus domnul Cardew.

Capitolul XX

AVERTISMENTUL

Sergentul Lattimer aşteptă până ce se lăsă noaptea, apoi o porni spre Hill Brow. Nu intră pe poarta cea mare, ci înconjură grădina şi se opri în faţa unei portiţe joase din zidul împrejmuitor şi prin care pătrundea de obicei în vila somptuoasă a lui Elson. De data aceasta Americanul nu era de faţă ca să-l aştepte; dar nici Lattimer nu avea nevoie de el. Cu mare băgare de seamă deschise poarta cu ajutorul unei cheiţe pe care o scoase din buzunar, pătrunse tăcut în grădină şi o închise apoi la loc. După o scurtă recunoaştere merse, fără cel mai mic zgomot, spre uşa de intrare în casă. Ajuns aci, nu sună şi nici nu bătu; ci luă din buzunar o hârtie care fără îndoială că era unsă cu clei pe dos, deoarece o aplică pe partea de sus a uşii unde se lipi numaidecât. După aceia se înapoie, ajunse în dosul vilei şi bătu încetişor cu degetul într-unul din geamuri. Cum acest semnal nu dăduse nici un rezultat, îl reînnoi cu ceva mai multă putere. Puţin după aceea auzi un scârţâit uşor, asemenea celui pe care-l face un scaun când

îl părăseşti şi imediat apăru la fereastră figura înspăimântată a Americanului; privirea lui căuta să răzbată întunericul.

— Dumneata eşti? întrebă Elson, morocănos.

— Da, fu singurul răspuns al sergentului; şi ai face bine să-ţi vâri revolverul la loc în buzunar. Nu-ţi vrea nimeni nici un rău.

Lattimer intră, închise perdelele şi, tolănindu-se pe un scaun, trase în spre el cutia cu ţigări.

— Sooper s-a dus la Londra, spuse el.

— Dar... poate să se ducă şi la dracu', mormăi celălalt supărat.

Se vedea cât de colo că băuse ceva cam prea mult. Cine nu-l mai văzuse de o săptămână, nu l-ar fi recunoscut. Mâinile-i tremurau fără încetare şi fălcile i se încleştau convulsiv.

— Sunt prea puţine locurile acelea unde Sooper nu s-ar duce dacă ar bănui măcar că poate găsi acolo pe cel pe care-l caută.

— Ar face mai bine, ţipă celălalt, dacă ar fi ceva mai atent la...

— Nu-i nevoie să zbieri aşa, spuse sergentul tacticos ridicând mâna cu un aer plictisit.

— Dar... mie nu poate să-mi facă nimic!

— Se poate ca părerea lui să fie cu totul alta, spuse Lattimer, muşcând nervos muştiucul ţigării sale. Nu poţi şti niciodată la ce se gândeşte omul ăsta. Azi de dimineaţă am ajuns să mă întreb dacă nu cumva mă bănuieşte şi pe mine. Mi-a ţinut ditai logos asupra avantajelor pe care un răufăcător le are dacă-şi vinde complicii.

Elson îşi umezi buzele cu limba.

— Nu ştiu ce legătură ar putea să aibă cele ce-mi spui, cu unul sau altul din noi doi, pronunţă el gânditor.

— Să nu ne apucăm să particularizăm, adaugă lenevos sergentul. O să trag o duşcă de whisky; cu ocazia asta o să-ţi rămână ţie mai puţin. Ai făcut un foc de bucurie în seara asta?

— Eu???... Nu ştiu ce vrei să spui!...

— Am zărit ieşind valuri de fum din coşul vilei. Şi... este cam prea cald afară ca să trebuiască aprins focul...

Elson rămase câtva timp dus pe gânduri, fără să răspundă.

— M-am lepădat de nişte vechituri netrebuincioase, explică el în cele din urmă.

Timp de câteva minute fumară în tăcere, apoi Latimer constată:

— Ai fost azi de dimineaţă la Londra?

Celălalt îl privi, bănuitor.

— Da, sunt scârbit de Hill Brow, spuse el. M-am dus să respir puţin aer curat la Londra. Ce rău vezi în asta?

— Ce fel de cabină ţi s-a dat?

Americanul tresări.

— C.P.R. este o Companie de Navigaţie foarte bună, urmă Lattimer. Nu cred să ai intenţia să debarci la New-York?!?

— Dar... cine ţi-a spus...

— Ghicisem eu de mult că ai de gând s-o tuleşti. Şi... bine înţeles, adăugă Lattimer, lăsând să pară nepăsător, asta mă cam stinghereşte. Nu-mi prea convine să văd cum dispare unul din izvoarele mele de venituri...

— Venituri? Înainte parcă le spuneai împrumuturi, rânji Elson. De altfel... mă întreb mereu de ce ţi-am dat într-una bani.

— Îţi sunt, doar, de folos, spuse Lattimer. Şi-ţi voi mai fi încă de folos, sâmbăta viitoare... Ţi-ar plăcea oare să se ştie că vrei să părăseşti ţara? Cred că, atunci când vei fi în siguranţă, în Canada....

— Peste tot sunt în siguranţă, exclamă Elson, înfuriat. Ţi-am spus-o şi ţi-o mai repet: Poliţia nu-mi poate face nimic!

— Mi-ai spus-o de atâtea ori, încât ai să mă faci s-o şi cred, spuse Lattimer râzând. Haide, Elson, să lăsăm gluma la o parte şi să fim oameni serioşi. Ce te zoreşte oare într-aşa un hal?

— Anglia asta mă oboseşte la culme. Mai ales de când a murit biata Hannah. Sistemul nervos mi se turbură. Spune-mi Lattimer, ce s-a întâmplat cu vagabondul acela?

— Ăla pe care l-a prins Sooper? Oh, este pe undeva la Londra. Dar de ce?

— Iacă, de aia... fără nici un motiv special, afirmă cu asprime Americanul. În dimineaţa zilei când fusese arestat, l-am zărit la mine în grădină; şi şoferul meu era pe şosea când i-a sărit Sooper în spate... Nu-i aşa că este nebun?

— Nebun? Da... cred; sau mai bine zis, aşa crede Sooper, nu n-am nici un drept să am vreo părere când şeful o are pe a lui.

— Ascultă, Lattimer.

Elson se plecă spre musafirul său şi vocea nu-i mai fu decât un simplu murmur:

— Dumneata, care cunoşti bine legile englezeşti..., ştii poate dacă se ţine seama de mărturia unui dezechilibrat? Aşa, de exemplu, o plângere depusă de către el, poate fi considerată ca valabilă? Nu-i aşa că nu?

Lattimer privi curios la tovarăşul său.

— Dar de ce ţi-e teamă? întrebă el.

— Nu mi-e teamă de nimeni şi nimic! Ce te face să crezi că m-aş teme de ceva? Sunt pur şi simplu curios... şi parcă-mi reamintesc de vagabondul acela... probabil că l-am întâlnit pe undeva, prin Statele Unite. Poate că în Arizona, când eram fermier... n-ar fi exclus să-l fi avut la mine în slujbă şi... să-l fi maltratat, poate. Asta se întâmplă deseori, pe acolo... înţelegi bine ce voiam să spun?

Minţea, şi Lattimer îşi dădea prea bine seama de asta.

— Din punct de vedere juridic, răspunse sergentul, nu cred că declaraţiile unui nebun să poată fi luate în serios... Cel puţin, aşa sper. Cât priveşte însă pe cel de care vorbirăm, n-o să mai fie

prea mult timp nebun. Mi-a spus Sooper, că va fi în curând operat şi că sunt toate motivele să se spere într-o completă vindecare.

Galben ca ceara, Elson sări de pe scaun.

— Minciună! Minciună! Nu poate să se vindece! strigă el. Dumnezeule-Doamne! dac-aş fi ştiut... dac-aş fi ştiut!

Nepăsător, Lattimer privea la el.

— Exact ceea ce gândeam şi eu, spuse el. Tipul ăsta poate face să fii arestat. Dar deocamdată poţi dormi liniştit. Vor mai trece încă multe zile, ba chiar multe săptămâni, până să-şi recapete minţile; dacă admitem că aşa ceva ar fi să se întâmple vreodată...

Celălalt, calmat dintr-odată, îşi turnă de băut; ceva însă îi atrase atenţia, în tonul sergentului.

— Ce are vagabondul ăla cu dumneata? întrebă el.

Lattimer dădu din umeri.

— Cu mine?... Absolut nimic.

Elson îşi plecă faţa-i buhăită spre interlocutorul său.

— Şi să presupunem că n-ar fi chiar atât de nebun pe cât crezi... Se pare că dormea într-una din scorburile râpei, în faţa lui Beach-Cottage. Poate că se afla pe undeva prin împrejurimi atunci când sosise Hannah Shaw, şi asta s-ar putea să-ţi producă multe neplăceri... ha?... aud?

Lattimer izbucni într-un hohot de râs şi dădu fumul ţigării spre tavan.

— Poate că pe dumneata te-ar încurca lucrul ăsta, nu-i aşa? spuse el. Dacă ţi se pare că-l cunosc pe acest Leigh, te înşeli amarnic. Am auzit, bine înţeles, vorbindu-se de el; dar nu l-am mai văzut niciodată până când a fost adus de către Sooper la secţia de poliţie. Abia acolo l-am zărit pentru prima dată. Tocmai bea o ceaşcă cu ceai...

Deodată Elson ridică mâna spre a întrerupe pe sergent, şi ascultă cu multă atenţie. Scoase apoi ceasul din buzunar.

— Mi s-au înapoiat servitorii, spuse el.

— Au să vină aici?

— Nu, numai dacă nu-i voi suna...

Atunci bătu cineva la uşă.

Repede, Lattimer se ridică şi se ascunse în dosul unei perdele, în timp ce Americanul se duse la uşă şi o deschise. Era servitorul.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse acesta, nu voiam să vă deranjez,... dar...

— Dar ce? întrebă enervat Elson.

— Mă întrebam, domnule, dacă aţi văzut hârtia lipită pe uşa de la intrare. N-am putut s-o scot de acolo, atât de tare este lipită.

— O hârtie pe uşă? întrebă Elson foarte surprins. Ce-o fi aia?

Îmbrânci pe valet şi străbătu holul alergând. Toate luminile erau aprinse. Deschizând uşa cu un gest brusc, rămase înmărmurit în faţa unei foi albe de hârtie pe care o citi:

„În primul rând, Hannah Shaw. După aceea tu!
BIG FOOT”.

Îşi duse mâinile la gât. Vru să vorbească, dar dintre buze nu-i ieşi decât un strigăt răguşit de groază. Se înapoie în birou şi zăvorî uşa.

— Lattimer! strigă el cu mare sforţare. Lattimer!

Înfrigurat scotoci pe după perdele. Dar Lattimer nu mai era acolo.

Capitolul XXI

O CEAŞCĂ CU CEAI

Sooper era tocmai pe cale să-şi termine toaleta, şi fluiera ştergându-se pe spate cu un prosop aspru, când Lattimer intră ca să primească instrucţiunile pentru acea dimineaţă.

— Fii bun şi-mi adu scrisorile, fiule.

Sergentul reveni imediat, aducând câteva plicuri purtând ca cea mai mare parte sigilii oficiale; şi bătrânul detectiv; făcu la repezeală o inventariere a lor.

— Ia să vedem... o factură, o plângere cu privire la motocicleta mea, o scrisoare de la Scotland Yard, murmură el, în timp ce trecea întreaga corespondenţă dintr-o mână într-alta... şi iată ceea ce aşteptam.

Era un plic obişnuit, şi Lattimer observă că avea un antet pe care nu-l putu descifra.

— Hm! făcu Sooper după ce o citi. Ştii tu ce este aia, aconitina?

— Nu, şefule. Nu cumva este vreo otravă!

— Aproape... aproape. Dac-ai lua nu mai mult decât un grăunte cât gămălia unui ac, Lattimer, te-ar omorî cu siguranţă.

Pe mine, nu m-ar omorî, pentru că sunt mult mai robust decât tine, şi mai ales pentru că nu-mi petrec nopţile în chefuri.

— E răspunsul de la laborator, şefule? întrebă sergentul.

— Da. Ia şi să-mi faci o anchetă în privinţa asta. Încearcă să-mi găseşti persoana care a cumpărat acum de curând aconitină. Articolul ăsta nu prea este cerut în fiecare zi. La Scotland Yard, n-ai auzit nici odată vorbindu-se despre un asemenea produs?

— Nu, şefule, nici odată.

— Aş paria că bătrânul Cardew, acest faimos detectiv amator, ţi-ar putea cita zeci de omoruri comise cu ajutorul ei.

— Prea posibil, admise Lattimer.

— Nu-mi plac de loc otrăvitorii, declară Sooper gânditor, înnodându-şi cravata cu o grijă şi încetineală cu totul neobişnuită. Sunt asasinii cei mai mârşavi; nu-şi mărturisesc niciodată crima. Ştiai asta, Lattimer? Un otrăvitor nu mărturiseşte niciodată, nici chiar atunci când are laţul petrecut pe după gât.

— Nu ştiam, şefule, răspunse mult răbdătorul Lattimer.

— Pariez că bătrânul Cardew o ştie. Pariez chiar că are, special despre acest subiect, sumedenie de hrisoave, care ar putea face să ţi se ridice părul măciucă în cap.

Sooper rezolvă corespondenţa la repezeală, apoi încălecă pe motocicletă şi porni să facă mai multe vizite importante. Totuşi, aceste vizite n-ar fi putut părea importante altora decât detectivului. Petrecu mai întâi un sfert de oră în cabina unui telefon public, întreţinându-se cu un alt superintendent asupra diferitor chestiuni. Rămase apoi aproape două ore la un librar din sat, în High Street; şi în acest timp acumulă un număr respectabil de cunoştinţe speciale referitoare la anumite feluri de hârtie şi caracteristicile lor. Stătu în urmă doar câteva minute într-un birou de dactilografie, dar aceste câteva minute fură cât

se poate de fructuoase. Totuşi, investigaţiile într-adevăr serioase nu începură cu adevărat decât abia atunci când satul rămase mult în urmă. Ajuns la Londra, o porni spre Strand. Din întâmplare, întâlni pe Jim cu Elfa. Automobilul procurorului mergea încetişor prin Whitehall spre Green Park. Elfa îi ceru lui Ferraby să întoarcă; voia să vorbească detectivului. Dându-se jos din maşină, alergă spre acesta.

— Noi mergem la Kensington Gardens. Vrei să vii şi dumneata, domnule Minter? întrebă ea.

— Nu-mi prea vine să cred că tânărul de colo ar ţine atât de mult la prezenţa mea, domnişoară Leigh, spuse Sooper făcând un semn cu ochiul în spre Jim. Nu sunt din oamenii ceia cărora le place să se vâre între două inimi tinere care se iubesc.

— Inimile noastre sunt tinere, într-adevăr, domnule Minter, dar nu se iubesc de loc, spuse Elfa, care devenise, roşie ca un bujor D. Ferraby a fost foarte amabil cu mine...

— Cine n-ar fi murmură Sooper. Eşti sigură că nu s-ar supăra?

— Dar... bine-nţeles, răspunse tânăra fată, întrucâtva jenată. Ce-ar avea să fie supărat?

Zâmbind, Sooper merse în spre maşină.

— Spuneam acestei fete, declară el lui Jim, că nu-mi place să plictisesc pe tinerii care doresc să fie singuri.

— Din contră, Sooper, suntem foarte fericiţi că te vedem, răspunse Jim, pe un ton cam înţepat.

— Cât despre mine unul, urmă detectivul urcându-se în maşină, sunt de părere că tineretul are destul timp să vâslească împreună, să se ţină de mână, etc..., şi că nu au dreptate, de exemplu, să fie supăraţi pe un biet moşnegel care intră într-un salon fără ca în prealabil să tuşească sau să îngâne un cântec. Eu, n-am fost nici odată amorezat, adăugă el plin de tristeţe. A fost

ceva, cândva...era o văduvă... nu v-am vorbit niciodată despre văduva aceea sentimentală?

— Trebuie că i-ai lipsit mult, când ai părăsit-o, spuse Jim, vrând să-l tachineze.

— Da... poate... Din fericire, farfuria care mi-a aruncat-o în obraz, nu m-a nimerit.

Era singura aluzie pe care detectivul o făcuse vreodată cu privire la amorurile sale.

— Îmi place să văd oamenii însurându-se de tineri, urmă el. În felul acesta, când le vine pofta să divorţeze, e de-acum prea târziu, deoarece între timp au fabricat o familie întreagă.

— Nu pari de loc vesel în dimineaţa asta, Sooper, spuse Jim, râzând fără voia lui.

— Vesel nu sunt niciodată de dimineaţă.

Trecând prin Hyde-Park, o santinelă duse arma pentru onor. Sooper se descoperi cu multă solemnitate.

— Îl salutase pe ofiţerul care a trecut pe lângă noi, îi explică Elfa.

Sooper dădu din cap foarte dezamăgit.

— Crezusem, spuse el, că s-a ajuns în cele din urmă să mi se recunoască meritele. Dacă aş fi apreciat la justa mea valoare, ar trebui ca de câte ori vin la Londra să sune toate clopotele bisericilor.

Luară ceaiul la Alfresco's. Detectivul era de acum la al treilea pahar, când, fără nici un fel de legătură, declară:

— Plăcinta aceea fusese otrăvită, scumpă domnişoară. Nici nu m-ai crede, dacă ţi-aş spune altfel; sunt sigur!

— Otrăvită?! întrebă Elfa, devenind palidă ca ceara.

Sooper dădu din cap.

— Da. Îmi vine să cred că este cineva, care nu doreşte deloc însănătoşirea tatălui dumitale. Probabil că o fi văzut prea multe

din vizuina lui de pe râpă... Totuşi, parcă aş crede că este vorba de ceva mult mai vechi, ceva care datează încă de pe vremea când era normal. Nu mă întreba cine a otrăvit plăcinta, că n-am dreptul să-l divulg. De altfel, nici nu am încă toate probele suficiente ca să procedez la arestarea lui. Când eram şi eu un biet tânăr ofiţeraş de poliţie, nu mi-a trecut nici odată prin gând să fac pe boierul şi să mănânc îngheţate.

Trecerea de la un subiect la altul fusese atât de repede şi neprevăzută, încât Elfei nici nu-i venea să creadă urechilor. Jim, mai obişnuit cu felul curios al detectivului, căută să vadă motivul care putuse să determine ultima reflexie a lui Sooper.

La una din mesele terasei, zări imediat o figură cunoscută.

— Lattimer era cu dumneata? întrebă el.

Sooper dădu din cap.

— Mănâncă îngheţată! spuse el pe un ton amărât. Ca o fetiţă! Pe timpul meu,. un sergent din poliţie bea halbe bărbăteşti.

— Te-a văzut? întrebă Jim cu jumătate glas.

— Ai putea să pariezi că da. Lattimer ăsta vede toate cele. Este la fel cu păianjenul care, pare-se, are patruzeci de milioane de ochi... sau poate numai patru milioane... n-aş putea să ştiu prea exact. Cardew ar fi în măsură să ne-o spună.

Dacă Lattimer văzuse pe şeful său, n-o arăta în orice caz deloc. Mânca, într-adevăr, o îngheţată şi nu păru de loc încurcat când Sooper se duse şi se aşeză în faţa lui. Privind la cei doi poliţişti, Jim îşi dădu seama că superintendentul era în toane foarte rele, deoarece, când reveni spre cei doi tineri, Lattimer se şi grăbi să plătească îngheţata şi s-o şteargă.

— Îi recomandasem absolut formal să rămână la secţia noastră de poliţie, explică Sooper, şi îl găsesc aici, făcând pe fetiţa de casă mare şi... acuma, la revedere, vă părăsesc. De altfel, motocicleta mea este foarte aproape de aci, în Bayswater Road.

Detectivul se înclină repede în faţa tinerei fete şi plecă.

Din locul unde şedeau, Jim şi Elfa vedeau pe Sooper cum se îndepărtează. Fură surprinşi văzând că era urmărit la distanţă respectuoasă de către Lattimer.

— Mă întreb, ce o fi căutat pe aci Lattimer! spuse Jim. Sooper zicea că l-a trimis înapoi la secţie şi pare că nici nu se sinchiseşte de ordin.

Rămaseră acolo încă o jumătate de oră, vorbind de una şi de alta, apoi o porniră înspre maşină. Jim punea piciorul pe scară, când cineva îl strigă pe nume.

— Scuză-mă, domnule Ferraby, spuse o voce.

Se întoarse, şi zări o figură care nu-i era tocmai necunoscută. Era aceea a unui om cu ghetele rupte şi pălăria de paie sfârtecată.

— Vă mai aduceţi aminte de mine, domnule?... Sullivan; numele meu este Sullivan. Eu sunt tipul care aţi făcut să fie achitat la Old Bailey...

— Drace! pronunţă Jim ca voce înceată. Nu eşti la închisoare?

— Nu, domnule, răspunse omul, care părea foarte surprins de o asemenea primire. Nu v-aţi putea face oare ceva pomană cu mine domnule? E de-acum o săptămână împlinită de când dorm în stradă.

Jim, care era prea puţin sensibil la acest soi de solicitări, căută din ochi un poliţist; dar ca un făcut, nu zări nici unul. Probabil că individul se asigurase de acest detaliu înaintea lui. Procurorul zări un surâs tremurând în colţul buzelor Elfei. Se întoarse atunci spre ea.

— Iată pe „sărmanul om” de care vorbeai dăună-zi, Elfa. Ţi-aduci aminte?

În acest moment, spre marea lui uşurare, Jim zări la oarecare distanţă un poliţist călare, care se îndrepta spre ei. Sullivan îl zări de asemenea.

— Dacă mi-aţi da cel puţin vreo câţiva gologani, domnule, adăugă el repede, mi-aţi face un mare serviciu. N-am mai câştigat nicio para chioară de aseară când mi s-a dat polu' ca să duc o plăcintă în oraş.

Poliţistul era acum în dreptul lor şi Sullivan voia s-o ia la goană, când Ferraby îl apucă strâns de braţ.

— Mai domol, amice. Ce poveste e aia cu plăcinta? Cine ţi-a dat-o?

— Un tip... pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Hoinăream pe lângă Embankment, când veni lângă mine şi mă întrebă dacă nu vreau să câştig un pol ducând o plăcintă la oraş; pe dumneata n-o să te mint, domnule.

— L-ai văzut la faţă? întrebă repede Jim.

Sullivan dădu din cap. În acest timp sosi şi poliţistul lângă grup şi măsură crunt cu privirea pe vagabond. Jim veni în faţa lui, se prezentă poliţistului şi-i arătă interesul pe care-l avea să se asigure de persoana lui Sullivan.

— Da, domnule, în privinţa asta am primit instrucţiuni şi la comisariat şi căutam tocmai pe individul care a făcut acest comision, declară poliţistul.

Se adresă apoi lui Sullivan:

— Hai, paşol! Vino să faci o mică plimbare cu mine. Bagă bine de seamă: dacă vrei s-o ştergi, te omor pe loc. Înţeles? Înainte-marş!

În aceea şi seară, Sooper lua interogatoriul vagabondului, ale cărui declaraţii erau din nefericire foarte neclare. În primul rând, nu zărise de loc figura persoanei care-i dăduse prăjitura. Şi apoi, nu ştia de loc cum să-i facă descrierea.

— Vorbea foarte aspru, domnule Sooper, şi la început crezusem că am de-a face cu cineva de la poliţie.

— Da, da, înţeleg prea bine ce vrei să spui, aprobă detectivul foarte binevoitor. Părea să fie de la poliţie, ha?

— Da, după felul cum dădea ordine.

— Bine. D. Ferraby mi-a spus ca aveai gust să dormi altfel decât sub cerul liber. E adevărat?

— Zău aşa, domnule Sooper... începu Sullivan.

— Perfect, fiule. Noaptea asta ai să ai un pat şi încă unul gratis.

Apoi, întorcându-se în spre poliţistul care-l adusese pe vagabond, urmă:

— Băgaţi-mi-l la răcoare, şi să stea acolo până o crăpa!

Capitolul XXII

CLOROFORM

Gordon Cardew era încă în pat, studiind cu nespus interes unul din numeroasele volume ale lui Mantegazza care trata despre fizionomie şi pe care şi-l pusese pe genunchi. Gândurile lui alergau de la teoriile celebrului criminologist la ancheta asupra morţii bietei Hannah Shaw, anchetă suspendată de vreo câteva zile, dar care trebuia să fie reluată cât de curând; o servitoare intră şi-i aduse micul dejun pe care i-l lăsă pe o măsuţă la căpătâiul patului.

— D. Minter este jos, domnule.

— Minter? spuse foarte mirat bătrânul notar. Dar cât e ceasul?

— Şapte şi jumătate, domnule!

— Ce-o mai fi vrând şi el la ora asta? Spune-i că în cinci minute sunt jos.

Îşi puse halatul pe el, vârî picioarele în papuci, bău ceaşca cu ceai şi coborî scara. Sooper sta lungit într-un balansoar.

— Am arestat un individ care se numeşte Sullivan, începu el imediat. Nu cred să-ţi reaminteşti de el. E tipul care a încercat să prade casa lui Elson...

— Îmi aduc aminte de chestia ceea. E tipul pe care Ferraby, fără să vrea, a făcut să-l achite, nu?

— Exact. A fost arestat în noaptea asta, domnule Cardew, lucru ce mă încurcă grozav. Nu mă gândeam să vin să te consult în chestia asta, deoarece la drept vorbind nu cred că antropologia să aibă ceva comun cu ea. Dar poate că-ţi aduci aminte de admiraţia, nici că se poate mai sinceră, ce am resimţit-o pentru teoria dumitale asupra omorârii domnişoarei Shaw? Mi-am spus, aşadar, că un om care era capabil să analizeze evenimentele cu o asemenea perspicacitate, ar fi probabil mult mai capabil decât mine, care, în anumite cazuri, nu sunt decât o hârcă bătrână, mult mai capabil zic, să ducă la bun sfârşit interogarea acestui vagabond care, şi sunt convins de asta, ştie mai multe decât ar vrea să spună.

— Bine. Ce trebuie să fac, de fapt? Să iau omului un interogatoriu în contradictoriu? Asta cred că nu ar fi tocmai legal. De ce nu te adresezi mai bine domnului Ferraby? Şi el cunoaşte chestiunea la fel de bine.

— D. Ferraby a cerut în mod public aplicarea legii contra lui Sullivan, dar nu a obţinut-o! explică Sooper, foarte ironic. În sfârşit, n-aş dori să insist prea mult. Ideea să-ţi cer ajutorul dumitale în această chestiune mi-a venit noaptea trecută, adăugă el. E curios că ora la care ideile...

— ...Întocmai! exclamă Cardew. Dacă-ţi reaminteşti, ideea teoriei mele asupra omorului, mi-a venit şi ea într-o noapte..., pe la orele două de dimineaţă.

— Ora, nu mi-o aduc aminte tocmai bine; dar că ideea ţi-a venit în timpul nopţii, asta da.

Cardew tăcu o bucată de vreme. Se vedea că chibzuia la ceva.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă. Ne-am înţeles. Voi lua interogatoriul acestui individ. Te previn însă că nu cunosc metodele poliţiei judiciare şi că, mai mult decât atâta, nu am nici cea mai mică experienţă la acest fel de exerciţiu, deoarece nu l-am practicat niciodată.

Sooper nu încercă de loc să-şi ascundă satisfacţia.

— Nu-ţi ascund, spuse el, că eram grozav de încurcat în ce priveşte vagabondul. Mulţi cred că eu nu m-aş coborî niciodată până la a cere părerea cuiva... Se înşală toţi amarnic!

Părea că detectivul nu şi dă seama cât de puţin măgulitoare erau aceste cuvinte pentru bătrânul notar, care de altfel nu păru de loc ofensat.

— Şi acum, spuse acesta, dă-mi, te rog, câteva indicaţii: ce acuzaţii i se aduc acestui Sullivan şi ce anume vrei să obţii de la el.

— Încercare de asasinat. Acest vagabond declară că un bărbat, pe care l-a întâlnit la Thames Embankment, l-a însărcinat să ducă până la o clinică din Weymouth Street un pachet. Ori, acest pachet conţinea o plăcintă cu cireşe... şi cu aconitină. Sullivan pretinde că nu cunoaşte persoana cu pricina; dar sunt sigur că minte! Mi-e imposibil totuşi să-l fac să vorbească.

Cardew se indignă la culme.

— O... prăjitură... otrăvită! exclamă el. Şi asta... în plin secol al douăzecilea!... la apo... la apogeul civilizaţiei dar... vorbeşti serios, Minter?... Nu... nu cumva... îţi baţi joc de mine?

— Fii sigur că aş prefera să-mi bat joc de dumneata, îl asigură Sooper. Nu că aş fi capabil s-o fac, dar crede-mă că ar fi mult mai bine să fie aşa cum crezi.

Acum Cardew, cu capul sprijinit în mâini gândea la cele auzite.

— Extraordinară poveste, murmură el, vorbind parcă sie însuşi, şi asta în inima... progresului...

— .. şi a culturii, sugeră incorigibilul poliţist.

— Ei bine, ne-am înţeles: voi vedea pe acest individ şi voi căuta să fac tot ce-mi va sta în putinţă. Crezi că ar putea exista vreo legătură între acest Sullivan şi asasinarea sărmanei Hannah?

— Nu că cred, dar sunt absolut sigur.

Înapoiat la secţia de poliţie, Sooper vizită pe Sullivan care dormita foarte liniştit.

— Scoală, ţi-a sunat ceasul de pe urmă! îl anunţă el. „*Courage, mon enfant*, cum se spune în franţuzeşte... dacă cunoşti limba asta.

Sullivan se aşeză pe scândurile care îi formau patul, şi-şi frecă ochii.

— Cât e ceasul? bâigui el.

— N-are ce să-ţi pese cât e ceasul, vagabondule, şi îndată, îndată n-o să-ţi mai pese de loc şi de nimic. Un mare detectiv soseşte să-ţi ia interogatoriul. Inutil să încerci să-l minţi, băiete, deoarece este un savant mare şi psihologia n-are nici un fel de secrete pentru el. În sufletul tău cel negru va vedea tot atât de clar ca în plină zi. Pentru el va fi o jucărie să te facă să declari cine-i omul de la Embankment. N-ai să-i poţi ascunde adevărul. La revedere.

Detectivul îl părăsi pe Sullivan. Chiar în acel moment opri în faţa secţiei de poliţie şi limuzina lui Cardew, din care sări jos şoferul. Trecu trotuarul alergând...

— Domnule Superintendent, vino, dacă eşti bun, numai decât... D. Cardew a fost cloroformizat.[6]

---

[6] Adormit cu cloroform.

— De ce nu mi-ai telefonat imediat, ţipă furios, la el, Sooper dând buzna la maşină.

— Erau firele tăiate, răspunse şoferul.

Detectivul rânji, cu toţi dinţii afară.

— Big Foot, ăsta, se gândeşte la toate cele, spuse el.

.....

— Când m-am înapoiat în camera mea, m-am întins pe pat ca să mă pot gândi mai concentrat la cele ce mi-ai cerut să fac, povesti Cardew.

Era galben ca ceara şi, într-adevăr, se cunoştea că-i fusese tare rău. Se odihnea, lungit cu totul pe divan, şi odaia era încă plină de mirosul dulceag al cloroformului.

— Mă aşezasem... dormisem foarte prost în noaptea trecută; şi nu-mi mai amintesc nimic până în momentul când mă simţii scuturat de către valet, care intrase la mine numai din întâmplare şi m-a văzut culcat pe pat, cu obrazul acoperit cu un tampon gros de scamă. Agresorul trebuie că l-a auzit apropiindu-se, deoarece fereastra era larg deschisă.

Sooper merse în spre fereastră şi privi afară. Jos, într-un boschet de flori, zări un obiect lucios. Se coborî jos în grădină şi ridică din boschet o sticluţă spartă. Pe etichetă se putea citi: „*Chloroformii B.P.*”. Din ea mai ieşeau încă vapori, care distrugeau imediat florile din jur.

Ridicând ochii, privi spre fereastră, de unde era cel mai uşor lucru să coboare sau chiar să sară cineva. În boschetul de flori nu se vedea nici o urmă de paşi; se putea însă ca să fi sărit mai departe, pe pietrişul din alee.

Sticluţa provenea de la un negustor de chimicale unde cumpărătorul era mai mult ca sigur necunoscut. Cât despre firul telefonic, acesta trecea de-a lungul zidului vilei, şi atât de jos

încât se putea ajunge la el cu cea mai mare uşurinţă. Tăietura, foarte proaspătă, era netedă.

— Acelaşi cleşte de care a servit şi la mine, murmură Sooper.

Când intră înapoi în cameră, Cardew, care între timp îşi mai revenise, şedea în fotoliu.

— N-ai văzut pe nimeni în grădină? Unde era grădinarul?

— În dosul casei; punea florile în glastre. Am auzit eu un zgomot pe pietriş, dar nu i-am dat nici o atenţie.

— Era deschisă fereastra?

— Pe jumătate; şi era ţinută în poziţia asta de un cârlig ce se putea uşor desface din afară. Când a intrat valetul, ea era larg deschisă.

Detectivul examină tamponul de scamă. Deşi cloroformul este extrem de volatil, tamponul mai era încă umed în interior.

Scoase apoi perna pe care dormise Cardew, şi la urmă privi sub pat.

Cu toată slăbiciunea care-l stăpânea, bătrânul notar surâse.

— Nu, spuse Sooper, nu sper să găsesc pe cineva aci. Credeam însă că voi găsi... ceva. Mâinile dumitale... nu erau cumva zgâriate?

— Mâinile mele? zgâriate? Ce oare...

Sooper inspectă cu multă atenţie mâinile lui Cardew, deget cu deget, cu ochii foarte apropiaţi de ele. Detectivul avea o vedere extraordinară şi multă lume inclusiv Lattimer considerau ca o toană acest fel de a apropia uneori, aproape lipit de ochi, obiectul care-l interesa.

— Gândeam că ţi s-or fi zgâriat mâinile.

Părea foarte dezamăgit.

— Asta contrazice una din teoriile mele... Afară de asta, domnule Cardew, voi ruga poliţia să te păzească.

— Să nu faci una ca asta, protestă notarul. Sunt perfect capabil să mă apăr şi singur.

— Se vede! se mulţumi să spună Sooper încet, în batjocură.

Capitolul XXIII

MANDATUL DE ARESTARE

Sarcina care fusese încredinţată la început lui Cardew, îi reveni lui Jim Ferraby.

— Nu credeam că trebuie să recurg la dumneata, îi spuse Sooper, dar omul care se gândeşte la toate, cu alte cuvinte Big Foot, a atentat la viaţa celui mai mare „antropolog” al timpurilor moderne, în chiar momentul când acesta din urmă trebuia să ia interogatoriul lui Sullivan.

— Ce face?! Cardew? Ce i s-a întâmplat? întrebă repede Jim.

Sooper pufni în râs. Asta i se întâmpla atât de rar, încât Jim rămase surprins.

— Big Foot l-a dat gata pe detectivul amator! declară Sooper. Tipul ăsta are picioare mari, dar nici cap nu-i lipseşte. Trebuie să fi fost în casă în timp ce vorbeam cu Cardew despre Sullivan. De mai bine de o săptămână aveam o presimţire că trebuie săi se întâmple ceva marelui nostru criminologist-teoretician. Poate ar fi trebuit să las să fie păzit de vreo câţiva poliţişti îmbrăcaţi în civil... cine s-ar fi gândit însă că indiferent cine are să-l atace pe

un tip care este în corespondenţă încordată cu Lombrosto... sau Lambrosso?... În sfârşit, puţin importă numele...

Jim privi cu coada ochiului la detectiv, întrebându-se încă odată dacă era serios sau dacă ironiza.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, întrebă el din nou; şi Sooper îi povesti cu de-amănuntul evenimentele care emoţionaseră din nou Barley Stack.

După aceea, şi în urma insistenţelor bătrânului poliţist, se duse în celula pe care o ocupa Sullivan şi timp de o oră îl suci pe vagabond cu întrebările, fără să obţină cel mai mic succes.

— Eram sigur că n-ai să ajungi la nici un rezultat, spuse Sooper după ce procurorul îi comunică rezultatul interogatoriului.

— Da iubite amice, Sullivan spune ceea ce ştie, răspunse Jim înţepat.

Detectivul privi la Jim printre sprâncene.

— Sunt de părerea dumitale. Păcat... foarte păcat. Dar... ce, pleci?

— Da, plec, spuse Jim. Şi într-adevăr, Sooper, mă întreb de ce ai mai trimis după mine?

Poliţistul privi la ceas. Era patru fără două minute.

— Toată după amiaza, am luptat cu mine însumi, spuse el. O luptă crâncenă între dreptate şi ambiţia personală. Şi dreptatea a triumfat!

Deschise biroul şi scoase de acolo o hârtie albastră, pe care erau scrise câteva cuvinte. Jim se întrebă dacă nu cumva Sooper hotărâse să demisioneze.

— Un moment, domnule Ferraby; eşti procuror şi ai prin urmare calitatea să semnezi asta!

Jim citi foaia care-i fusese întinsă. Era un mandat de arestare pe numele lui Elson.

Motivul: posesie nelegală de bunuri.

— Ţii chiar cu adevărat să-l semnez?

Sooper dădu afirmativ din cap.

— Da, domnule.

— Dar... ce înseamnă aia: „*Posesie nelegală de bunuri*” – care bunuri?

— Am s-o ştiu, după ce voi băga pe stimabil la răcoare, spuse detectivul. Evident că joc o carte mare, cu mult risc. Sunt însă sigur de mine. Iscăleşte-mi mandatul ăsta, domnule Ferraby!

Jim ezită o secundă, luă un condei şi iscăli în josul mandatului.

— Bine! spuse Sooper. Dreptatea a triumfat. Vino, te rog, cu mine, dacă vrei să vezi ceva interesant.

O servitoare îi rugă să aştepte în hol, în timp ce ea merse să dea de veste stăpânului. O auziră cum bătea la o uşă, apoi revenind imediat.

— Domnul Elson nu este în casă, spuse ea. Trebuie să fie prin grădină. Dacă doriţi să mă aşteptaţi aci...

— Nu-i nevoie, îi tăie vorba Sooper. Cunosc foarte bine grădina, şi o să-l putem găsi şi singuri pe d. Elson.

Proprietarul din Hill Brow nu era nici în grădină. Servitoarea, care aşteptase reîntoarcerea probabilă a celor doi vizitatori, îşi dădu cu părerea că se afla probabil în „*junglă*”. Se numea astfel un teren vast şi necultivat care era în continuare cu Hill Brow.

Se îndreptară spre jungla cu pricina.

— Eu ştiu de ce mă tot urmăreşte gândul, ca nu cumva să fi plecat. Nu mi-ar place de loc aşa ceva, mormăi Sooper.

Deodată, în timp ce străbăteau cu multă greutate un desiş stufos, Jim se opri.

— Şşşt! făcu el.

De undeva, din *junglă*, se auzi un zgomot repetat de trei ori:„hoc! hoc! hoc!”, zgomotul unei securi lovită de copac.

— Doboară un arbore, spuse Ferraby; dar detectivul nu-i răspunse.

O porniră din nou la drum. După câteva minute, Minter se opri locului,

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jim. Nu se poate merge mai departe?

Privi în jurul lui.

La pământ zăcea un om scăldat într-un lac de sânge. Era americanul.

— Trei gloanţe, observă el liniştit. Elson, ar fi trebuit să te arestez de azi dimineaţă ca să-ţi pot scăpa viaţa!

Capitolul XXIV

ÎN CAPCANĂ

— Dumnezeule, Doamne! striga Ferraby îngrozit. Cine oare l-o fi ucis pe Elson?

— Cine?

Sooper, aşezat pe vine, vorbea atât de încet, încât procurorul, ca să-l poată auzi, trebui să ascută bine urechile.

— Cine? Acelaşi care a cloroformizat pe Cardew, care a omorât pe Hannah Shaw, acelaşi care a pus otrava în plăcinta cu cireşe. Acelaşi creier, aceeaşi mână, aceleaşi motive, într-un numit fel, admir un asemenea om: un om care prevede toate, care se gândeşte la toate; dar pe toţi dracii! nu sta în picioare, domnule Ferraby. În interesul justiţiei, trebuie neapărat ca cel puţin unul din noi doi să se înapoieze de aci în viaţă!

Pe Jim îl trecură fiorii şi se ghemui lângă detectiv.

— Ceea ce luaseşi drept lovituri de secure date într-un copac, urmă Sooper, nu erau decât zgomotul unui revolver prevăzut cu amortizor.

Tăcu un răstimp. Apoi, deodată:

— Pe-aici! Repede! Şi pleacă-ţi capul! strigă el sărind sub tufişul pe care-l traversaseră cu câteva minute mai înainte.

— ...hoc! hoc!...

Nişte gloanţe trecură şuierând pe lângă cei doi bărbaţi. Jim le auzea cum străbăteau printre frunze, sfărâmând crăcile.

Alergând într-una, se pomeniră din nou în grădină. Gâfâind, se opriră locului.

— Acuma, încetişor, spuse Sooper. N-are să ne urmărească; de asta sunt sigur! A şters-o! Hai repede la telefon.

Chemaţi de către detectiv, sosiră imediat un automobil de ambulanţă şi o escadră de poliţişti pe motociclete.

Înainte de a porni spre Londra, Jim trecu pe la Cardew. Acesta şedea în birou şi tremura la cel mai mic zgomot. Ceea ce voia procurorul să-i aducă la cunoştinţă, nu era de loc de natură să-l liniştească.

— O tragedie după alta! strigă el cu vocea răguşită. E îngrozitor, Ferraby! Cine s-ar fi gândit că bietul Elson... şi zici că urma să fie arestat?... Cum asta... Nu pot înţelege... În creierul meu nu este decât un mişmaş, o încâlcitură fără seamăn. Noutatea îngrozitoare pe care mi-ai adus-o, m-a zdrobit cu totul.

Părăsind vila, Jim îl zări pe Lattimer şezând pe un scaun la umbra unui dud stufos. Probabil că dormita, deoarece tresări atunci când procurorul îl strigă pe nume.

— Ah, dumneata erai? Mă temeam să nu fie Sooper. Sunt atât de obosit...

Jim observă că, din locul unde şedea, sergentul putea foarte uşor să supravegheze atât intrarea la Barley Stack, cât şi ferestrele biroului.

— Crezi oare că d-l Cardew să fie într-adevăr în pericol? întrebă Ferraby.

Lattimer dădu din umeri.

— Da, de oarece şeful m-a pus aci de pază, răspunse el căscând.

— ...

— M-am culcat foarte târziu noaptea trecută, urmă el. Tare mult aş vrea să mă culc mai devreme în seara asta.

Când Jim se duse la Elfa, era de acum târziu. Ea era grozav de obosită.

— Tăticu n-o să fie operat înainte de săptămâna viitoare, spuse ea. D. Cardew mi-a telefonat astăzi de dimineaţă, rugându-mă să vin la Barley Stack. Are o lucrare foarte urgentă şi spune că nu poate părăsi vila.

— N-ai să mergi acolo, spuse Jim cu hotărâre. El însuşi este păzit de către poliţie, şi nu-ţi pot permite să rişti nimica.

Nu fu nevoie să povestească tinerei fete despre asasinarea lui Elson, deoarece ea cunoştea toate amănuntele din gazetele de seară.

— Îl cunoşteam prea puţin, spuse ea, şi nu l-am întâlnit decât la Barley Stack. Vai, Jim, cât sunt de obosită!... Atât de obosită!

— Cardew, mai poate să aştepte, spuse Jim cu hotărâre.

Probabil însă că bătrânul notar nu putea să aştepte, deoarece chiar în acel moment se auzi soneria telefonului; era chiar el la telefon.

Jim luă receptorul din mâna Elfei.

— Aci Ferraby, spuse el. Am condus-o pe domnişoara Leigh acasă şi este mult prea obosită ca să mai poată veni în noaptea asta la Barley Stack.

— Trebuie să vină, insistă vocea lui Cardew. Vino şi dumneata cu ea, dacă vrei. Cu siguranţă că mă voi simţi mult mai în siguranţă dacă voi avea pe lângă mine figuri cunoscute.

— Nu se poate amâna?

— Nu, nu! e extraordinar de important şi urgent. Trebuie neapărat să-mi pun toate afacerile în cea mai perfectă ordine şi asta cât mai urgent; cred că mă înţelegi.

— Totuşi, probabil că nu crezi că eşti expus unui pericol prea mare!?

— Ba, tocmai că da, răspunse vocea cu multă putere. Şi vreau ca totul să fie făcut cu cea mai mare repeziciune, în aşa fel ca domnişoara Leigh să poată pleca înapoi acasă înainte de a se întâmpla ceva grav. Sooper mi-a interzis cu totul să părăsesc Barley Stack. Nu poţi veni împreună cu ea?

Faţă de o insistenţă atât de categorică, astupând cu mâna receptorul, Jim îi explică Elfei situaţia.

— Oare să fie cu adevărat într-o situaţie atât de gravă? întrebă ea, surprinsă. Niciodată n-aş fi putut crede ca frica să poată pune atâta stăpânire pe el.

Ezită un timp, apoi urmă:

— Poate că ar fi mai bine să mă duc la el. Vrei să vii cu mine?

Perspectiva unei nopţi petrecute sub acelaşi acoperământ cu Elfa, precum şi aceea a unei plimbări cu ea, noaptea, în maşină, schimbaseră complet dispoziţia lui Jim. Totuşi, din pur egoism, nu trebuia să încurajeze pe tânăra fată să se expună vreunui risc, oricât de mic ar fi fost, şi încercă s-o întoarcă de la hotărârea ei. Dar nu degeaba era Elfa femeie, şi instinctul o făcu să ghicească dorinţa ascunsă a lui Jim.

— Spune-i că vin numai decât, hotărî ea. Schimbarea de aer o să-mi facă mult bine.

Jim transmise răspunsul, şi puse receptorul la loc.

— Dacă vrei numai să treci jos şi să mă aştepţi în maşină, îmi fac valiza şi vin şi eu numai decât, spuse Elfa.

Ea nu mâncase încă, dar voia să plece fără întârziere.

— Cardew mănâncă foarte târziu, şi probabil că o să ne aştepte, spuse ea.

Când pătrunseră în biroul lui, Cardew străbătea odaia în lung şi-n lat, cu mâinile la spate. Elfa fu foarte surprinsă de schimbarea survenită în trăsăturile notarului, de când nu-l mai văzuse. Părea îmbătrânit cu cel puţin zece ani. El observă privirea plină de milă a fetei.

— Ce bună eşti că ai venit, spuse el, strângându-i cu multă căldură mâinile. Te aşteptam cu masa. Sper că n-ai mâncat încă! Probabil că o să mă simt mult mai bine după ce voi lua ceva în gură... nici nu-mi mai reamintesc de când n-am mai mâncat nimic!

Trecură în sala de mâncare. Dintr-o frapieră plină cu gheaţă, se zărea gâtul aurit al unei sticle cu şampanie. Vinul spumos, avu darul să redea imediat culori mai vii bătrânului om al legii, care în mod obişnuit nu bea niciodată vin.

— Zdruncinarea asta trecătoare a sistemului meu nervos, a fost provocată în primul rând de sfârşitul atât de oribil al lui Elson, apoi de sentimentul curios care ţi-l provoacă faptul de a te şti păzit de poliţie. Şi totuşi, tăcu un moment, cu paharul plin în mână –, pasiunea asta infernală pentru ceea ce Minter numeşte „teorii şi deducţii”, nu-mi dă deloc răgaz.

Mai târziu, explică motivele care îl determinaseră să o cheme pe Elfa.

— În momentele mele liniştite, urmă el, nu mă gândesc niciodată că aş fi expus la vreun pericol oarecare. Dar, după cum o ştiţi prea bine, am fost pe vremuri notar. Bine înţeles că mi-a rămas ceva din acele timpuri şi anume acea intuiţie care-ţi spune

că trebuie să fii totdeauna pregătit pentru orice eventualitate. Astăzi de dimineaţă a început să mă frământe gândul că nu mi-am întocmit încă testamentul şi că nu mi-am făcut nici ordine printre hârtii. Mi-am conceput aşadar ultimele dorinţe. După ce domnişoara Leigh va face două copii după ele, am să te rog, Ferraby, să iei cunoştinţă de testament şi să-l contrasemnezi în calitate de martor. Al doilea martor va fi unul din servitori. Căci, în ce te priveşte pe dumneata, domnişoară, din păcate nu-mi poţi servi drept martoră; într-adevăr, mi-am luat permisiunea să-ţi las o sumă destul de importantă.

Cum Elfa voia să protesteze, el ridică mâna.

— Sunt un om bătrân, copilul meu. Ba încă niciodată nu m-am simţit mai bătrân ca noaptea trecută... şi afară de asta, n-am nici un fel de relaţii, foarte puţini prieteni şi, în sfârşit, şi mai puţine persoane faţă de care să resimt oarecare mulţumire sau recunoştinţă.

Surâse, apoi urmă:

— Biblioteca mea, o las superintendentului Minter.

Pentru prima dată, de mult timp încoace, râse cu poftă; iar Jim nu se putu opri să nu ia parte la această ilaritate.

— Adaug, urmă Cardew, că îi mai las de asemenea şi o sumă de bani care să-i permită clădirea unei case în care să se instaleze biblioteca, sau din care să-şi cumpere o motocicletă, care să nu anunţe *„judecata de apoi”* ori de câte ori trece pe şosea.

După terminarea mesei, tânăra fată îl urmă pe notar în birou, iar Jim se duse singur singurel, să fumeze o ţigară în grădină. De-abia făcuse vreo câţiva paşi, că şi dădu peste inevitabilul păzitor. Nu era sergentul Lattimer, ci un detectiv pe care procurorul îl mai zărise în birourile lui Sooper. Vorbiră un timp despre frumuseţea nopţii şi despre alegerile apropiate. Cum se plimbau alene prin aleea centrală a grădinii, Ferraby observă că storurile

biroului erau ridicate şi că zărea perfect de bine pe notar şi pe tânăra fată şezând amândoi de o parte şi de alta a mesei, unul dictând, şi celălalt scriind la maşină.

— Nu e periculos? întrebă Jim foarte nervos. Cu siguranţă că pot fi zăriţi de peste tot.

— Poate i-aţi putea sfătui dumneavoastră domnule să lase storurile jos! îşi dădu cu părerea poliţistul.

Ne voind să deranjeze el însuşi pe notar, Jim trimise la el pe o servitoare; şi avu satisfacţia să vadă, câteva secunde mai târziu, că storurile sunt lăsate jos.

— Mă miră că d-l Cardew nu s-a gândit să ia această măsură de prevedere, observă sergentul. Am auzit spunându-se că ar fi detectiv-amator?

În acest moment, din fundul grădinii străbătură primele triluri de privighetoare. Apoi, tăcerea se aşternu din nou.

— Poate vreţi să intraţi în casă, domnule? întrebă sergentul, foarte politicos.

Jim, îl privi foarte surprins.

— Timpul meu de pază se termină îndată, explică sergentul, şi s-ar putea ca Sooper să nu fie tocmai prea mulţumit văzându-mă că stau de vorbă cu dumneavoastră în timpul serviciului.

Foarte intrigat, Jim intră în casă. Merse drept în camera lui şi-şi deschise valiza. După ce-şi aranjă pijamaua şi obiectele de toaletă, gândind că schimbul paznicilor s-o fi efectuat de acum, coborî din nou în grădină. Poliţistul cu care stătuse de vorbă, era tot acolo. Pe Jim îl miră mult acest lucru, şi cu atât mai mult fu surprins când constată că storurile biroului erau din nou ridicate.

— Sooper a spus că e mult mai bine să se vadă în interiorul biroului, declară poliţistul, deoarece la adăpostul acestor storuri s-ar putea petrece cine ştie ce.

— A fost domnul Minter pe aci?

— Da, dar n-a stat decât doar vreo câteva minute, preciză celălalt.

Primind o ţigaretă pe care i-o oferise Jim, sergentul începu să povestească o poveste foarte complicată în care era vorba de pensii poliţiste şi de nedreptăţi de tot soiu'.

Era de-acum ora unu fără un sfert din noapte, când tânăra fată coborî jos şi-l rugă pe Ferraby s-o însoţească până în birou.

— Cred că lucrul este gata, spuse ea cu voce înceată. Trist lucru, de altfel. Ştii, Jim, îmi lasă o sumă enormă! Într-adevăr asta nu poate fi posibil, nu-i aşa? Refuză, totuşi, să facă vreo schimbare în testament.

Cardew îl sună pe valet. După ce acesta semnă testamentul şi se retrase, bătrânul notar chemă pe Jim lângă el.

— Te rog, îi spuse el, să-mi păstrezi asta.

Spre marea surprindere a lui Jim, îi întinse testamentul.

— Sau, cel puţin, să mi-l păstrezi până mâine dimineaţă. După aceea îl voi trimite la Banca mea. Sunt cât se poate de mulţumit că am terminat cu afacerea asta.

Acum, era mult mai liniştit.

— Şi acum, domnişoară, cred că ai nevoie de odihnă! spuse el. Servitoarea o să te conducă la camera care-ţi este rezervată. Ţi-am dat-o din nou pe aceea care ai mai ocupat-o pe vremuri.

Elfa era fericită că scapă. Ajunsă în odaie, închise uşa cu cheia şi se dezbrăcă repede. Zece minute după ce se băgase în pat, dormea de-acum; un somn adânc şi fără vise.

Din fundul grădinii, Lattimer zări cum se stinge lumina în camera tinerei fete.

Capitolul XXV

LAŢUL

Tap, tap, tap.

Foarte vag, Elfa auzea un sunet îndepărtat, înfundat, şi făcu o mişcare.

Tap, tap, tap.

Trebuie că este marginea storului care, legănată de vânt, loveşte în geam, se gândea ea, încă pe jumătate adormită.

Tap, tap, tap.

De astă dată, trezită de-a binelea, se sculă şi rămase pe pat, sprijinită în cot. Sunetul venea într-adevăr de la fereastră. Era oare ceva accidental? Regularitatea lui, arăta că nu. Noaptea era perfect liniştită, şi nu era nici pic de vânt. Se dădu jos din pat, merse la fereastră şi dădu perdelele la o parte. Aşa cum îl lăsase la culcare, geamul era deschis. Lemnul storului nu ajungea până la el. Afară era noapte adâncă, neagră.

Trăgând cu urechea, auzi un zgomot de paşi pe pietrişul aleii şi inima începu să-i bată cu foarte multă putere. În cele din urmă îşi aduse aminte că vila era păzită.

— Dumneata eşti, domnişoară Leigh? întrebă o voce în şoaptă.

— Da, răspunse ea la fel. Ai bătut oare la mine în fereastră?

— Nu, domnişoară, răspunse vocea încetişor. Ai auzit pe cineva bătându-ţi în geam? Probabil că ai visat.

Se înapoie în pat, dar înţelese că nu va mai putea adormi.

.....

Tap, tap, tap.

Se sculă din nou, dădu perdelele la o parte şi ascultă cu atenţie. Nu era nimic... nimic decât o tăcere adâncă. Trecu încetişor înainte şi se plecă peste fereastră, încercând să pătrundă întunericul cu privirea.

Nu văzu pe nimeni; zări însă în depărtare printre copaci, o lumină aproape imperceptibilă, şi ghici că era ţigareta unui paznic. Atunci... cine oare bătuse în fereastră? Se plecă şi mai mult în jos. În acelaşi moment, ceva tare şi totodată mlădios îi atinse capul.

Înainte să-şi poată da seama ce se petrece, laţul se strângea în jurul gâtului său. Se apucă de el cu amândouă mâinile, încercând să şi-l scoată. Frânghia se întinse şi ridică pe tânăra fată deasupra podelei. Îngrozită la culme, încercă să se apuce de cercevea, şi făcu o sforţare disperată. În cele din urmă frânghia cedă... Deodată, o lumină străbătu din grădină, şi o înconjură pe Elfa, în timp ce ea se depărta de fereastră. Gâfâind, aproape sfârşită de puteri, căzu jos, alături de pat. Frânghia îi rămăsese prinsă în jurul gâtului.

Cineva intră în cameră.

Elfa deschise ochii. Aplecată peste ea, zări figura unui bărbat pe care nu-l cunoştea. Acesta o întinse pe pat, se înapoie la fereastră şi fluieră.

Jim, auzise. Ieşi imediat din cameră şi se îndreptă spre odaia tinerei fete. Deschise uşa şi se întâlni cu detectivul cu care vorbise

în grădină. Poliţistul ştergea fruntea Elfei cu un şervet muiat în apă rece.

— Ocupaţi-vă dumneavoastră de tânăra doamnă, spuse scurt sergentul.

Îi întinse lui Jim şervetul şi părăsi camera.

Atunci se auzi o voce venind din grădină.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Era Sooper.

Între timp, Elfa îşi revenise. Prin fereastră, Jim îl puse pe detectiv în curent cu cele petrecute. Câteva secunde mai târziu, Sooper era şi el sus.

— Lăsaţi-mă aici, şi treceţi cu toţii jos, spuse el pe un ton poruncitor.

Pe scară, Jim se întâlni faţă în faţă cu Cardew, care ieşea din camera lui ţinând într-o mână un revolver şi în cealaltă o lumânare aprinsă. Nu se gândi să-i povestească cele întâmplate, ci îl conduse pur şi simplu la camera Elfei. Între timp, tânăra fată, şezând pe marginea patului, părea mai mult moartă decât vie. O dureau toate vinele gâtului şi nu-şi putea reveni în fire. Reuşi totuşi să povestească în amănunt cele ce i se întâmplaseră.

Când termină, pătrunse în odaie poliţistul care intrase cel dintâi la ea. Fusese la etajul superior şi revenea de acolo aducând o vergea de bambus, lungă cam de un metru.

— E o vergea de jaluzele, spuse el. Camera de deasupra ăsteia, comunică printr-o ferestruică la acoperiş. Asta e tot ce am găsit acolo. Probabil că s-a ciocănit cu ea în geam.

— El a bătut în fereastră, murmură Sooper, gânditor, ea s-a plecat în afară, să vadă ce este şi atunci el i-a aruncat laţul de gât. După aceea el a trecut repede, prin ferestruică, pe acoperiş. V-o spun încă odată, băiatul ăsta nu pierde nimic din vedere! Haidem, repede pe acoperiş! Ai revolverul? Dacă-l zăreşte

cumva, trage!... E inutil să umbli cu mănuşi. Cu atât mai mult cu cât, după umila mea părere, probabil că o şterge încă înainte să ajungi sus.

Sooper ridică de pe podea frânghia care servise sugrumătorului necunoscut şi i-o întinse lui Cardew.

— Cunoşti asta? întrebă el.

Era un fel de şnur de mătase roşie, lungă de trei metri.

— N-am văzut-o niciodată! spuse el. S-ar părea că este un şnur de clopot, nu-i aşa? Aici în casă nu avem decât sonerii electrice.

Privi frânghia cu multă atenţie.

— E foarte veche, observă el.

— La asta mă gândeam şi eu, întrerupse Sooper. Asemenea sfori se găsesc la indiferent orice negustor de mărunţişuri. Cum te mai simţi, domnişoară?

Foarte curajoasă, Elfa încercă să surâdă.

— O să ieşim cu toţii, şi te lăsăm să te îmbraci. Cred că o să fie şi pentru dumneata mai bine dacă o să te dai puţintel jos. E aproape trei de dimineaţă şi cel mai sănătos lucru e să te scoli devreme.

Tocmai atunci se întorcea şi poliţistul care fusese trimis pe acoperiş.

— Nimic, spuse el.

— Unde-i Lattimer? întrebă Sooper.

— Tocmai în fundul grădinii, şefule.

Detectivul nu mai scoase nici o vorbă.

Ceva mai târziu străbătea grădina, întovărăşit de către Ferraby. De-odată, pentru a doua oară, se auzi foarte aproape de ei, un cântec de privighetoare.

— Ei, ce spui? întrebă Sooper, nu-i aşa că parcă sunt o privighetoare adevărată?

Într-adevăr el fusese acela care imitase în mod atât de măiestru modulaţiile dulci şi curate ale privighetoarei.

— Dar, ştii... asta este specialitatea mea... privighetoarea şi găinile.

Şi, spre marea şi nemărginita mirare a lui Jim, produse o imitaţie extraordinară a găinii care-şi apără puişorii înspăimântaţi.

— Tu eşti, Lattimer? întrebă Sooper, văzând că cineva se îndreaptă alergând spre ei.

— Da, şefule.

Acesta veni înaintea lor, luminat de strălucirea lămpilor aprinse în vestibul. Hainele-i erau pline de praf, iar pantalonii sfâşiaţi în dreptul genunchilor. Jim observă că mâinile-i erau jupuite.

— Dar, ce ţi s-a întâmplat, Lattimer?

— Am căzut... Vezi că... alergasem atât de repede, răspunse sergentul.

— Ai zărit pe cineva? întrebă detectivul.

— Nu. Am auzit eu că se întâmplă ceva necurat prin casă; dar ştiam că eşti dumneata prin apropiere. Am rămas afară, deoarece mă gândeam că s-ar putea ca cineva să caute să fugă.

Sooper îi şopti câteva ordine şi, însoţit de Jim, se înapoie în birou, unde Elfa se pregătea tocmai să prepare nişte băuturi întăritoare.

Detectivul luă un pahar din mâinile tinerei fete şi merse de se aşeză pe un divan.

— Am ceva să-ţi spun, frumoasă domnişoară, începu el, ceva care va avea darul să-ţi mai coloreze puţintel obrăjorii.

— Mie? întrebă ea, foarte surprinsă. Ce vrei să-mi spui, Sooper?

— Operaţia a fost încununată de succes!

Ea se ridică repede, tremurând toată.

— Operaţia? Dar era vorba că se face abia săptămâna viitoare.

— Ba chiar în noaptea asta, răspunse foarte liniştit Sooper. Aranjasem în aşa fel totul cu medicii, ca rezultatul să nu-ţi fie comunicat decât după operaţie. Credeam însă că ai ghicit ceea ce se petrecea, întrucât ceruseşi directoarei clinicii ca, imediat ce tatăl dumitale va fi în stare să citească, să-i predea o scrisoare ce-i încredinţaseşi în acest scop.

— Dar... nu i-am încredinţat nici un fel de scrisoare! exclamă ea. Nici nu ştiam că va fi operat în noaptea asta!

Cu pleoapele aproape strânse, Sooper privea spre perete.

— Serios? întrebă el în şoaptă.

Luă imediat receptorul telefonului şi formă un număr.

— ...Alo!... Doarme?... Fii bună, te rog, şi spune-i că superintendentul Minter doreşte să-i vorbească; dar imediat!

Aşteptă, cu receptorul la ureche.

— ...Alo... Dumneata eşti, domnişoară Moody? Ai acolo o scrisoare... Da, aceea pe care ţi-a lăsat-o domnişoara Leigh pentru tatăl dumisale. Vrei, te rog, să fii atât de bună s-o deschizi şi să-mi citeşti conţinutul ei?

Urmă un răstimp de tăcere...

— Da... bine, mulţumesc, spuse el în cele din urmă. O opreşti şi mi-o dai mie când trec pe acolo, nu-i aşa?

— Ei bine? întrebă Elfa.

— Nimic. O simplă glumă. În scrisoare scria: „*Cu dragoste de la Elfa, pentru tăticuţul ei*”. Atâta tot.

Sooper nu spunea însă de loc adevărul. Conţinutul scrisorii, un singur rând scris de mână, era următorul:

„Fiica dumitale a fost sugrumată noaptea trecută”.

— La toate cele se gândeşte omul acesta! murmură Sooper, şi pocni din degete, în semn de admiraţie.

Capitolul XXVI

DOMNUL WELLS

Cardew luase o hotărâre. Va închide Barley Stack, va concedia toţi servitorii şi-şi va închiria o casă la Londra. Sau, poate se va duce, mai bine, să petreacă sfârşitul sezonului de vară în străinătate.

— Asta zic şi eu că este o idee minunată!, opină Sooper, când află. Şi, după părerea mea, oricând ai pleca, tot n-ar fi prea de vreme. Ştii ce? Dacă vrei să asculţi sfatul meu prietenesc, porneşte-o chiar în astă seară.

Cardew şovăi.

— Nu,... în seara asta, nu. Bagajele...

— Au să-ţi ajute oamenii mei, se oferi detectivul.

— Voi mai rămâne în noaptea asta aici, hotărî bătrânul notar după oarecare gândire. Vrei să-mi faci plăcerea să iei masa cu mine?

Sooper dădu din cap.

— Imposibil, răspunse el. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

— Adu-l şi pe el.

De astă dată, fu rândul lui Sooper să şovăie.

— Cam greu. Nu este un om de lume. Şi totuşi, am o mare admiraţie pentru el. Nu discută niciodată, nu este deloc inteligent. Şi tocmai asta îmi place mai mult la el.

— Superintendent, spuse Cardew, nu te am întrebat încă niciodată până acum, care este de fapt părerea dumitale exactă asupra misterioaselor crime şi tentative de crimă comise în jurul nostru. Am să-mi permit, aşadar, să discut chestiunea în seara asta cu dumneata. În orice caz, adu-ţi şi prietenul. Dl Ferraby mi-a promis că vine şi el.

— Vine şi domnişoara Leigh?

— Nu, ea rămâne lângă tatăl său. Am aranjat în aşa fel, ca să aibă o odaie la clinică.

De odată, foarte încurcat, detectivul îşi lovi fruntea cu patina.

— Ştiam eu bine că am uitat ceva! spuse el. Lattimer trebuia să ia şi el masa împreună cu amicul meu şi cu mine...

— Adu-l şi pe el, îl întrerupse foarte vesel Cardew. Prezenţa lui îmi va face o deosebită plăcere, deoarece este un om prea bine crescut. Şi acuma, o pornesc spre Londra. Vrei să vii şi dumneata în maşină?

— Nu, mulţumesc, eşti foarte drăguţ.

Apoi, după o clipă de tăcere, Sooper continuă:

— O să te însoţească poliţistul care face de gardă pe ziua de astăzi, domnule Cardew.

— Crezi că într-adevăr să fie nevoie de aşa ceva?

— E mai prudent.

— Atunci, pe diseară.

Bătrânul notar se duse la biroul său din oraş. Deşi avea de rezolvat o corespondenţă foarte mare, găsi timp totuşi să telefoneze la clinică. La aparat era chiar Elfa.

— Ei bine, cum te mai simţi? o întrebă el.

— Grozav de obosită, îi răspunse ea. Mă odihneam tocmai, lungită pe pat, când m-aţi chemat la telefon. Sunteţi la Londra, domnule Cardew?

— Da, de aproape o oră. Diseară mă înapoiez la Barley Stack. Mâine închid casa şi vin din nou la Londra, pentru o zi-două. Tare mi-e teamă ca asta să nu coincidă cu sfârşitul colaborării noastre atât de plăcute, adăugă el. În ce priveşte salariul dumitale, mi-am luat permisiunea să-ţi trimit un cec prin poştă. Îţi mai aduci aminte de furtul care a fost comis la biroul meu? Nu s-ar părea că au trecut de atunci ani şi ani de zile?

— Abia săptămâna trecută a fost asta, preciză tânăra fată.

— Am cercetat tocmai hârtiile şi acum ştiu precis ceea ce mi s-a furat şi în ce scop anume. Sunt sigur că şi Sooper o să fie de aceeaşi părere cu mine în privinţa asta.

— Care a fost motivul furtului? întrebă Elfa, curioasă.

Cardew refuză însă să-i dea amănunte. Din această cauză ea deduse că bătrânul notar a făcut o descoperire de cea mai mare importanţă şi că-şi rezervă pentru mai târziu plăcerea s-o dea în vileag.

După ce-şi termină corespondenţa, Cardew se înapoie la Barley Stack.

Şezând în bibliotecă şi privind pe fereastră în grădină, zări pe Lattimer stând de strajă la postul său, la umbra dudului bătrân. Îi trimise o cutie cu ţigări. Surâzând, sergentul îi mulţumi printr-un semn cu mâna.

.....

Trecuseră de acum zece minute după ora fixată pentru masă, când sosi şi Sooper întovărăşit de un omuleţ roşu, cu o înfăţişare nervoasă şi stângace.

— Vă prezint pe amicul meu, dl. Wells.

Cardew strânse mâna pe care i-o întinsese roşcatul.

— Lattimer, îţi prezint pe domnul Wells.

Sergentul făcu un pas înainte şi se alătură grupului celor doi bărbaţi.

— Şi acum, spuse Cardew, cred că cel mai bun lucru ar fi să trecem la masă. Supa este servită.

CAPITOLUL XXVII

MASA DE ADIO

Cu toţii urmară pe notar în sufragerie şi, după ce li se arătă locurile, luară loc la masă. La drept vorbind, supa nu era încă servită, dar servitoarea o aducea tocmai în timp ce valetul aşeza farfuriile în faţa invitaţilor. Roşcatul aruncă lui Sooper o privire întrebătoare şi foarte speriată. Imediat, acesta îi arătă lingura cea mare şi, aplecându-se spre amicul său, îi spuse în şoaptă:

— Cu asta!

Îşi luă apoi vocea lui naturală:

— Înainte de a începe masa, trebuie să vă spun cine este amicul meu Wells.

— Într-adevăr sunt curios s-o ştiu, spuse Cardew.

— Ridică-te domnule Wells. Îţi prezint pe d. Cardew, fost notar. Domnule Cardew, îţi prezint pe d. Topper Wells, executor al sentinţelor capitale!

Cardew tresări pe scaun, ca muşcat de şarpe. Jim, îngrozit, se cutremură.

— Lattimer, îţi prezint şi ţie pe Wells. Poate că îl cunoşti de acum! Fii fără teamă, o să mai ai ocazia să-l întâlneşti...

Ochii lui Sooper se fixaseră asupra sergentului.

— ...şi nu te atinge de supa ceea, Lattimer. Nimeni să nu se atingă de ea, deoarece...

— Ce vrei să spui... bâigui Cardew.

— ...deoarece este otrăvită, termină Sooper.

Cardew se trase brusc înapoi cu scaunul, surprins şi totodată neîncrezător.

— Otrăvită?!?

— Da, otrăvită! răspunse Sooper.

Apoi urmă:

— Vă prezint pe Wells, omul care spânzură. Şi...

Ceea ce urmă, se întâmplă mai înainte ca cei de faţă să-şi fi putut da seama. Dintr-o săritură, Cardew ajunsese la uşă; din a doua, o închise în urma lui, încuind-o cu cheia!

— Repede la fereastră! strigă Sooper. Spargeţi-o cu un scaun. Aş paria pe orice că şi ea este încuiată cu cheia!

Un scaun greu, aruncat de către Lattimer, străbătu fereastra, urmat după o secundă de către sergent.

— A şters-o prin dosul casei, bombăni Sooper. Ar fi trebuit să ne îngrijim de câţiva oameni şi în partea aceea a clădirii!

Jim alergă şi el, fără să ştie însă pentru ce şi nici încotro. Capul îi vâjâia; nu mai putea să lege două idei. Cardew?... Imposibil!...

Proprietarul din Barley Stack nu era de găsit nicăieri. Sooper deschise o uşă dintre două clădiri ale dependinţelor. Aceasta da într-un gang care ducea spre şosea. Era intrarea de serviciu.

De aci, îl zări pe Cardew, sau mai bine zis zări capul notarului, care trecea cu mare repeziciune de-a lungul zidului împrejmuitor.

— Motocicleta, spuse detectivul. Aceea cu care s-a putut înapoia la Londra, după ce a omorât-o pe Hannah Shaw, fără să mai fie nevoit să treacă din nou prin Pawsey... Repede, maşina dumitale Ferraby.

Deodată, Sooper dădu buzna spre bibliotecă şi trecu la telefon. Îi fu de ajuns să ducă receptorul la ureche, pentru ca să-şi dea seama imediat că firele fuseseră tăiate.

— ...la toate se gândeşte omul ăsta, murmură el. Au fost tăiate înainte de masă. Era sigur că, de cum vom începe masa vom adormi cu toţii.

În acest timp, Ferraby sosi cu maşina. Lattimer se urcă în ea.

— Nu opri! îi strigă Sooper, sărind pe scară. Maşina îşi luă viteză.

În acelaşi moment sosea o patrulă de poliţişti, care însă nu zărise nicio motocicletă. Fugarul o luase pe unul din cele trei drumuri ce se făceau de-acolo. Primul, ducea direct la Londra, prin Isleworth; al doilea, după ce traversa Kingston, da direct în Richmond Park. Cât despre al treilea, nu era de fapt decât un simplu drum regional.

Maşina procurorului o coti şi se opri curând după aceea în faţa secţiei de poliţie. Sooper trebuia să dea anumite ordine subalternilor săi.

— Cardew şi-a comandat pentru astă seară un avion special la Croydon[7] pentru Paris!, le explică detectivul; însă date fiind circumstanţele, mai mult ca sigur că n-o să se servească de el. Va încerca să-şi găsească un adăpost la Londra. E un tip care

[7] Aeroport în afara Londrei. (n.tr.)

prevede toate cu multă anticipaţie şi care ia toate hotărârile repede.

Sooper ieşi afară din comisariat. Foarte preocupat, privi spre automobil.

— Da cu siguranţă că este la Londra, vorbi el către sine însuşi dar mai mult ca sigur că nici la apartamentul său şi nici la birou. Trebuie să aibă pe undeva vreo ascunzătoare.

Îndată ce ajunseră la Londra, detectivul începu prin a dubla paza la clinica din Weymouth Street. După aceea trecu pe la apartamentul bătrânul notar. Pe acolo nu trecuse nimeni, şi tot aşa nici pe la biroul din King's Bench Walk.

Ceva mai târziu, Sooper luă masa în tovărăşia lui Jim.

— Da, îi explică detectivul, Cardew este acela care a ucis-o pe Hannah Shaw. Ea îl iubea şi dorinţa-i supremă era ca el s-o ia în căsătorie. El, o ura; dar ea îl avea la mână şi asta printr-o scrisoare grozav de compromiţătoare pe care el o scrisese cu mulţi ani înainte şi care acum era în posesia ei. Ameninţat, îngrozit, dus la exasperare, el s-a căsătorit cu ea; asta s-a întâmplat în chiar ziua crimei. S-au căsătorit la Newbury, sub numele le Lynes. Puţin îi păsa bietei Hannah de nume, atâta timp cât avea bărbatul. Tot ceea ce voia, era să fie tovarăşa oficială a lui Cardew, şi ca el s-o recunoască faţă de martori ca atare. În acest scop, telegrafiase domnişoarei Leigh. Cât despre notar, a reintrat în posesia faimoasei scrisori, – acesta era doar preţul căsătoriei, – apoi îşi asasină soţia. Aranjase totul în aşa fel, ca să se întâlnească cu ea în aceeaşi seară. Când trecuse pe la dumneata şi ţi-a spus că era în căutarea cuiva care să-l însoţească

la teatru, ştia de-acum perfect de bine că nu erai liber. Nu ştia însă ce trebuia să faci...

— Dar, în sfârşit,... la dracu! pentru ce toate astea?... Era doar bogat...

— Bogat? Nu! răspunse Sooper. Parale avea el, e foarte adevărat; dar cum şi le-a procurat? Îţi voi spune toată povestea, totul aşa cum s-a întâmplat; deşi este o anumită parte pe care mai mult o ghicesc decât o cunosc. Pariez însă că Leigh n-are să mă contrazică!

Ultima dată când a călătorit pentru Trezoreria americană, Leigh revenea de la New-York la Londra, – asta se petrecea cu câteva zile înainte de sfârşitul războiului, – escortând sub responsabilitatea sa patru lăzi cu dolari. Vaporul pe care se afla, fu torpilat în apropiere de coasta sudică a Irlandei în timpul unei furtuni extrem de puternice. A fost salvat de către un contra-torpilor în momentul când începea să se scufunde. Două dintre lăzile cu bani au putut fi şi ele salvate şi ridicate la bordul micului vas de război care, având instalaţia lui de T. F. F. nimicită din cauza violenţei uraganului, se apropia cu chiu cu vai de coasta de Est a Angliei. Furtuna dură fără întrerupere de trei zile. Contra-torpilorul intră în cele din urmă în golful Pawsey; aceasta fu însă cu totul spre nenorocul lui, deoarece a fost şi el torpilat la rândul său, de la foarte mică depărtare, de către un submarin german.

În acel timp, urmă Sooper, Cardew era complet ruinat deoarece pusese toţi banii clienţilor săi în nişte speculaţii din cele mai riscate. Unul din aceşti clienţi, un consilier municipal, a depus plângere contra lui şi poliţia urma tocmai să se ocupe de această afacere, când clientul îşi retrase în mod brusc reclamaţia, declarând că a fost despăgubit, înapoindu-i-se toţi banii...; cum a fost plătit ai s-o afli numai decât.

Sooper dădu pe gât un pahar cu bere, apoi îşi urmă povestea:

— În noaptea torpilării, Cardew era la Beach-Cottage. Hotărâse, în disperare de cauză, să se sinucidă. Înainte de toate însă şi întrucât din meseria pe care o profesa căpătase obişnuinţa preciziei, redactă o spovedanie a greşelilor sale, cu intenţia s-o trimită poliţiei. Termina tocmai această scrisoare, când auzi zgomotul unei explozii formidabile şi ieşi afară pe plajă. În acest moment şi cel puţin pentru câteva minute, Cardew a fost cu adevărat un om. Cu micul iaht pe care-l poseda pe acea vreme, înfruntă marea furioasă şi zări imediat un fel de plută pe care stăteau singurii doi supravieţuitori ai contra-torpilorului. Aceşti doi oameni aveau cu ei cele două lăzii ale Tezaurului American, scăpate de la prima torpilare. Unul dintre oameni era Leigh, pe jumătate mort. Al doilea era Elson, un cowboy care se angajase ca matelot ca să scape de poliţia americană. Elson îl puse pe Cardew în curent cu natura lăzilor, care fură aduse pe plajă şi puse la adăpost. Între timp, Leigh începea să-şi revină în fire. Elson ştia că el este însoţitorul banilor şi că singurul mijloc de a putea intra în deplina posesiune a lăzilor era să-l facă să dispară. Fie că l-a consultat fie că nu pe Cardew în această, privinţă, fapt este că l-a lovit pe Leigh cu o secure în cap şi l-a aruncat în valuri. Cum a scăpat omul ăsta de la moarte, singur Dumnezeu o ştie! Orice urmă a lui dispăru timp de douăsprezece luni. Se prea poate să fi fost cules cine ştie cum din apele mării şi să fi petrecut în vreun spital cea mai mare parte a primului an. Elson şi Cardew băgară cele două lăzi în Beach-Cottage şi Hannah Shaw a trebuit să fie pusă şi ea în curent cu cele petrecute. Scândurile lăzilor fură arse; iar banii împărţiţi între cei trei complici în trei părţi egale. Hannah cunoştea situaţia disperată a notarului. După mine, ea a descoperit spovedania lui Cardewpe care acesta o

ascunsese când a auzit detunătura exploziei şi a dosit-o. El n-a aflat despre acest lucru decât târziu.

— Toate astea... le-ai ghicit!

— Nu, le-am ştiut!... plicul găsit la pământ când a fost ridicat cadavrul femeii, m-a făcut să înţeleg multe lucruri.

— Casa din Barley Stack era grevată de ipoteci, care numaidecât după aceea au fost radiate. Cardew şi-a plătit toate datoriile; şi în cele din urmă s-a lăsat de notariat. Evident că avea toate motivele să se retragă din afaceri. De altfel, ar fi putut să trăiască liniştit şi mulţumit tot restul vieţii, dacă Hannah n-ar fi fost prea ambiţioasă. Dar ţinta acesteia era să ia locul femeii care o culesese de pe drumuri, care cu mulţi ani în urmă o luase pe lângă ea, scoţând-o dintr-un orfelinat. Stăpână pe poziţia ce-i era conferită de ultimele evenimente, Hannah începu să facă o curte îndrăcită lui Cardew, nelăsându-l nici un moment în pace. Odată a mers până acolo încât a format pe peluza din Barley Stack, cu bilete de câte o sută de dolari iniţialele numelui contratorpilorului englez care fusese torpilat; aceasta, pentru ca notarul să-şi aducă aminte încă odată de arma grozavă pe care o poseda contra lui...cu siguranţă că-ţi aduci aminte de incidentul ăsta, nu-i aşa? Ţi l-a povestit doar domnişoara Leigh.

— Dar toate astea,... le ştiai mai de mult, dumneata?

Sooper clătină din cap.

— Dacă nu chiar totul, fii sigur însă că cea mai bună parte! răspunse el. Pe de altă parte, mă întrebam ce va face Elson când are să afle că Hannah a fost ucisă de către Cardew; şi chestia asta mă îngrijora destul de mult. Lattimer îl pregătea de multă vreme în acelaşi scop şi a împrumutat de la el în diverse rânduri bani, cu scopul ca americanul să creadă că în felul acesta îl are la mână şi că-şi va face din el un prieten forţat. Speram că într-una din nopţi, după ce va fi băut peste măsură, va sfârşi prin a povesti

totul sergentului meu. Acesta juca aşa dar de multă vreme rolul de poliţist-escroc şi trebuie să admit că-l îndeplinea cu un talent aproape... alarmant, atâta conştiinciozitate punea în totul. Urma perfect toate instrucţiunile mele, şi nu le-a călcat decât o singură dată; asta s-a întâmplat acum în urmă când a venit după noi la Londra, când de fapt ar fi trebuit să stea de veghe la comisariat. Nebunul, îşi închipuia că notarul ne-a întins vreo cursă în oraş.

— Aşadar Cardew este acela care a încercat s-o sugrume pe Elfa Leigh?

— Da, domnul meu. Lattimer era sus pe acoperiş, la postul indicat de mine. Se urcase acolo, pe o scară înaltă rezemată în spatele casei, şi asta de îndată ce se lăsase noaptea. Auzise perfect de bine zgomotul pe care-l făcea vergeaua de bambus lovindu-se de fereastră, dar n-a putut vedea nimic din ceea ce se petrecea, până-n momentul când nu s-a deschis brusc fereastra care da pe acoperiş. Lattimer aşteptă, gata să sară asupra aceluia care avea să iasă pe acea fereastră. Dar, cum nu ieşea nimeni, ghici că era vorba de o manevră destinată să-i distragă atenţia, şi atunci se repezi la scară pe care o coborî dintr-o singură alunecare. Iată de ce l-ai văzut cu mâinile jupuite şi pantalonii sfâşiaţi.

Jim era vădit tulburat de tot ceea ce auzise.

— Dimineaţa când a fost găsit „cloroformizat”, de ce l-a întrebat pe Cardew dacă n-avea mâinile zgâriate?

— Dar pentru ce a fost „cloroformizat”? întrebă Sooper, cu un surâs de satisfacţie. El întrebuinţa aici un truc din cele mai rudimentare, după cum ai să-ţi poţi da seama imediat. Plătise unui individ întâlnit în stradă, ca să ducă la o anumită adresă o plăcintă otrăvită. Perfect. Norocul a făcut să-l întâlneşti pe individul cu pricina. Iarăşi bine. Eu alerg la Cardew şi mă apuc să-i povestesc câte şi mai câte bazaconii cu privire la Sullivan şi-l rog să-i ia acestuia un interogatoriu foarte aspru. Cardew îşi dă

seama că individul îl va recunoaşte imediat; totuşi nu-mi poate refuza cererea. Şi iată de unde vine lovitura cloroformului. Avea la el în casă fel de fel de droguri. Îmbibă bine cu cloroform un tampon gros de scamă, aruncă sticluţa pe fereastră, se întinde pe pat şi-şi aplică tamponul pe faţă. De altfel era cât pe ce s-o păţească, deoarece are inima slabă. Dacă i-am examinat degetele de atât de aproape, a fost numai ca să i le pot mirosi bine. Ştii doar că am un nas bun. În ziua când păcătosul acela de individ a tras asupra noastră, în „*junglă*” la Hill Brow, am simţit şi acolo urme de cloroform. Mulţi vor spune că mirosul acestui anestezic dispare la jumătate oră după evaporare. Pe aceştia n-ai decât să-i trimiţi la Patrik Minter, dacă doresc să cunoască purul adevăr.

Domnule Ferraby, un lucru pot să-ţi spun, şi anume că n-am să mai spun nimica rău despre detectivii amatori. Nu o singură dată mi-a facilitat acest Cardew mersul cercetărilor. Acuma am cel mai mare respect pentru antropologie; iar psihologia m-a sedus în mod definitiv.

A mai fost, apoi, furtul din biroul lui, furt în timpul căruia au fost arse toate scrisorile guvernantei sale. El a fost hoţul. Nu mai încape nicio îndoială, deoarece, în loc să facă lumină şi să lase jos storurile ca s-o ascundă, a operat în întuneric! Într-adevăr, când am lăsat jos storurile, a căzut de acolo o factură veche de cel puţin o lună şi care probabil că se prinsese între ele în urma unui curent de aer din cameră.

Detectivul îşi puse pardesiul şi, dintr-odată, se lovi cu palma peste frunte.

— Am lăsat pe călău singur, şi probabil că nu ştie unde să meargă spuse el cu mult regret.

— Dar de ce dracu ai mai adus şi maimuţa aia?

— Era picătura destinată să facă apa să iasă afară din pahar. Încercasem tot aşa să-l înspăimântăm şi pe Elson. Lattimer lipise

pe uşa lui un avertisment fără să ne gândim la ce rezultat vom obţine. Chiar atunci când Lattimer l-a auzit pe Leigh cântând în pădure, n-am avut altceva de făcut decât să-i telefoneze lui Cardew şi să-l informeze cu cele întâmplate. Am ştiut asta pentru că din clipa aceea dădusem ordin să se intercepteze convorbirile telefonice dintre Hill Brow şi Barley Stack. În urma acestei convorbiri a încercat Cardew să mă ucidă cu ajutorul capcanei mele pentru vulpi. În ceea ce priveşte cele petrecute în noaptea asta, domnule Ferraby, trebuie să spun că amicul Cardew a fost mai tare decât mi-aş fi închipuit, ştiindu-i sistemul nervos epuizat în ultima vreme, credeam că lovitura prezentării călăului va fi decisivă şi că hotărând să abandoneze în cele din urmă partida, va mărturisi. Într-adevăr, omul acesta are o tărie de caracter extraordinară.

Sooper clătină din cap.

— Acest „Big foot”... spuse el.

— Big foot?

— Da, el, omul cu picioarele mari. Ei bine, picioarele lui le am. Le am la mine, sub pat. Mai bine zis, sunt o pereche de ghete enorme, cumpărate la un negustor de recuzite teatrale din Catherine Street. N-a uitat niciodată nimica, era pregătit totdeauna pentru orice eventualitate! Urma acestor picioare gigantice era destinată să arunce poliţia pe nişte piste din cele mai încurcate! Dar, ca totdeauna, excepţia confirmă regula; deoarece acest Cardew, atât de prevăzător, a uitat „ghetoaiele” sub scaunul dinapoi al maşinii sale, acolo unde de altfel le-am şi găsit. Povestea cu scrisoarea de ameninţare primită de Hannah şi semnată Big Foot, era încă o stratagemă destinată să încurce poliţia! Domnişoara Shaw n-a primit niciodată vreo scrisoare de la Big Foot. Cardew îşi făcea, pur şi simplu, pregătirile...

Jim Ferraby, trântit pe scaun, cu gura căscată, îl admira pe Sooper.

— Eşti un geniu! exclamă el, aproape gâfâind de surpriză şi emoţie.

— Deducţii şi teorii! replică plin de modestie marele detectiv.

Era ora unu şi jumătate noaptea. Tamisa era pustie şi o tăcere mormântală domnea pe tot întinsul ei. Departe, în direcţia spre miază-noapte, lampadarele electrice îşi reflectau lumina lor albastră în apa mişcătoare a cheurilor.

Un iaht drăguţ şi foarte cochet luneca încetişor şi fără cel mai mic zgomot pe apa întunecată a fluviului; iar prezenţa lui era indicată doar prin luminile regulamentare, roşie la babord, verde la tribord. Părea că părăseşte cu cel mai mare regret, cu mersul acela lent şi graţios, malurile romantice ale râului.

În apropiere de Gravesend, ,în timp ce cotea spre stânci, îşi mări viteza puţin ca să evite un vapor de mare tonaj. Trecuse aproape cu totul de colos când din umbra lui ieşi repede o barcă cu motor şi se îndreptă spre iaht.

— Cine eşti? întrebă o voce fornăită, venind din înalt.

— Cecily, iaht cu motor, aparţinând contelui de Freslac. Destinaţia spre Bruges, răspunse cineva din vas.

De pe bordul iahtului Cecily se putea distinge, jos, sunetul bărcii care se apropia. Abia atunci păru că-şi dă seama căpitanul vasului de pericol, deoarece se auzi imediat un zgomot puternic la motoare, o sforţare deznădăjduită a iahtului, despre care s-ar fi putut spune că sărea afară din apele întunecate.

Era însă prea târziu. Sooper se afla de acum pe covertă.

— Am bătut cu atu-ul, Cardew!

— Până şi *teoriile şi deducţiile* dumitale pot fi câteodată juste, admise Cardew surâzând, în timp ce detectivul îi prindea mâinile în cătuşele care se închiseră cu zgomot metalic lugubru.

Versiune eBook: v1.2 hy_21/06/2011